Judecătoria Chișinău
sediul Centru

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

în cauza civilă intentată în baza cererii de chemare în judecată depusă de

Vasile PLEVAN

vs

Igor HLOPEȚCHI, intervenient accesoriu Dorin PODLISNIC

(*apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale*)

Mențiuni procedurale:
Dispozitivul hotărârii a fost pronunțat public la 22 iunie 2026
Cererile de apel nemotivate au fost depuse la 7 iulie și la 21 iulie 2026
Hotărârea motivată a fost întocmită la 18 septembrie 2026

Dosarul nr. 2-5907/2026
(Număr PIGD:2-26043616-12-2-06042026)

Limitele libertății de exprimare a avocatului, exercitată în afara sălii de judecată, într-o dezbatere publică privind funcționarea sistemului de justiție, nu pot fi apreciate unitar asupra întregului discurs, ci impun o verificare individualizată a fiecărui fragment contestat, după distincția dintre relatarea cu privire la fapte și judecata de valoare. Numai fragmentele care comunică fapte concrete, verificabile și infirmate de actele cauzei constituie relatări false,

susceptibile de dezmințire și de reparare a prejudiciului moral; judecățile de valoare care se sprijină pe o bază factologică suficientă, chiar severe sau ofensatoare, rămân protejate de art. 10 din Convenție, inclusiv atunci când vizează un procuror aflat într-o funcție de conducere, expus unui grad sporit de control public. Măsura de restabilire dispusă trebuie limitată strict la nucleele de informație dovedite ca false și proporțională cu gravitatea și amploarea reală a lezării, spre a nu produce un efect disuasiv asupra dezbaterii de interes public privind administrarea justiției.

municipiul Chișinău
22 iunie 2026

Judecătoria Chișinău, sediul Centru,
în componență:
președintele ședinței, judecătorul Ion BOCAN,
Grefier Valeria CĂINĂREANU,
cu participarea:
pârâtului Igor HLOPEȚCHI,
intervenientului accesoriu Dorin PODLISNIC,
în lipsa:
reclamantului Vasile PLEVAN, care a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa,

în sediul instanței, în ședință de judecată publică și în procedură contencioasă generală, a examinat cauza civilă intentată în baza cererii de chemare în judecată înaintată de Vasile PLEVAN împotriva lui Igor HLOPEȚCHI, cu participarea intervenientului accesoriu Dorin PODLISNIC, privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, obligarea prezentării scuzelor publice și dezmințirii informațiilor defăimătoare, obligarea radierii conținutului defăimător, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,-

constată următoarele:

ÎN FAPT.

Argumentele expuse de reclamant în susținerea acțiunii formulate.

1. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată în procedura Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, la 2 aprilie 2026, Vasile PLEVAN, în contradictoriu cu Igor HLOPEȚCHI, cu participarea intervenientului accesoriu Dorin PODLISNIC, solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, obligarea prezentării scuzelor publice și dezmințirii informațiilor defăimătoare, obligarea radierii conținutului defăimător, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. Potrivit circumstanțelor de fapt expuse de reclamant, în Podcastul „VERDICT” de pe canalul de YouTube al avocatului Dorin PODLISNIC, difuzat la 21 februarie 2026, avocatul Igor HLOPEȚCHI a dat un interviu prin care a lezat onoarea, demnitatea și reputația profesională a reclamantului, prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte pretins săvârșite de Vasile PLEVAN în calitate de procuror, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient și prin injurie. În cadrul interviului, avocatul Igor HLOPEȚCHI a răspândit următoarea informație falsă și judecățile de valoare fără substrat factologic suficient:

3. *„Igor HLOPEȚCHI: Foarte grav a fost ceea ce ieri s-a întâmplat la Consiliul Superior al Magistraturii. A procurorilor, îmi cer scuze.*

Dorin PODLISNIC: Despre ce vorbim?

Igor HLOPEȚCHI: Vorbesc despre cazul fostului adjunct al procurorului-șef din Procuratura Anticorupție, cetățeanul Vasile PLEVAN.

Dorin PODLISNIC: Așa.

Igor HLOPEȚCHI: Există o hotărâre irevocabilă a Curții Supreme de Justiție unde s-a constatat că acest individ, în perioada când era procuror la Procuratura raionului Ialoveni, a acordat protecționist și a refuzat să pornească urmărirea penală pe un caz de viol de opt ori timp de trei ani. Respectiv, el a favorizat ca o copilă aflată în scaun cu rotile cu deficiențe de dezvoltare să fie violată de propriul tată.

Dorin PODLISNIC: O încurajat infractorul prin refuz?

Igor HLOPEȚCHI: Evident. După care, un alt procuror, deja trecut în eternitate, Dumnezeu să-l ierte, a preluat acest dosar și a transmis dosarul în judecată, a susținut acuzarea și acea persoană a fost condamnată la ani grei de închisoare.

Dorin PODLISNIC: Un moment, domnul HLOPEȚCHI, deci, noi vorbim despre un minor cu dizabilități, într-o stare de neputință, într-o imposibilitate de a se apăra, pe care tatăl sistematic în violează?

Igor HLOPEȚCHI: Trei ani de zile. Fără întrerupere.

Dorin PODLISNIC: și ulterior, instanța constată acest fapt și îl condamnă?

Igor HLOPEȚCHI: Da.

Dorin PODLISNIC: Dar domnul în cauză despre care vorbiți dumneavoastră, a refuzat chiar în pornire sau l-a scos de sub urmărire?

Igor HLOPEȚCHI: A refuzat în pornire de opt ori, deși toate actele sale au fost anulate, el încontinuu refuza să pornească, îl proteja pe acest infractor. Acest procuror este mai periculos pentru societate decât însăși violatorul.

...

Comisia de evaluare externă se axează pe aspectul financiar, corespunderea veniturilor cu cheltuielile și aspectul etic. Prin urmare, Comisia de PRE-VETTING când a examinat candidații la funcțiile de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii și a Procurorilor, au constatat că cetățeanul Vasile PLEVAN nu corespunde criteriilor de etică profesională. El este unicul procuror care a fost externat din această cursă anume pe motive etice și anume pe cazul acestui viol, pentru care Curtea Supremă de Justiție a obligat Procuratura Generală printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă să achite compensații acelei fete violate, pentru inacțiunea și ilegalitatea conduitei cetățeanului Vasile PLEVAN. Respectiv, Curtea Supremă de Justiție, verificând legalitatea raportului Comisiei de PRE-VETTING, a menținut această hotărâre. După care, peste câțiva ani, acest individ din nou este verificat deja de Comisia PRE-VETTING...de VETTING, îmi cer scuze. Comisia de VETTING constată că în virtutea acestui viol tăinuit în privința căruia deja există trei hotărâri definitive și irevocabile, acest individ nu are ce căuta în sistemul procuraturii. După care, în modul prevăzut de lege, această hotărâre, acest raport este transmis Consiliului Superior al Procurorilor pentru aprobare. Ce face acest individ, Vasile PLEVAN? Prin intermediul unui actual adjunct al Procuraturii Anticorupție, e vorba de Ion PRIPA, o identifică pe mama acestei fete violate, care este adusă la Procuratura Anticorupție și depun o declarație precum că ea nu are pretenții față de Vasile PLEVAN și cu această foaie, în virtutea faptului că există trei hotărâri definitive și irevocabile prin care e constatat că acest procuror a comis ilegalități, comisia, Consiliul Superior al Magistraturii îl trimite la reevaluare, al Procurorilor, da aveți dreptate, îl trimite la reevaluare pe acest individ și justifică menținerea lui în continuare în funcție.

Eu am impresia că aici există o problemă de corupție. Pentru că, pentru mine ca cetățean de rând, apare o întrebare foarte simplă, de ce cineva a cumpărat de exemplu patlagele la un preț mai mic decât prețul de piață și el este exclus din sistem pe motiv de necorespundere a

criteriilor de etică financiară, însă, când avem un caz de viol, ascuns de un procuror care a dat jurământul să apere drepturile omului și interesele generale ale societății, acesta este tratat într-un mod preferențial? Aici apar două ipoteze: fie membrii Consiliului Superior al Procurorilor au luat bani pentru a promova acest individ, fie ei sunt niște incompetenți și ei sunt părtași la aceste ilegalități pe care le-a comis acest individ și vorba din popor „O mână spală pe alta".

Dorin PODLISNIC: Dar mie nu mi-i clar un lucru, această mamă ani de zile a luptat pentru ca, violatorul să fie condamnat și abia după ce dosarul a trecut la alt procuror s-a mers în instanță, s-a obținut sentință, ce a făcut-o pe ea acum să zică că totul e în regulă și nu are pretenții. Dacă aveți vre-o închipuire, cât de vagă măcar.

Igor HLOPEȚCHI: Această mamă nu doar a luptat, această mama și-a pierdut vederea la un ochi, pentru că procurorul Vasile PLEVAN fiind la Ialoveni, l-a informat pe violator că există o plângere legată de viol și violatorul știți ce a făcut?

Dorin PODLISNIC: Nu.

Igor HLOPEȚCHI: a lovit-o pe mama acestei fete cu furculița în ochi.

Dorin PODLISNIC: deci asta este vătămare gravă a integrității corporale intenționată.

Igor HLOPEȚCHI: Da.

Dorin PODLISNIC: Ele a fost condamnat și pentru asta?

Igor HLOPEȚCHI: Pentru asta nu a fost condamnat. Dosarul este în procedură. După care, peste câțiva ani, pentru a se spăla în fața Comisiei de evaluare, procurorul, folosindu-se de influența pe care o are, nu a făcut el personal, a făcut prin colegii lui, domnul PRIPA, o invită pe mama acestei persoane și o întreabă: da îl cunoașteți pe avocatul HLOPEȚCHI Igor: Ea spune că nu, nu, n-am avut tangență cu el. Da pretenţii față de Vasile PLEVAN așa că n-aveți? Ea spune: da, numai dați-mi pace să mă duc de aici.

Dorin PODLISNIC: Bine, ea putea să fie și omorâtă cu furculița.

Igor HLOPEȚCHI: Evident... Evident... Iaca acest procuror acum este transmis...trimis_la reevaluare. Da de cine? Da-ți să vedem. Cine din membrii Consiliului Superior al Magis...al Procurorilor a votat pentru reevaluarea sa. Aliona NESTEROVA — procuror, vine din Procuratura Anticorupție, colegă de subdiviziune cu Vasile PLEVAN, Dumitru OBADĂ — coleg la Institutul Național de Justiție cu cetățeanul PLEVAN, Eduard PANEA — coleg de subdiviune cu Vasile PLEVAN. Oare cetățeanul de rând acuma poate să aibă încredere în o astfel de procuratură și un asifel de Consiliu Superior al Procurorilor unde pentru caz de viol ascuns care a fost demonstrat cu lux de amănunte, persoana este spălată. Eu vreau doar un singur lucră să spun, că acest individ Vasile PLEVAN își va finaliza cariera în Penitenciarul numărul treisprezece. Asta inevitabil se va întâmpla. Prescripția pentru faptele pe care acesta le-a comis durează cam mai mult decât două mandate de a regimului de guvernare.

Dorin PODLISNIC: Deci, miza o puneți pe schimbarea guvernării, atunci va fi și...investigat totul.

Igor HLOPEȚCHI: Evident. Aceste persoane cum ar fi GUZUN, PLEVAN și alții care comit ilegalități au acoperire politică. ..."

4. Reclamantul indică că afirmațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI sunt false și făcute cu rea-credință, pentru a leza onoarea și demnitatea și a-l defăima pe Vasile PLEVAN. Acesta afirmă că este falsă declarația avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit căreia procurorul Vasile PLEVAN „*a acordat protecționism și a refuzat să pornească urmărirea penală pe un caz de viol de opt ori timp de trei ani. Respectiv, el a favorizat ca o copilă aflată în scaunul cu rotile cu deficiențe de dezvoltare să fie violată de propriul său tată*", or, reclamantul nu a acordat niciun protecționism, nu a refuzat pornirea

urmăririi penale de opt ori și nu a favorizat ca o copilă să fie violată, ci, în baza probelor administrate, a dispus refuzul în pornirea urmăririi penale o singură dată. Perioada comiterii violului a fost anterioară datei emiterii ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și nu există nicio hotărâre judecătorească prin care să se constate că procurorul Vasile PLEVAN a acordat protecționism sau a favorizat ca o copilă să fie violată.

5. Reclamantul arată că, prin decizia Curții de Apel Chișinău nr. 3a-1895/18 din 14 februarie 2019, la care s-a referit avocatul Igor HLOPEȚCHI, s-a constatat că „*pretinsa violare a drepturilor persoanei la nediscriminare este imputabilă la nivel național instituției și nu procurorilor care exercită atribuțiile procuraturii, răspunderea pentru violarea dreptului survenind potrivit art. 1403 Cod civil*”, precum și că „*constatarea violării dreptului la nediscriminare a persoanei în cadrul unor proceduri penale nu este opozabilă reclamanților, care au acționat în numele instituției în calitate de procurori*”.

6. Reclamantul invocă faptul că este falsă afirmația avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit căreia „*un alt procuror, deja trecut în eternitate, Dumnezeu să-l ierte, a preluat acest dosar și a trimis dosarul în judecată*”, întrucât cauza penală a fost expediată în instanța de judecată de procurorul Vasile PLEVAN. Reclamantul opinează că, prin această afirmație, avocatul Igor HLOPEȚCHI a indus intenționat societatea în eroare, pentru a crea impresia falsă cu privire la cât de rău-intenționat ar fi fost reclamantul în calitate de procuror.

7. La întrebarea moderatorului dacă un minor cu dizabilități a fost violat sistematic de tatăl său, avocatul Igor HLOPEȚCHI a afirmat în mod fals că aceasta s-ar fi întâmplat „*trei ani de zile. Fără întrerupere*”. Cu toate acestea, reclamantul susține că nu există nicio probă și nicio constatare potrivit căreia victima ar fi fost violată fără întrerupere timp de trei ani. Perioada comiterii violului a fost 2014 – martie 2015, fapt confirmat prin ordonanța de pornire a urmăririi penale, iar himenul victimei a rămas intact și nu existau urme de avort. Violul a avut loc anterior emiterii ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale din 4 mai 2016.

8. Reclamantul susține că, în perioada comiterii violului, 2014 – martie 2015, nu activa în Procuratura raionului Ialoveni, ci în Procuratura raionului Strășeni. Respectiv, avocatul Igor HLOPEȚCHI a atribuit în responsabilitatea reclamantului niște fapte ilegale false, care nici în mod teoretic nu ar fi posibil să-i fie imputate, deoarece reclamantul nu activa în perioada respectivă în Procuratura raionului Ialoveni.

9. Reclamantul insistă că avocatul Igor HLOPEȚCHI a procedat intenționat în acest mod, pentru a-l discredita în totalitate în fața societății și pentru a influența inclusiv Comisia de evaluare în procedura de reevaluare. Or, pârâtul a depus multiple plângeri în privința reclamantului, inclusiv la comisiile de evaluare. Contextul interviului în care acesta a spus că victima a fost violată trei ani de zile, fără întrerupere, scoate în evidență, în mod clar, mesajul avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit căruia acest lucru s-ar fi întâmplat din cauza exclusivă a reclamantului, deoarece acesta ar fi refuzat de opt ori pornirea urmăririi penale. Reclamantul precizează că aceste acuzații, pe lângă faptul că sunt false, sunt defăimătoare și i-au afectat, practic iremediabil, reputația profesională în fața societății și a breslei profesionale.

10. Reclamantul consideră falsă afirmația avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit căreia reclamantul a „*refuzat în pornire de opt ori, deşi toate actele sale au fost anulate, el încontinuu refuză să pornească, îl proteja pe acest infractor*”. Or, reclamantul a refuzat o dată începerea urmăririi penale, soluția a fost menținută de procurorul ierarhic superior, iar după apariția probelor noi în faza controlului prejudiciar, judecătorul de instrucție a reluat procesul și urmărirea penală a fost începută. Prin această frază falsă, a fost pus accentul pe pretinsa rea-credință a reclamantului în postura de procuror.

11. De asemenea, reclamantul consideră falsă, defăimătoare și lezantă pentru onoarea și demnitatea sa afirmația avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit căreia reclamantul ar fi mai periculos decât violatorul și nu ar avea ce căuta în sistemul Procuraturii. Totodată, acesta consideră falsă afirmația avocatului Igor HLOPEȚCHI, care rezultă din răspunsurile date la minutele 19:10 și 24:47 ale podcastului, potrivit căreia reclamantul ar fi tăinuit și ascuns un viol, or, cazul de viol a fost înregistrat oficial la poliție și examinat, fiind ulterior remis în judecată de reclamant.

12. Reclamantul consideră falsă afirmația avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit căreia reclamantul, „*prin intermediul unui actual adjunct al Procuraturii Anticorupție, e vorba de Ion PRIPA, o identifică pe mama acestei fete violate, care este adusă la Procuratura Anticorupție și depun o declarație precum că ea nu are pretenții față de Vasile PLEVAN*”. Acesta susține că însuși avocatul Igor HLOPEȚCHI a depus în adresa Procuraturii Generale un denunț în privința reclamantului, care a servit drept temei pentru pornirea unui proces penal în privința sa, în cadrul căruia au depus declarații mai multe persoane, inclusiv reclamantul și mama victimei.

13. Reclamantul consideră falsă afirmația avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit căreia „*această mamă nu doar a luptat, această mamă și-a pierdut vederea la un ochi, pentru că procurorul Vasile PLEVAN, fiind la Ialoveni, l-a informat pe violator că există o plângere legată de viol și violatorul știți ce a făcut?*”. Caracterul evident al falsului s-ar desprinde din faptul că mama victimei a fost lovită la ochi de soțul ei în decembrie 2014, după care a fost pornit un dosar privind violența în familie, iar ulterior, în aprilie 2015, aceasta a depus plângerea privind violul, pe marginea căreia un alt procuror a emis, la 3 mai 2015, ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale.

14. În toată această perioadă, reclamantul nu activa în Procuratura raionului Ialoveni, ci în Procuratura raionului Strășeni. Acesta a fost transferat în Procuratura raionului Ialoveni la 18 mai 2015, iar pentru prima dată a luat cunoștință de cazul privind violul abia la 22 aprilie 2016. Respectiv, reclamantul susține că este falsă afirmația potrivit căreia acesta l-ar fi informat pe agresor.

15. Reclamantul mai consideră false afirmațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI de la minutul 23:33, potrivit cărora tatăl victimei nu a fost condamnat pentru violență în familie, precum și acuzația că „*peste câțiva ani, pentru a se spăla în fața Comisiei de evaluare, procurorul, folosindu-se de influența pe care o are, nu a făcut el personal, a făcut prin colegii lui, domnul PRIPA o invită pe mama acestei persoane și o întreabă: da îl cunoașteți pe avocatul HLOPEȚCHI Igor? Ea spune că: nu, nu, n-am avut tangență cu el. Da pretenții față de Vasile PLEVAN așa că n-aveți? Ea spune: da, numai dați-mi pace să mă duc de aici*”.

16. Reclamantul afirmă că anume în baza plângerii lui Igor HLOPEȚCHI a fost pornit procesul penal în privința sa, în cadrul căruia mama victimei, asistată de avocata Violeta ANDRIUȚĂ, a fost audiată. Prin afirmația falsă potrivit căreia tatăl victimei nu a fost condamnat pentru violența în familie comisă prin lovirea cu un obiect ascuțit în ochi și prin contextul interviului în care a fost făcută această afirmație, pârâtul ar fi transmis societății mesajul că făptuitorul ar fi avut protecție din partea reclamantului în calitate de procuror și că, din acest motiv, nu ar fi răspuns pentru faptele de viol și violență în familie, ceea ce, în opinia reclamantului, reprezintă un fals evident.

17. Caracterul fals al acestor afirmații s-ar demonstra prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 5 mai 2015 în cauza penală nr. 2015440321, ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul din 13 august 2015, precum și prin sentința de condamnare nr. 1-160/2016 din 29 iunie 2018.

18. Reclamantul arată că au un caracter intimidant și îi lezează onoarea și demnitatea afirmațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI: „*Eu vreau doar un singur lucru să spun, că acest individ Vasile PLEVAN își va finaliza cariera în Penitenciarul numărul treisprezece. Asta inevitabil se va întâmpla. Prescripția pentru faptele pe care acesta le-a comis durează cam mai mult decât două mandate de a regimului de guvernare*”. Această frază, spusă în mod public de către un avocat cunoscut pe larg de societate, inclusiv datorită activității sale politice în cadrul partidului politic „Moldova Mare”, ar avea o credibilitate desăvârșitoare pentru un cerc larg al societății.

19. Reclamantul consideră false afirmațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit cărora acesta ar fi comis ilegalități și ar avea acoperire politică, or, acuzațiile respective nu ar avea niciun suport factologic, deoarece reclamantul nu a comis ilegalități și este apolitic.

20. Totodată, reclamantul consideră false declarațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit cărora reclamantul este sau a fost coleg cu Dumitru OBADĂ la Institutul Național al Justiției și că acesta a lucrat cu Eduard PANEA în aceeași subdiviziune. Reclamantul precizează că nu a lucrat niciodată într-o subdiviziune cu Eduard PANEA. În Procuratura Anticorupție, acesta a activat doar în sediul central, în perioada 10 iunie 2019 – prezent, iar Eduard PANEA a activat în mai multe procuraturi din regiunea de sud a Republicii Moldova.

21. Reclamantul mai precizează că nu a fost și nici nu este formator la Institutul Național al Justiției și că nici în calitate de audient nu a fost coleg cu Dumitru OBADĂ, fapt confirmat prin lista audienților cu care reclamantul a învățat. Prin această frază, avocatul Igor HLOPEȚCHI ar fi arătat societății că neacceptarea raportului Comisiei de evaluare de către Consiliul Superior al Procurorilor ar fi fost viciată de conflicte de interese, lucru pe care reclamantul îl consideră neadevărat.

22. În altă ordine de idei, reclamantul arată că modalitatea de investigare a cazului de viol din speță a fost verificată de Inspecția procurorilor, care s-a expus în raportul nr. 17r/26 din 27 ianuarie 2026, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-48/2026 din 12 februarie 2026.

23. Potrivit raportului nr. 17r/26 din 27 ianuarie 2026 al Inspecției procurorilor, s-a constatat: „*La 3 aprilie 2015, pe faptul violului victimei *****, în vârstă de 20-21 de ani, dar cu*

*grad de dizabilitate severă, a fost pornit procesul penal nr. 20154400590. Prima facie, în baza propunerii organului de urmărire penală al IP Ialoveni, la 3 mai 2015, de către un procuror din Procuratura raionului Ialoveni, altul decât Vasile PLEVAN, pe caz a fost adoptată o ordonanță de refuz în începerea urmăririi penale. La 29 decembrie 2015, prim-adjunctul Procurorului General, Eduard HARUNJEN, a anulat ordonanța din 3 mai 2015, ca fiind afectată de vicii fundamentale. La 4 mai 2016, prin ordonanța procurorului Vasile PLEVAN s-a refuzat în pornirea urmăririi penale, din motivul lipsei faptului infracțiunii. Pentru a ajunge la această concluzie, procurorul a luat în considerare declarațiile mamei victimei, expertiza medico-legală care a stabilit integritatea himenului și lipsa urmelor de avort, raportul de expertiză psihiatrico-psihologică care indica că victima nu putea percepe, analiza, memora și reproduce informația asupra cazului cercetat. Prin ordonanța procurorului ierarhic superior din 24 noiembrie 2017, a fost respinsă plângerea înaintată în ordinea controlului ierarhic superior și menținută ordonanța din 4 mai 2016. Relevant în această speță este faptul că pe parcursul investigării suplimentare a procesului penal, în luna ianuarie 2016, mama victimei infracțiunii de viol și-a schimbat declarațiile în raport cu cele date la data depunerii denunțului penal și a susținut poziția de nevinovăție a agresorului sexual, invocând că maniera de acționare a fost generată de răzbunare pentru frecventele violențe la care a fost supusă de agresor (n.a. – soțul – care este și tatăl biologic al victimei). Asupra poziției acuzatorii, mama victimei (denunțătoarea) a revenit doar la etapa în care de către judecătorul de instrucție se realiza controlul judiciar al procedurii prejudiciare. Astfel, prin încheierea judecătorului de instrucție din 2 februarie 2018, ambele ordonanțe menționate supra au fost declarate nule, fiind dispusă efectuarea controlului suplimentar. În consecință, la 15 februarie 2018, pe caz a fost începută urmărirea penală, iar la 28 septembrie 2018, cauza penală de învinuire a lui *****, de către procurorul Vasile PLEVAN, a fost trimisă cu rechizitoriu în instanța de judecată. Apreciază Inspecția procurorilor că termenul de efectuare a urmăririi penale a fost unul rezonabil și acceptabil pentru investigarea cauzelor penale din această categorie. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 23 noiembrie 2021 (dosar nr. 1-329/2018), inculpatul ***** a fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. a), 172 alin. (3) lit. a¹) și d) și art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal și, pentru concurs de infracțiuni, i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 17 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. La data pronunțării sentinței, inculpatul se afla în stare de arest preventiv. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2023, apelul declarat de partea apărării a fost respins ca neîntemeiat, cu menținerea sentinței din 23 noiembrie 2021. La 24 iulie 2023, decizia menționată ante a fost contestată de partea apărării cu recurs ordinar la Curtea Supremă de Justiție. Până la data întocmirii raportului, recursul ordinar nu a fost numit spre examinare. Este de menționat că acest caz a fost în atenția Procuraturii Generale în anul 2022. Corespunzător, Procuratura Generală, la 5 iulie 2022, pe pagina sa web oficială, a postat dezmințirea, cu următorul conținut: «Procuratura Generală dezminte informațiile răspândite în mass-media de către avocatul HLOPEȚCHI Igor, în adresa procurorului în Procuratura Anticorupție, Vasile PLEVAN, referitoare la pretinsa mușamalizare a unui caz de viol, acțiuni imputate acestuia în perioada când deținea funcția de procuror în Procuratura raionului Ialoveni. Așadar, aducem la cunoștința opiniei publice că informațiile răspândite de avocatul menționat supra nu corespund realității, sunt distorsionate și reprezintă un act de discreditare, în scopul intimidării procurorului, pentru a împiedica examinarea obiectivă, rapidă și sub toate aspectele, a cauzei penale de învinuire a acestui avocat. În acest context, precizăm că cazul de viol, la care face referire avocatul HLOPEȚCHI Igor, a constituit obiect de investigație al unei cauze penale, pornite în anul 2018 și care s-a aflat în gestiunea*

procurorului Vasile PLEVAN. Prin urmare, în baza probelor administrate care confirmau vinovăția persoanei învinuite în acest caz, procurorul Vasile PLEVAN, la 28 septembrie 2018, a întocmit rechizitoriul și a expediat cauza penală în instanța de judecată pentru examinare în fond. Ulterior, prin sentința Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 27 decembrie 2021, inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor de viol (art. 171 alin. (3) lit. a) din Codul penal), acțiuni violente cu caracter sexual (art. 172 alin. (3) lit. a) din Codul penal) și violență în familie (art. 201[1] alin. (2) lit. a) din Codul penal), fiindu-i stabilită, pentru concurs de infracțiuni și cumul de sentințe, o pedeapsă definitivă de 17 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis."

24. Respectiv, reclamantul consideră că, prin verificările Inspecției procurorilor expuse în raport, s-a stabilit cu certitudine ca fiind false afirmațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit cărora procurorul Vasile PLEVAN ar fi acordat protecționism și ar fi refuzat să pornească urmărirea penală într-un caz de viol de opt ori timp de trei ani, favorizând astfel ca o copilă aflată în scaunul cu rotile și cu deficiențe de dezvoltare să fie violată de propriul tată; că un alt procuror, deja trecut în eternitate, ar fi preluat dosarul și l-ar fi trimis în judecată; că un minor cu dizabilitate ar fi fost violat sistematic de tatăl său „*trei ani de zile. Fără întrerupere*"; că reclamantul ar fi refuzat în pornire de opt ori, deși toate actele sale au fost anulate, ar fi refuzat încontinuu să pornească urmărirea penală și l-ar fi protejat pe infractor; că ar fi tăinuit și ascuns un viol; precum și că mama victimei și-ar fi pierdut vederea la un ochi deoarece procurorul Vasile PLEVAN, fiind la Ialoveni, l-ar fi informat pe violator despre existența plângerii legate de viol, iar acesta ar fi lovit-o cu furculița în ochi.

25. La 21 decembrie 2023, avocatul Igor HLOPEȚCHI a depus în adresa Procuraturii Generale o plângere prin care a solicitat tragerea la răspundere penală a procurorului Vasile PLEVAN. În temeiul plângerii depuse de avocatul Igor HLOPEȚCHI, procurorul pentru misiuni speciale Ion PRIPA a pornit procesul penal nr. 20249249003, în cadrul căruia a audiat inclusiv mama victimei, asistată de avocata Violeta ANDRIUȚĂ. Ulterior, a fost emisă ordonanța de refuz în începerea urmăririi penale. La acel moment, procurorul Ion PRIPA activa în Procuratura Generală, iar nu în Procuratura Anticorupție, iar mama victimei a fost audiată în sediul Procuraturii Generale, și nu al Procuraturii Anticorupție.

26. Respectiv, reclamantul consideră că se demonstrează caracterul fals al afirmațiilor făcute de pârât potrivit cărora, „prin intermediul unui actual adjunct al Procuraturii Anticorupție, e vorba de Ion PRIPA, o identifică pe mama acestei fete violate, care este adusă la Procuratura Anticorupție și depun o declarație precum că ea nu are pretenții față de Vasile PLEVAN", precum și că, „*peste câțiva ani, pentru a se spăla în fața Comisiei de evaluare, procurorul, folosindu-se de influența pe care o are, nu a făcut el personal, a făcut prin colegii lui, domnul PRIPA o invită pe mama acestei persoane și o întreabă: da îl cunoașteți pe avocatul HLOPEȚCHI Igor? Ea spune că: nu, nu, n-am avut tangență cu el. Da pretenții față de Vasile PLEVAN așa că n-aveți? Ea spune: da, numai dați-mi pace să mă duc de aici*". Or, anume în temeiul plângerii avocatului Igor HLOPEȚCHI a fost audiată mama victimei, iar nu la solicitarea reclamantului.

27. Potrivit ordinelor de numire și transfer, reclamantul activează în calitate de procuror, fiind numit la 24 martie 2014 în Procuratura raionului Strășeni, iar ulterior, la 18 mai 2015, fiind transferat în Procuratura raionului Ialoveni. Începând cu 10 iunie 2019, reclamantul a fost delegat în Procuratura Anticorupție, ulterior fiind transferat în aceeași procuratură. La 24 octombrie 2022, reclamantului i-a fost dispusă exercitarea interimatului funcției de adjunct al procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, iar din 28 februarie 2025 exercită funcția de procuror în Procuratura Anticorupție.

28. Respectiv, în decembrie 2014, când mama victimei a fost lovită cu un obiect ascuțit în regiunea ochiului, reclamantul nici nu activa în Procuratura raionului Ialoveni, ci în Procuratura raionului Strășeni, unde a activat până la 18 mai 2015. În perioada respectivă fusese deja examinat procesul penal privind violul, iar la 3 mai 2015 fusese emisă de un alt procuror o ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale. Despre acest caz de viol, procurorul Vasile PLEVAN ar fi aflat abia la 22 aprilie 2016, când a primit procesul penal pentru soluționare, iar dosarul penal în privința lui *****, referitor la lovirea în regiunea ochiului a mamei victimei, fusese deja trimis în judecată de un alt procuror.

29. Prin urmare, reclamantul opinează că se demonstrează fără echivoc caracterul fals al afirmației avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit căreia mama victimei și-ar fi pierdut vederea la un ochi deoarece procurorul Vasile PLEVAN, fiind la Ialoveni, l-ar fi informat pe violator că există o plângere legată de viol, iar acesta ar fi lovit-o pe mama victimei cu furculița în ochi. Reclamantul subliniază că pârâtul a făcut aceste afirmații din postura de avocat și le-a prezentat ca fapte concrete și dovedite, săvârșite de reclamant, iar nu ca opinii, comentarii, teorii sau idei care reflectă atitudinea față de un fapt.

30. Pe lângă caracterul lor fals, afirmațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI ar avea, în opinia reclamantului, un caracter vădit defăimător, întrucât depășesc limitele criticii admisibile și lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională a acestuia. Prin afirmațiile făcute, pârâtul i-ar fi atribuit reclamantului, în mod public, fapte grave și comportamente incompatibile cu funcția de procuror, sugerând că acesta ar fi favorizat comiterea unei infracțiuni de viol, ar fi protejat un infractor, ar fi tăinuit sau ascuns o infracțiune și ar fi refuzat în mod repetat pornirea urmăririi penale pentru a-l proteja pe agresor. Astfel de afirmații ar crea în percepția publicului ideea că reclamantul ar fi acționat cu rea-credință și în mod ilegal în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

31. De asemenea, reclamantul susține că afirmațiile potrivit cărora acesta ar fi „*mai periculos decât violatorul*” și că „*nu are ce căuta în sistemul procuraturii*” constituie insulte grave și comparații extrem de ofensatoare, care depășesc limitele unei opinii sau ale unei critici asupra activității profesionale și au ca efect discreditarea sa în fața societății și a corpului profesional. Or, prin afirmația că procurorul ar fi „*mai periculos ca violatorul*”, persoana este asociată cu autorul infracțiunii de viol, una dintre cele mai grave infracțiuni împotriva integrității sexuale. O asemenea comparație ar induce în percepția publicului ideea că procurorul ar avea un comportament moral sau social extrem de grav, chiar mai nociv decât cel al unui infractor sexual, ceea ce i-ar afecta grav imaginea și reputația.

32. Reclamantul mai susține că formularea respectivă sugerează că procurorul ar reprezenta un pericol major pentru societate. Această calificare nu ar constitui o simplă opinie critică asupra activității profesionale, ci o acuzație extremă, care îl prezintă ca fiind o persoană nocivă sau abuzivă. Totodată, afirmația potrivit căreia procurorul „*nu are ce căuta în sistemul procuraturii*” ar sugera că acesta este incompatibil moral sau profesional cu funcția pe care o exercită, punând sub semnul întrebării integritatea, competența și probitatea sa profesională și afectând direct reputația sa profesională.

33. Reclamantul recunoaște că, într-o societate democratică, este permisă critica activității autorităților publice, inclusiv a procurorilor. Totuși, acesta consideră că comparațiile insultătoare și afirmațiile care atribuie unei persoane trăsături extrem de grave sau periculoase depășesc limitele criticii legitime și capătă un caracter ofensator și denigrator. Prin natura sa, o asemenea afirmație ar diminua încrederea publicului în integritatea și profesionalismul procurorului, afectând percepția societății asupra activității sale și prejudiciindu-i reputația atât în plan profesional, cât și personal.

34. Afirmațiile potrivit cărora reclamantul ar fi informat agresorul despre existența unei plângeri, ar fi tăinuit un viol, ar fi protejat un infractor, ar fi comis ilegalități sau ar beneficia de acoperire politică ar sugera implicit că acesta a săvârșit abateri grave sau chiar infracțiuni în exercitarea funcției de procuror, iar pretinsa „*acoperire politică*” ar indica faptul că acesta ar fi protejat de anumite cercuri de influență pentru a evita răspunderea. Prin conținutul lor, aceste acuzații ar aduce atingere credibilității profesionale, integrității și probității morale ale reclamantului și ar crea în percepția publicului imaginea falsă potrivit căreia acesta și-ar exercita atribuțiile de serviciu în mod ilegal, abuziv sau sub influențe politice.

35. Totodată, reclamantul apreciază că declarația potrivit căreia „*Vasile PLEVAN își va finaliza cariera în Penitenciarul nr. 13*” reprezintă o acuzație publică privind pretinse fapte penale, formulată fără suport factologic, având un caracter intimidant și denigrator și fiind de natură să creeze în opinia publică convingerea falsă că reclamantul ar fi comis infracțiuni. Prin natura, conținutul, caracterul concret și gravitatea lor, precum și prin prisma statutului profesional și a notorietății publice a avocatului Igor HLOPEȚCHI, afirmațiile privite în ansamblu ar fi diminuat încrederea publicului în integritatea și profesionalismul reclamantului, i-ar fi afectat imaginea în cadrul corpului profesional al procurorilor și ar fi adus atingere onoarei, demnității și reputației sale profesionale.

36. Reclamantul arată că, prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-73/2026 din 5 martie 2026, a fost admisă cererea procurorului Vasile PLEVAN privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale și s-a constatat că afirmațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI expuse în cadrul Podcastului „VERDICT”, publicat pe canalul de YouTube al avocatului Dorin PODLISNIC, prin conținutul și modul lor de prezentare, sunt de natură să aducă atingere onoarei, demnității și reputației profesionale a procurorului Vasile PLEVAN, precum și prestigiului funcției de procuror.

37. În susținerea soluției sale, Consiliul Superior al Procurorilor a motivat următoarele: „*Afirmațiile contestate de procurorul Vasile PLEVAN au fost formulate într-un material audiovizual difuzat public în mediul online, respectiv în cadrul Podcastului*

„VERDICT”, fiind astfel accesibil unui public larg și susceptibile de a produce un impact semnificativ asupra percepției publice. Conținutul acestora vizează direct activitatea profesională a procurorului și cuprinde acuzații privind pretinse fapte de natură ilegală sau incompatibile cu statutul de procuror, inclusiv afirmații referitoare la presupusa muşamalizare a unei cauze penale, acordarea de protecție unei persoane suspectate de comiterea unei infracțiuni grave și insinuări privind existența unor fapte de corupție. Consiliul apreciază că asemenea afirmații depășesc cadrul unei simple critici privind activitatea sistemului de justiție și sunt de natură să transmită publicului ideea că procurorul vizat ar fi comis fapte grave de natură penală sau disciplinară, fără a fi raportate la existența unor constatări oficiale sau a unor proceduri judiciare finalizate care să confirme o asemenea conduită. De asemenea, modul și forma în care au fost formulate aceste declarații, prin utilizarea unor calificative depreciative și atribuirea directă a unor comportamente ilegale, amplifică caracterul denigrator al acestora și depășesc limitele criticii acceptabile într-o dezbatere publică privind funcționarea justiției. Consiliul reține că declarațiile contestate au fost formulate într-un context mediatic caracterizat printr-un grad ridicat de vizibilitate publică, ceea ce amplifică impactul asupra imaginii și reputației profesionale a procurorului vizat, precum și asupra percepției publice privind integritatea corpului de procurori. Totodată, Consiliul constată că problematica invocată în prezenta cerere nu apare într-un context izolat, întrucât anterior acesta s-a pronunțat asupra unor situații similare privind afirmații publice defăimătoare la adresa procurorului Vasile PLEVAN. Astfel, prin Hotărârea nr. 1-48/2026 din 12 februarie 2026, adoptată în urma examinării raportului Inspecției procurorilor aferent unei cereri privind apărarea reputației profesionale a aceluiaşi procuror, Consiliul a constatat caracterul defăimător, intimidant și calomnios al unor afirmații publice și a dispus măsuri instituționale menite să protejeze onoarea, demnitatea și reputația profesională a acestuia. În cadrul acelei proceduri, verificările efectuate de Inspecția procurorilor au confirmat caracterul public și denigrator al afirmațiilor examinate, precum și impactul negativ al acestora asupra reputației profesionale a procurorului vizat și asupra imaginii instituției Procuraturii. În aceste condiții, Consiliul apreciază că reiterarea unor afirmații similare sau continuarea unor atacuri publice de aceeași natură, ulterior pronunțării unei hotărâri a autorității competente și efectuării verificărilor de către Inspecția procurorilor, justifică necesitatea unei reacții instituționale ferme și consecvente, menite să asigure protecția reputației profesionale a procurorilor și să reafirme limitele exercitării libertății de exprimare în raport cu respectarea onoarei și demnității persoanelor vizate. Având în vedere caracterul public al afirmațiilor contestate, natura și gravitatea acuzațiilor formulate, precum și mijloacele de diseminare utilizate, Consiliul apreciază că acestea sunt susceptibile să aducă atingere onoarei, demnității și reputației profesionale a procurorului Vasile PLEVAN, precum și imaginii instituției Procuraturii”.

38. Reclamantul opinează că pârâtul a figurat sau figurează, cu statut de inculpat, în două cauze penale instrumentate de Procuratura Anticorupție și aflate pe rolul instanțelor de judecată, fapt confirmat prin raportul Inspecției procurorilor și prin dosarul administrativ. Astfel, la 4 noiembrie 2021, cu privire la fapte ale lui Igor HLOPEȚCHI, în Procuratura Anticorupție a fost înregistrat procesul penal nr. 1-156 pr/21, iar la 22 noiembrie 2021, în temeiul materialelor procesului penal menționat, procurorul în Procuratura Anticorupție Vasile PLEVAN a început urmărirea penală nr. 2021960129, în baza elementelor infracțiunilor prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. c) și art. 312 alin. (1) din Codul penal.

39. La 15 februarie 2022, procurorul Vasile PLEVAN a emis în privința lui Igor HLOPEȚCHI o ordonanță de punere sub învinuire, punându-l sub acuzare pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. c) și art. 312 alin. (1) din Codul penal. Pe parcursul urmăririi penale, procurorul Vasile PLEVAN a emis în privința avocatului Igor HLOPEȚCHI ordonanțe de aducere silită la 25 februarie 2022, 4 martie 2022, 7 martie 2022, 15 martie 2022, 31 martie 2022, 7 aprilie 2022, 8 aprilie 2022, 12 aprilie 2022, 12 mai 2022, 17 mai 2022 și 31 mai 2022, dată la care a emis și ordonanța privind dispunerea investigațiilor în vederea căutării învinuitului.

40. Prin adresa din 5 iulie 2023, cauza penală de acuzare a lui Igor HLOPEȚCHI a fost trimisă în instanța de judecată, cu rechizitoriul întocmit de procurorul Stanislav ODAJIU. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Centru din 2 decembrie 2025, apelurile declarate de acuzatorul de stat Stanislav ODAJIU și de partea vătămată au fost respinse ca nefondate, fiind menținută sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 26 iulie 2024, prin care Igor HLOPEȚCHI, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 311 alin. (2) lit. c) și art. 312 alin. (2) lit. c) din Codul penal, a fost achitat, pe motiv că faptele sale nu întrunesc elementele infracțiunilor incriminate.

41. Începând cu 27 decembrie 2023, pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, se află o altă cauză penală de învinuire a lui Igor HLOPEȚCHI, având numărul de urmărire penală 2023960066, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (2), art. 311 alin. (2) lit. a) și c) din Codul penal, trimisă în instanța de judecată de Procuratura Anticorupție.

42. Reclamantul susține că acțiunile de defăimare îndreptate împotriva sa, în calitate de procuror, au început în anul 2022, după ce acesta a avut în gestiune cauza penală în privința pârâtului. În opinia reclamantului, investigarea penală a pârâtului constituie motivul de răzbunare pentru care acesta acționează, circumstanță ce ar demonstra reaua-credință a pârâtului în cadrul Podcastului „VERDICT”.

43. Reclamantul afirmă că caracterul deliberat al răspândirii informațiilor false de către avocatul Igor HLOPEȚCHI este demonstrat și de faptul că Procuratura Generală, la 5 iulie 2022, a publicat un comunicat în care a explicat rolul reclamantului în investigarea cazului de viol, ca reacție la acuzațiile pârâtului. Aceasta ar demonstra că pârâtul cunoștea adevărul, însă a acționat intenționat pentru a-l defăima pe reclamant. Totodată, la 12 februarie 2026, Consiliul Superior al Procurorilor a adoptat Hotărârea nr. 1-48/2026, prin care a admis cererea privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale a procurorului Vasile PLEVAN în raport cu avocatul Igor HLOPEȚCHI.

44. Reclamantul mai arată că a intervenit în direct în emisiunea „morari.live” din 23 iunie 2022, la care participa și avocatul Igor HLOPEȚCHI, și a explicat circumstanțele investigării cazului de viol, inclusiv faptul că nu a refuzat de opt ori pornirea urmăririi penale. Continuarea acelorași acuzații de către avocatul Igor HLOPEȚCHI ar demonstra, în opinia reclamantului, acționarea cu rea-intenție, în condițiile în care victima violului nu a fost și nu era reprezentată de avocatul Igor HLOPEȚCHI, ci de un alt avocat, iar Procuratura Generală dezmințise acuzațiile respective.

45. Reclamantul susține că ura și dorința de răzbunare a pârâtului rezultă și din conținutul mesajului transmis la 29 ianuarie 2026, prin aplicația WhatsApp, de pe numărul de telefon care ar aparține pârâtului, prin care reclamantul ar fi fost intimidat și amenințat că va fi adus, asemenea lui Smirnov în anul 1991, în portbagaj. Aceleași intenții ar rezulta și dintr-un mesaj de intimidare care conținea un filmuleț cu durata de 18 secunde, expediat procurorului Vasile PLEVAN la 14 noiembrie, ora 15:27, prin intermediul aplicației WhatsApp, de către pârât. Filmulețul, în care era prezentată imaginea procurorului Vasile PLEVAN și, ulterior, cea a pârâtului, conținea replica: „*Розен, я же сказал, что я всегда у тебя за спиной*”.

46. Nu în ultimul rând, reclamantul invocă plângerile, sesizările și petițiile depuse de pârât la Procuratura Generală, în număr de peste 60, precum și sesizările adresate Comisiei Pre-Vetting și Comisiei Vetting, în număr de 10, care ar reconfirma existența unor motive personale de a-l defăima pe reclamant. Respectiv, aceste circumstanțe ar explica motivul pentru care pârâtul a făcut afirmații false și defăimătoare la adresa reclamantului în Podcastul „VERDICT” și ar demonstra, în opinia acestuia, că afirmațiile nu au niciun substrat factologic.

47. Reclamantul relatează că, la stabilirea cuantumului prejudiciului moral solicitat în sumă de 200.000 MDL, urmează a fi avute în vedere gravitatea acuzațiilor formulate, caracterul lor prelungit și vădit fals, impactul asupra onoarei, demnității și reputației profesionale, precum și amploarea difuzării acestora în spațiul public. Reputația unei persoane constituie un element al vieții private protejat de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar statul are obligația de a asigura un echilibru just între libertatea de exprimare și dreptul persoanei la protecția reputației sale. Afirmațiile prin care unei persoane, în special unui procuror, îi sunt atribuite comportamente ilegale sau imorale fără suport factual suficient ar aduce o atingere gravă reputației și ar justifica acordarea unor despăgubiri consistente pentru prejudiciul moral suferit.

48. În speță, reclamantul susține că, prin declarațiile făcute, avocatul Igor HLOPEȚCHI i-a atribuit public fapte extrem de grave, sugerând că, în postura de procuror, ar fi favorizat comiterea unei infracțiuni de viol, ar fi protejat un infractor, ar fi tăinuit o infracțiune, ar fi comis ilegalități și ar beneficia de acoperire politică pentru a evita răspunderea. În același context, pârâtul a afirmat că reclamantul ar fi „*mai periculos decât violatorul*”, că „*nu are ce căuta în sistemul procuraturii*” și că își va „*finaliza cariera în Penitenciarul nr. 13*”. Astfel de afirmații ar constitui acuzații de o gravitate excepțională, care depășesc limitele criticii admisibile și au creat în percepția publicului imaginea falsă că reclamantul ar fi săvârșit abateri grave sau chiar infracțiuni în exercitarea funcției de procuror.

49. Reclamantul arată că un tată care își violează propriul copil nu numai că săvârșește o infracțiune excepțional de gravă, dar este depravat din punct de vedere moral, ceea ce îl face inacceptabil într-o societate civilizată. Respectiv, compararea reclamantului, în calitate de procuror, prin aprecierea că este mai periculos decât violatorul, ar reprezenta o injurie la adresa acestuia, și anume jignirea premeditată a onoarei și demnității sale, deoarece, din punct de vedere moral, reclamantul ar fi fost catalogat ca având un grad de depravare morală inferior chiar celui caracteristic unui

violator. O asemenea imagine nu ar întruni standardul valorilor morale necesare nici măcar unui simplu cetățean, cu atât mai puțin valorile morale necesare unui procuror.

50. Reclamantul consideră că urmează a fi avut în vedere și contextul, precum și amploarea difuzării afirmațiilor defăimătoare. Acestea au fost formulate în cadrul unui podcast public realizat de doi avocați, difuzat pe o platformă accesibilă publicului larg și vizionat atât de publicul general, cât și de reprezentanții mediului juridic și ai breslei profesionale din care face parte reclamantul. În decurs de numai 20 de ore de la publicare, materialul video ar fi acumulat peste 4.450 de vizualizări și 189 de aprecieri, ceea ce ar demonstra o difuzare rapidă și largă a acuzațiilor defăimătoare și o credibilitate sporită a afirmațiilor lui Igor HLOPEȚCHI în rândul persoanelor care au vizionat materialul. Mai mult, reacția fermă a Consiliului Superior al Procurorilor ar confirma faptul că, prin acuzațiile grave formulate de avocatul Igor HLOPEȚCHI, onoarea, demnitatea și reputația profesională a reclamantului au fost deja lezate.

51. Reclamantul mai invocă faptul că acuzațiile defăimătoare au fost făcute de pârât din postura de avocat, ceea ce ar fi ridicat nivelul de credibilitate al afirmațiilor sale în fața societății. Totodată, împrejurarea că pârâtul este cunoscut publicului larg prin activitatea sa politică în cadrul partidului politic „Moldova Mare” ar fi făcut ca acuzațiile false aduse reclamantului, în calitate de procuror, să fie și mai răsunătoare.

52. Respectiv, cu cât acuzațiile false și defăimătoare au fost mai grave și făcute de un avocat cunoscut publicului larg, devenind credibile pentru societate, cu atât mai mult, în mod proporțional, ar fi fost lezate onoarea, demnitatea și reputația profesională a reclamantului, în calitate de procuror și persoană cunoscută publicului larg în virtutea funcției deținute și, în special, a funcției de adjunct al procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, exercitată anterior.

53. Reclamantul afirmă că, începând cu un simplu cetățean și până la un profesionist în domeniul dreptului, destinatarii declarațiilor ar fi putut considera veridice acuzațiile formulate de pârât, deoarece acestea proveneau de la un avocat, care are obligații legale și etice, iar publicul nu putea cunoaște caracterul fals și defăimător al afirmațiilor. Anume postura de avocat din care a acționat pârâtul ar fi convins societatea că reclamantul, în calitate de procuror, a acționat cu rea-intenție, în modalitatea descrisă de pârât.

54. Pentru un simplu cetățean, precum și pentru un profesionist în domeniul dreptului, ar fi de neconceput ca un avocat să formuleze împotriva unui procuror, într-o asemenea măsură, acuzații false. Acest fapt ar fi demonstrat chiar prin conduita avocatului Dorin PODLISNIC, care, în cadrul interviului, ar fi acordat credibilitate acuzațiilor aduse de avocatul Igor HLOPEȚCHI.

55. Reclamantul subliniază că acuzațiile nu au fost făcute de o persoană care nu este profesionistă în domeniul dreptului ori de un activist sau jurnalist, despre care societatea ar putea considera că, în virtutea activității sale, poate exagera sau denatura lucrurile, ci de un profesionist în domeniul dreptului, care inspiră încrederea că acuzațiile formulate sunt veridice și nu mai pot fi puse la îndoială. Această împrejurare ar fi lezat iremediabil reputația profesională a reclamantului în calitate de procuror.

56. Prin natura și gravitatea lor, afirmațiile ar fi subminat încrederea publicului în integritatea și profesionalismul reclamantului și ar fi afectat percepția colegilor din sistemul judiciar asupra activității sale, aceștia întrebându-l dacă acuzațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI sunt veridice. Respectiv, răspândirea afirmațiilor defăimătoare ar fi determinat o deteriorare vizibilă a percepției publice asupra persoanei reclamantului, inclusiv în rândul colegilor și al reprezentanților profesiei de avocat, care ar manifesta rezerve și suspiciuni față de reputația sa profesională.

57. Reclamantul susține că aceste împrejurări i-au afectat imaginea, credibilitatea și prestigiul de care se bucura anterior și i-au cauzat un prejudiciu moral semnificativ, care nu mai poate fi reparat numai prin scuze publice și dezmințire, ci și prin acordarea unei despăgubiri semnificative.

58. Reclamantul precizează că acuzațiile false și defăimătoare i-au fost aduse în calitate de procuror, iar nu de simplă persoană fizică sau de titular al unei alte funcții publice. În calitate de procuror, acesta este cunoscut publicului larg, întrucât atât din postura de procuror de execuție, cât și din cea de adjunct interimar al procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, a avut apariții publice, inclusiv televizate, la posturi de televiziune cu acoperire națională, precum TV8, TVR, Moldova 1 și Jurnal TV.

59. Prin urmare, în virtutea funcției de demnitate publică exercitate de reclamant și a notorietății publice a pârâtului, actele de defăimare ar fi avut o amploare publică maximă pentru un cerc larg al societății, în comparație cu defăimarea unei persoane fizice necunoscute publicului, ale cărei consecințe s-ar extinde asupra unui cerc mai restrâns de persoane.

60. Reclamantul mai susține că întinderea consecințelor asupra reputației și carierei sale profesionale nu poate fi estimată la momentul formulării acțiunii, în condițiile în care acesta se află în procedura de evaluare extraordinară, iar Comisia de evaluare, în temeiul art. 4 din Legea nr. 252/2023, colectează informații, inclusiv din spațiul public, despre subiectul evaluării. Avocatul Igor HLOPEȚCHI ar fi depus deja o sesizare în privința reclamantului la secretariatul Comisiei, iar acest aspect ar constitui un indiciu ce urmează a fi luat în considerare la stabilirea unui cuantum semnificativ al prejudiciului moral.

61. Nu în ultimul rând, reclamantul arată că actele defăimătoare care constituie obiectul prezentei cereri de chemare în judecată nu reprezintă un caz izolat, ci numai un episod și o continuare a procesului de defăimare desfășurat de pârât. Acest fapt ar fi confirmat prin raportul Inspecției procurorilor din 27 ianuarie 2026, dezmințirea portalului de știri sinteza.org, emisiunea „morari.live” din 23 iunie 2022, materialele publicate de adevarul.ro, precum și prin eforturile pârâtului de a-l defăima și discredita atât în fața Comisiei Pre-Vetting, cât și a Comisiei Vetting, fapt confirmat prin cele 10 sesizări depuse la aceste două comisii cu privire la persoana reclamantului.

62. Reclamantul mai indică faptul că actele de defăimare din partea avocatului Igor HLOPEȚCHI au avut consecințe reale asupra reputației sale profesionale, acuzațiile pârâtului fiind reflectate în titlurile unor știri difuzate de TV8, Moldova 1, Teleradio Moldova, Unimedia, ONE TV, Realitatea TV, Știri.md și alte surse, cu formulări precum: „*Acuzații grave în adresa unui candidat la funcția de membru CSP*”, „*Șeful adjunct al*

PA, Vasile PLEVAN, este acuzat că ar fi tăinuit acum șapte ani un caz de viol”, „*PG a înregistrat un proces penal în baza plângerii unui avocat*” și „*PLEVAN, investigat de Procuratură: Un avocat îl acuză de mușamalizarea unui caz de viol*”.

63. Prin urmare, având în vedere gravitatea acuzațiilor, caracterul lor fals, amploarea difuzării, impactul și întinderea consecințelor asupra reputației profesionale, reclamantul consideră că acordarea unui prejudiciu moral în cuantum de 200.000 MDL reprezintă o reparație echitabilă și proporțională pentru prejudiciul moral suferit. Potrivit acestuia, suma este necesară atât pentru a oferi o reparație efectivă a atingerii aduse reputației sale profesionale, cât și pentru a transmite un semnal clar că formularea în spațiul public a unor acuzații grave și nefondate la adresa unui procuror nu poate rămâne fără consecințe juridice.

64. La stabilirea cuantumului prejudiciului moral, reclamantul consideră că instanța urmează să ia în considerare faptul că măsurile adoptate anterior, și anume reacția Procuraturii Generale, intervenția reclamantului în direct în cadrul unei emisiuni, publicarea dezmințirilor de către portalurile de știri, sesizarea Uniunii Avocaților și a Poliției, precum și intervenția Consiliului Superior al Procurorilor pentru apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale și pentru curmarea acțiunilor de defăimare ale pârâtului, nu și-au produs efectul, iar pârâtul continuă să îl defăimeze.

65. Această conduită a pârâtului ar justifica, în opinia reclamantului, acordarea prejudiciului moral în cuantumul solicitat, ceea ce ar asigura apărarea efectivă a drepturilor sale și, din perspectiva prevenirii pentru viitor a unor asemenea conduite, atât din partea pârâtului, cât și din partea altor persoane. Or, încasarea prejudiciului moral în cuantumul solicitat ar constitui un motiv serios pentru pârâtul Igor HLOPEȚCHI de a înceta pentru viitor acțiunile de defăimare îndreptate împotriva reclamantului.

66. În situația în care măsurile luate anterior, și anume reacția Procuraturii Generale, intervenția reclamantului în direct în emisiune, publicarea dezmințirilor de către portalurile de știri, sesizarea Uniunii Avocaților și a Poliției, precum și intervenția Consiliului Superior al Procurorilor, nu l-au determinat pe pârât să înceteze acțiunile de defăimare, reclamantul consideră că unica măsură capabilă să asigure, pe de o parte, ocrotirea efectivă a drepturilor lezate, iar pe de altă parte, încetarea pentru viitor a defăimării, este încasarea prejudiciului moral în cuantumul solicitat.

67. Reclamantul susține că starea materială a pârâtului îi permite acestuia să repare prejudiciul moral solicitat. De altfel, acordarea unei sume semnificativ mai mici nu ar avea un impact economic asupra pârâtului, ceea ce ar constitui numai un imbold pentru continuarea defăimării. Cuantumul prejudiciului de 200.000 MDL ar indica, inclusiv pentru societate, gravitatea ingerinței în viața profesională a reclamantului în calitate de procuror.

68. Reclamantul afirmă că, cu cât gravitatea lezării onoarei, demnității și reputației profesionale este mai semnificativă, cu atât suma prejudiciului trebuie să fie mai mare, iar societatea va înțelege și va aprecia gradul lezării drepturilor sale ca procuror, inclusiv în funcție de valoarea prejudiciului moral acordat. O sumă mai mică nu ar fi aptă să reflecte gravitatea prejudiciului produs și nu ar asigura o reparare echitabilă a suferinței morale cauzate, inclusiv în fața societății.

69. În calitate de reclamant și, concomitent, de procuror în funcție, Vasile PLEVAN și-a asumat că valoarea întregului prejudiciu moral acordat și valoarea taxei de stat restituite vor fi donate unei case de copii, fapt despre care va informa în scris instanța, cu anexarea dovezii. Potrivit reclamantului, această împrejurare îi va oferi o satisfacție moral-spirituală proporțională cu lezarea onoarei, demnității și reputației profesionale, întrucât, prin defăimarea persoanei sale, vor beneficia niște copii orfani.

70. În consecință, reclamantul Vasile PLEVAN solicită constatarea faptului că, fiind făcute cu rea-credință și din răzbunare, sunt false, defăimătoare și lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională a procurorului Vasile PLEVAN următoarele afirmații ale avocatului Igor HLOPEȚCHI, făcute la 21 februarie 2026, în Podcastul „VERDICT" cu Dorin PODLISNIC: *„în perioada în care era procuror la Procuratura raionului Ialoveni, a acordat protecționism și a refuzat să pornească urmărirea penală pe un caz de viol de opt ori timp de trei ani. Respectiv, el a favorizat ca o copilă aflată în scaunul cu rotile cu deficiențe de dezvoltare să fie violată de propriul său tată"; „un alt procuror, deja trecut în eternitate, Dumnezeu să-l ierte, a preluat acest dosar și a trimis dosarul în judecată"; „un minor cu dizabilitate a fost violat sistematic de tatăl lui, trei ani de zile. Fără întrerupere"; „a refuzat în pornire de opt ori, deși toate actele sale au fost anulate, el încontinuu refuză să pornească, îl proteja pe acest infractor. Acest procuror este mai periculos pentru societate decât însuși violatorul"; „a tăinuit și ascuns un viol"; „această mamă nu doar a luptat, această mamă și-a pierdut vederea la un ochi, pentru că procurorul Vasile PLEVAN, fiind la Ialoveni, l-a informat pe violator că există o plângere legată de viol și violatorul știți ce a făcut? A lovit-o pe mama acestei fete cu furculița în ochi"; „ce face acest individ, Vasile PLEVAN? Prin intermediul unui actual adjunct al Procuraturii Anticorupție, e vorba de Ion PRIPA, o identifică pe mama acestei fete violate, care este adusă la Procuratura Anticorupție și depun o declarație precum că ea nu are pretenții față de Vasile PLEVAN"; „peste câțiva ani, pentru a se spăla în fața Comisiei de evaluare, procurorul, folosindu-se de influența pe care o are, nu a făcut el personal, a făcut prin colegii lui, domnul PRIPA o invită pe mama acestei persoane și o întreabă: da îl cunoașteți pe avocatul HLOPEȚCHI Igor? Ea spune că: nu, nu, n-am avut tangență cu el. Da pretenții față de Vasile PLEVAN așa că n-aveți? Ea spune: da, numai dați-mi pace să mă duc de aici"; „Dumitru OBADĂ – coleg la Institutul Național al Justiției cu cetățeanul PLEVAN, Eduard PANEA – coleg de subdiviziune cu Vasile PLEVAN. Oare cetățeanul de rând acum poate să aibă încredere într-o astfel de procuratură și într-un astfel de Consiliu Superior al Procurorilor, unde, pentru caz de viol ascuns care a fost demonstrat cu lux de amănunte, persoana este spălată"; „aceste persoane, cum ar fi [...], PLEVAN [...], care comit ilegalități, au acoperire politică*"; constatarea faptului că, fiind făcută cu rea-credință și din răzbunare, este defăimătoare și lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională a procurorului Vasile PLEVAN afirmația avocatului Igor HLOPEȚCHI potrivit căreia: „*acest individ Vasile PLEVAN își va finaliza cariera în Penitenciarul numărul treisprezece. Asta inevitabil se va întâmpla. Prescripția pentru faptele pe care acesta le-a comis durează cam mai mult decât două mandate ale regimului de guvernare*"; obligarea pârâtului Igor HLOPEȚCHI să își ceară scuze publice și să dezmintă informațiile defăimătoare, obligarea la radierea conținutului

defăimător al Podcastului „VERDICT” din 21 februarie 2026, încasarea din contul pârâtului a sumei de 200.000 MDL cu titlu de prejudiciu moral și compensarea cheltuielilor de judecată; precum și obligarea lui Dorin PODLISNIC la radierea conținutului defăimător al Podcastului „VERDICT” din 21 februarie 2026 referitor la persoana procurorului Vasile PLEVAN.

Poziția procesuală expusă în scris de pârât.

71. Pârâtul Igor HLOPEȚCHI nu a depus referință pe marginea acțiunii, dar a formulat poziție procesuală în formă scrisă prin care consideră că cererea de chemare în judecată formulată de Vasile PLEVAN, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

72. În susținerea poziției sale, pârâtul invocă prevederile art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora orice persoană interesată este în drept să se adreseze instanței judecătorești, în modul stabilit de lege, pentru apărarea drepturilor încălcate sau contestate, a libertăților și intereselor legitime, precum și prevederile art. 166 alin. (1) din același cod, conform cărora persoana care pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept urmează să depună o cerere de chemare în judecată în instanța competentă. De asemenea, acesta face trimitere la art. 6 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia instanța exercită apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime prin somarea la executarea unor obligații, declararea existenței sau inexistenței unui raport juridic, constatarea unui fapt cu valoare juridică ori prin alte modalități prevăzute de lege.

73. Pârâtul invocă și prevederile art. 118 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, dacă legea nu dispune altfel, iar circumstanțele importante pentru soluționarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanță, pornind de la pretențiile și obiecțiile părților, ale celorlalți participanți la proces și de la normele de drept material și procedural aplicabile.

74. Potrivit poziției pârâtului, în conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța reține spre examinare numai probele pertinente, care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența circumstanțelor importante pentru soluționarea justă a cauzei. Totodată, art. 122 din același cod prevede că circumstanțele care, potrivit legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probă nu pot fi dovedite prin alte mijloace, admisibilitatea probelor fiind determinată în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

75. Pârâtul mai arată că, în temeiul art. 130 din Codul de procedură civilă, instanța apreciază probele potrivit intimei sale convingeri, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor administrate, în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. În conformitate cu art. 239 din același cod, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată, iar o hotărâre întemeiată trebuie să se bazeze pe probe care corespund cerințelor de pertinență și sunt apte să confirme, să combată ori să pună la îndoială concluziile referitoare la circumstanțele importante pentru soluționarea justă a cauzei.

76. Pârâtul face trimitere și la art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia, la deliberarea hotărârii, instanța apreciază probele, determină circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, stabilește dacă acestea au fost sau nu demonstrate, determină caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă și admisibilitatea acțiunii. Totodată, în conformitate cu alin. (3) al aceluiași articol, instanța adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

77. O importanță deosebită este atribuită de pârât prevederilor art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă, conform cărora faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, pronunțată într-o cauză civilă soluționată anterior, sunt obligatorii pentru instanța care judecă o altă cauză, nu trebuie dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la examinarea unei alte cauze civile la care participă aceleași persoane.

78. Pârâtul susține că raportului juridic litigios îi sunt aplicabile și prevederile art. 32 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, potrivit cărora oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin orice alt mijloc posibil, însă libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

79. Pârâtul afirmă că informațiile referitoare la violul ***** de către ***** și la carențele din activitatea profesională a lui Vasile PLEVAN, în calitate de persoană publică, rezultă din mai multe hotărâri judecătorești irevocabile și, prin urmare, beneficiază de un substrat factologic suficient, inclusiv prin prisma art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

80. În susținerea acestei poziții, pârâtul face trimitere la hotărârea pronunțată în dosarul nr. 3ra-698/19 (3a-1895/18), din care evidențiază următoarele constatări:

*„Totodată, Colegiul civil constată că la data de 03.04.2015 a fost pornit procesul penal nr. 20154400590, iar la 04.05.2016, prin ordonanța procurorului Vasile Plevan s-a refuzat în pornirea urmăririi penale, din motivul lipsei faptului infracțiunii, în conținutul acesteia fiind indicat precum că declarațiile părții vătămate ***** nu sunt credibile deoarece aceasta este o persoană cu dizabilități, care «nu poate recepționa corect evenimentele ce au loc cu ea, nu le poate percepe și nu le poate reda», iar alte probe, ce ar demonstra faptul infracțiunii de viol, nu au fost administrate, despre care Cebanu Ala a fost înștiințată prin scrisoarea din 04.05.2016 cu nr. 1909, ceea ce denotă în mod direct faptul discriminării ***** pe criterii de gen și dizabilitate, în condițiile în care reclamanții nu au depus toată diligența pentru investigarea complexă a plângerii penale depuse din simplu motiv că petiționara suferă de o tulburare psihică.*

(...)

Iar prin decizia din 06 martie 2018, a cărei anulare se solicită, emisă pe marginea cauzei nr. 04/18, Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității a constatat că faptele sus-indicate ale reclamanților (n. red. Vasile Plevan și Igor Eșanu) constituie discriminare pe criteriu de dizabilitate și sex în realizarea dreptului la protecție egală din partea legii, fiind totodată recomandat Procuraturii raionului Ialoveni ca prezenta decizie să fie adusă la cunoștința procurorilor din cadrul Procuraturii raionului Ialoveni și să se întreprindă măsurile posibile pentru a nu se admite fapte similare pe viitor.

(...)

În pofida acestor reglementări, contrar scopului legii penale, precum și obligațiilor pozitive și negative ale reclamanților (n. red. Vasile Plevan și Igor Eșanu), procurorul

*Procuraturii raionului Ialoveni Vasile Plevan și adjunctul procurorului-șef al Procuraturii raionului Ialoveni, pe de o parte, nu au apărat persoana ***** de infracțiuni, nu au purces în vederea aflării adevărului, dar din start au discriminat-o pe *****pe criteriu de dizabilitate și sex.*

(...)".

81. Pârâtul își întemeiază poziția și pe hotărârea pronunțată în dosarul nr. 2ra-843/22 (2a-4250/21), potrivit căreia:

„*La fel, din cuprinsul deciziei nr. 04/18 din 24 aprilie 2018 a Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, Consiliul a stabilit o prezumție a discriminării directe pe criteriu de dizabilitate și gen la protecție egală din partea legii. La fel, Consiliul a constatat că eșecul reclamaților, procurorii Plevan Vasile și Eșanu Igor, de a examina multiaspectual faptele invocate de petiționara *****, femeie cu dizabilități, constituie discriminare intersecțională pe criterii de dizabilitate și sex.*

(...)

*Astfel, Colegiul atestă că, în speță, reclamanta/apelantă ***** a invocat faptul că a fost discriminată pe criteriu de dizabilitate și sex în acces la justiție și protecție egală din partea legii de către procurorii care instrumentau cazul în care ea avea statut de victimă a violenței sexuale, și anume procurorii Eșanu Igor și Plevan Vasile, colaboratori ai Procuraturii Ialoveni.*

(...)

*La caz, procurorii Plevan Vasile și Eșanu Igor sunt persoane care, în virtutea funcției pe care o dețineau, trebuiau să întreprindă toate măsurile necesare pentru a proteja dreptul lui ***** la accesul la justiție, or, acțiunile de discriminare în raport cu ***** au avut ca rezultat impunitatea față de acțiunile ilegale ale tatălui lui *****, care a continuat să o abuzeze sexual, fizic și psihologic o perioadă de peste 3 ani de la data depunerii plângerii, iar prin acest fapt procurorii au discriminat-o direct, or, procurorul a refuzat în pornirea urmăririi penale din motivul că declarațiile lui ***** nu puteau fi puse la baza învinuirii, deoarece la momentul violului ea nu putea recepționa corect evenimentele de violență sexuală și nu le putea reda din cauza problemelor de sănătate cu care se confruntă, paralizie cerebrală.*

(...)

*În urma celor constatate supra, Colegiul notează că acțiunea depusă de ***** este una întemeiată și urma a fi admisă parțial, cu diminuarea sumei prejudiciului moral solicitat, or, la soluționarea pretenției de reparare a prejudiciului moral urmează să se stabilească în mod univoc circumstanțele esențiale exprimate prin cauzarea efectivă a prejudiciului moral, atentarea la drepturile personale nepatrimoniale, caracterul și gravitatea prejudiciului moral, eventuala existență a vinovăției persoanei vătămate sau consimțământul persoanei vătămate la cauzarea prejudiciului, măsura în care despăgubirea poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate sau, eventual, modul în care simpla constatare a încălcării unui drept recunoscut de lege, fără plata despăgubirilor, oferă satisfacție echitabilă persoanei vătămate.*

Colegiul învederează că mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate. Astfel, Colegiul va stabili în calitate de reparație a

prejudiciului moral suma în mărime de 25.000 MDL, ținând cont de următoarele aspecte de fapt ale speței.

Procuratura Generală, în calitate de comitent, urmează să poarte răspundere pentru faptele prepușilor săi Vasile Plevan și Igor Eșanu.

(...)".

82. De asemenea, pârâtul face trimitere la hotărârea pronunțată în dosarul nr. 3-29/23, referitoare la contestarea deciziei nr. 44 din 4 iulie 2023 privind nepromovarea evaluării de către Vasile PLEVAN, candidat la funcția de membru al Consiliului Superior al Procurorilor. Potrivit pasajelor invocate, decizia Comisiei de evaluare a fost întemeiată, între altele, pe încălcarea etică privind investigarea unui caz penal de pretins viol asupra unei persoane cu dizabilitate intelectuală, sursa mijloacelor bănești pentru o donație de 3.000 USD primită de la soacra candidatului în anul 2014, sursa unui împrumut de 7.000 EUR acordat de soacră în anul 2020 și nedeclararea, pentru anul 2020, a împrumutului contractat de soția candidatului de la mama sa.

83. Referitor la încălcarea etică privind investigarea cazului de pretins viol, pârâtul invocă constatările potrivit cărora Comisia de evaluare s-a axat pe respectarea art. 3 din Convenție și pe faptul că nu ar fi fost efectuate mai multe măsuri procesual-penale apte să elucideze circumstanțele cauzei. Printre carențele identificate ar fi fost neaudierea fraților victimei, neaudierea unei rude apropiate, neridicarea informațiilor privind traversarea frontierei de stat de către tatăl victimei, asemănarea izbitoare dintre ordonanța de refuz din 3 mai 2015, emisă de un alt procuror, și ordonanța din 4 mai 2016, emisă de reclamant, neaudierea medicului legist asupra raportului de expertiză din 22 aprilie 2015, neînștiințarea victimei despre refuzul în pornirea urmăririi penale în termenul legal și faptul că pornirea urmăririi penale ar fi permis acumularea unor probe suplimentare.

84. În continuare, pârâtul evidențiază următoarele considerente reținute în hotărârea pronunțată în dosarul nr. 3-29/23:

„*În privința primei neconformități, Comisia de evaluare a observat că trebuie să stabilească dacă un candidat nu a încălcat grav regulile de etică și conduită profesională a judecătorilor, procurorilor sau, după caz, ale altor profesii, precum și dacă nu a admis, în activitatea sa, acțiuni sau inacțiuni reprobabile, care ar fi inexplicabile din punctul de vedere al unui profesionist în domeniul dreptului și al unui observator imparțial. Comisia trebuie să stabilească dacă un candidat a respectat cerințele Convenției și a aplicat jurisprudența Curții atunci când a examinat cauza penală respectivă.*

Comisia de evaluare a remarcat că, în luna mai 2016, candidatul, în funcția pe care o deținea de procuror, a refuzat să înceapă urmărirea penală care se referea la o tânără cu dizabilități intelectuale, pretinsă victimă a unui presupus viol comis de tatăl său. Ca răspuns la plângerile mamei victimei, organul de urmărire penală din cadrul unui inspectorat de poliție a desfășurat două cercetări preliminare în anii 2015 și 2016, fiecare dintre acestea încheindu-se cu refuzul de a porni urmărirea penală, pe motivul că nu a fost comisă o infracțiune pasibilă de urmărire penală.

La 29 decembrie 2015, procurorul ierarhic superior a anulat prima ordonanță din 3 mai 2015 privind neînceperea urmăririi penale și a remis cazul pentru cercetare suplimentară. Acest fapt a servit drept bază pentru cea de-a doua cercetare preliminară. Procurorul ierarhic superior a indicat în mod expres organului de urmărire penală să efectueze o expertiză

psihiatrico-psihologică și să audieze medicii care au efectuat ultrasonografia și examinarea medico-legală în anul 2015."

85. Potrivit constatărilor din aceeași hotărâre, dubiile Comisiei de evaluare s-au amplificat deoarece nu fuseseră efectuate mai multe măsuri procesuale care ar fi putut elucida circumstanțele cazului. În special, nu s-ar fi încercat audierea fraților victimei, deși posibilitatea ca aceștia să fi fost martori ai presupusului viol fusese menționată atât în raportul ofițerului de urmărire penală din 30 aprilie 2015, cât și în cel din 22 aprilie 2016. Comisia ar fi reținut că posibilitatea implicării procurorului ierarhic superior în dosar nu îl absolvea pe candidat de propria responsabilitate de a lua măsuri în conformitate cu principiile relevante ale Convenției.

86. Totodată, potrivit considerentelor invocate de pârât, nu ar fi fost întreprinsă nicio măsură pentru audierea rudei apropiate, care ar fi putut furniza probe credibile și corobora pretinsul viol, aspect considerat important deoarece declarațiile victimei și ale mamei sale fuseseră contestate. Înregistrările privind traversarea frontierei de stat de către tatăl victimei ar fi putut furniza date obiective referitoare la locul în care acesta se afla în perioadele relevante și ar fi putut clarifica veridicitatea declarațiilor victimei și ale mamei sale.

87. Pârâtul se sprijină și pe constatarea că ordonanța din 4 mai 2016 ar fi fost emisă de reclamant la cel mult patru zile după repartizarea cauzei. Rapoartele privind cercetările preliminare efectuate în anii 2015 și 2016, precum și ordonanțele de refuz în pornirea urmăririi penale, ar fi fost izbitor de asemănătoare, singura diferență fiind includerea, în actele din anul 2016, a unei trimiteri la raportul de expertiză din februarie 2016.

88. Potrivit hotărârii menționate, nici raportul din 22 aprilie 2016, nici ordonanța din 4 mai 2016 nu ar fi făcut referire la celelalte indicații ale procurorului ierarhic superior. Reclamantul ar fi susținut că a avut loc o examinare minuțioasă și că toate indicațiile au fost executate, iar împrejurarea că acestea nu au fost menționate în raport sau în ordonanță ar fi fost irelevantă, deoarece materialele se aflau în dosar. Cu toate acestea, Comisia nu ar fi putut verifica informația referitoare la eforturile depuse pentru identificarea medicului care efectuase ultrasonografia, reclamantul recunoscând că, din perspectiva unui observator obiectiv, ar fi fost mai bine ca aceste informații să fie menționate în ordonanța din 4 mai 2016.

89. Totodată, potrivit hotărârii invocate, reclamantul nu a putut confirma dacă medicul legist care efectuase examinarea și întocmise raportul de expertiză din 22 aprilie 2015 fusese audiat. Comisia ar fi considerat raportul respectiv o probă importantă în ambele ordonanțe de refuz, iar identificarea medicului legist, reprezentant al unei instituții publice, nu ar fi trebuit să constituie o sarcină dificilă pentru organul de urmărire penală.

90. În continuare, pârâtul evidențiază următorul pasaj din hotărârea menționată: „*Includerea în ordonanță a răspunsurilor la indicațiile procurorului ierarhic superior ar fi ajutat-o pe mama victimei, care nu a beneficiat de asistență juridică în timpul cercetărilor preliminare, să protejeze mai bine drepturile fiicei sale. De asemenea, Comisia de evaluare a observat că candidatul a recunoscut că, dacă ar fi pornit urmărirea penală, în cadrul acesteia ar*

fi fost posibilă efectuarea mai multor măsuri procesuale suplimentare și colectarea de probe suplimentare."

91. Pârâtul arată că, în evaluarea circumstanțelor respective, Comisia de evaluare s-a întemeiat și pe jurisprudența Curții Europene în cauzele împotriva Republicii Moldova, potrivit căreia o cercetare preliminară are un domeniu de aplicare restrâns și nu poate duce la judecarea și pedepsirea făptuitorului, deoarece pornirea urmăririi penale este o condiție prealabilă pentru punerea sub acuzare și examinarea cauzei de către o instanță. În acest context, acesta face trimitere la cauzele *Mătăsaru și Savițchi c. Republicii Moldova, Gasanov c. Republicii Moldova și Ciorap c. Republicii Moldova (nr. 5)*.

92. Pârâtul invocă și concluzia Comisiei potrivit căreia cercetările preliminare referitoare la presupusul viol nu ar fi fost suficiente pentru a aborda cauza în întreaga sa complexitate, fiind necesară o diligență specială din partea organelor de urmărire penală, în special având în vedere violența domestică persistentă și bine documentată în familia victimei. În acest context, au fost invocate cauzele *Opuz c. Turciei* și *T.M. și C.M. c. Republicii Moldova*.

93. Potrivit poziției pârâtului, victima era deosebit de vulnerabilă din cauza dizabilității sale intelectuale și trebuia să beneficieze de o protecție efectivă din partea statului. Verificând concluziile Comisiei de evaluare referitoare la corespunderea candidatului criteriilor de integritate etică, completul special al Curții Supreme de Justiție ar fi constatat că Vasile PLEVAN nu a înlăturat dubiile Comisiei privind încălcarea etică în investigarea cazului de pretins viol și nu a demonstrat existența unor erori procedurale grave care să afecteze caracterul echitabil al procedurii de evaluare ori existența unor circumstanțe care ar fi putut conduce la promovarea evaluării.

94. Pârâtul face trimitere și la constatările referitoare la cronologia examinării plângerii. Astfel, în aprilie 2015, Secția de urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Ialoveni a înregistrat plângerea mamei unei victime cu dizabilitate intelectuală severă privind o serie de pretinse violuri comise de tatăl victimei în perioada septembrie 2014 – martie 2015. La 30 aprilie 2015, ofițerul de urmărire penală a încheiat cercetarea preliminară și a propus neînceperea urmăririi penale, iar raportul a fost aprobat prin ordonanța unui alt procuror din 3 mai 2015. Ordonanța respectivă a fost anulată la 29 decembrie 2015, fiind constatate erori de fapt și de drept și dispusă efectuarea unor cercetări suplimentare.

95. Ulterior, prin raportul din 22 aprilie 2016 s-a propus repetat neînceperea urmăririi penale, iar prin ordonanța din 4 mai 2016 procurorul Vasile PLEVAN a refuzat pornirea urmăririi penale. Pârâtul consideră că aceste circumstanțe, precum și constatările oficiale referitoare la carențele investigației, constituie un substrat factologic suficient pentru criticile formulate în cadrul podcastului.

96. În baza hotărârilor și constatărilor menționate, pârâtul susține că informațiile comunicate în cadrul podcastului vizau un domeniu de interes public major, și anume integritatea funcționarilor publici, respectarea drepturilor persoanelor vulnerabile, funcționarea organelor de urmărire penală și activitatea mecanismelor de evaluare externă a procurorilor. Potrivit acestuia, podcastul reflecta existența unor proceduri oficiale și a

unui control jurisdicțional al faptelor disputate, ceea ce ar demonstra că pârâtul nu a acționat în mod arbitrar, ci a relatat despre evenimente reale, constatate ori examinate de autoritățile și instanțele naționale.

97. Pârâtul consideră că, pentru angajarea răspunderii pentru defăimare, este necesar ca informațiile să fie false, prezentate drept fapte certe și difuzate cu rea-credință. Or, în speță, informațiile ar fi fost preluate din surse oficiale, ar fi fost prezentate cu bună-credință, ar fi vizat un subiect de interes public major, iar intenția sa nu ar fi fost aceea de a-l denigra pe reclamant, ci de a informa publicul cu privire la funcționarea organelor Procuraturii și la procedura de evaluare a reclamantului.

98. În aceste condiții, pârâtul susține că declarațiile sale se încadrează în limitele libertății de exprimare garantate de art. 10 din Convenție și că o ingerință constând în admiterea acțiunii, obligarea la prezentarea scuzelor publice, dezmințirea informațiilor, radierea podcastului și repararea prejudiciului moral ar fi disproporționată. În opinia sa, acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, întrucât nu sunt întrunite condițiile angajării răspunderii civile, iar materialul difuzat constituie exercitarea legitimă a dreptului de a informa publicul asupra unor chestiuni de interes general.

Poziţia procesuală expusă de intervenientul accesoriu.

99. Intervenientul accesoriu Dorin PODLISNIC nu a depus referință pe marginea acțiunii, chiar dacă copia acțiunii cu înscrisurile anexă și încheierea de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare, i-au fost comunicate în modul stabilit de legislația procesual-civilă.

Poziţia participanţilor la proces expuse în şedinţa de judecată.

100. În ședința de judecată, pârâtul Igor HLOPEȚCHI a pledat pentru respingerea acțiunii depuse de Vasile PLEVAN, reiterând argumentele de fapt și de drept expuse în poziția scrisă.

101. În ședința de judecată, intervenientul accesoriu Dorin PODLISNIC a pledat pentru respingerea acțiunii depuse de Vasile PLEVAN, totodată precizând, că pretenția reclamantului cu privire la obligarea intervenientului accesoriu la radierea conținutului defăimător al Podcastului „VERDICT”, a fost formulată împotriva unui subiect procesual pasiv necorespunzător, or, prin hotărâre judecătorească nu pot fi generate drepturi și obligații în sarcina intervenientului accesoriu.

102. În ședința de judecată, reclamantul Vasile PLEVAN, nu s-a prezentat, dar prin cererea depusă electronic a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ.

103. Articolul 8 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăților fundamentale:

„§ 1 Orice persoană are dreptul la respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului său şi a corespondenţei sale.

§ 2. Nu este admis amestecul unei autorităţi publice în exercitarea acestui drept decît în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică,

este necesară pentru securitatea naţională, siguranţa publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea faptelor penale, protejarea sănătăţii sau a moralei, ori protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.”

104. Articolul 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăților fundamentale:

„§ 1 Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie şi libertatea de a primi sau de a comunica informaţii ori idei fără amestecul autorităţilor publice şi fără a ţine seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societăţile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.

§ 2. Executarea acestor libertăţi ce comportă îndatoriri şi responsabilităţi poate fi supusă unor formalităţi, condiţii, restrîngeri sau sancţiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, apărarea ordinii şi prevenirea infracţiunilor, protecţia sănătăţii sau a moralei, protecţia reputaţiei sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti.”

105. Articolul 32 din Constituția Republicii Moldova:

„(1) Oricărui cetăţean îi este garantată libertatea gîndirii, a opiniei, precum şi libertatea exprimării în public prin cuvînt, imagine sau prin alt mijloc posibil.

(2) Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

(3) Sînt interzise şi pedepsite prin lege contestarea şi defăimarea statului şi a poporului, îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial, la violenţă publică, precum şi alte manifestări ce atentează la regimul constituţional.”

106. Articolul 2 din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare:

„Termenii şi expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificaţii:

defăimare – răspîndire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei;

răspîndire a informaţiei – proces de transmitere a informaţiei către alte persoane (cel puţin către o persoană, exceptînd persoana lezată);

informaţie – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine;

fapt – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiţii concrete de loc şi timp şi a cărui veridicitate poate fi dovedită;

judecată de valoare – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit;

judecată de valoare fără substrat factologic suficient – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată pînă la falsitate;

persoană publică – persoană care exercită funcţii publice sau o altă persoană care, datorită statutului, poziţiei sociale sau altor circumstanţe, trezeşte interesul public.”

107. Articolul 3 din Legea nr. 64/2010:

„(1) Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei.

(2) Libertatea de exprimare protejează atît conţinutul, cît şi forma informaţiei exprimate, inclusiv a informaţiei care ofensează, şochează sau deranjează.

(3) Exercitarea libertăţii de exprimare poate fi supusă unor restrîngeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, pentru a apăra ordinea şi a preveni infracţiunile, pentru a proteja sănătatea şi morala, reputaţia sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti.

(4) Restrîngerea libertăţii de exprimare se admite doar pentru protejarea unui interes legitim prevăzut la alin. (3) şi doar în cazul în care restrîngerea este proporţională cu situaţia care a determinat-o, respectîndu-se echilibrul just dintre interesul protejat şi libertatea de exprimare, precum şi libertatea publicului de a fi informat.

(4^2) În condiţiile alin. (3), se interzic răspândirea şi/sau utilizarea în public a simbolurilor fasciste, rasiste ori xenofobe, propagarea şi/sau utilizarea în scopuri politice a simbolurilor fasciste, precum și promovarea ideologiilor fasciste, rasiste ori xenofobe şi/sau negarea Holocaustului, acţiuni care se sancţionează în conformitate cu legislaţia în vigoare.

(5) Garanţiile privind libertatea de exprimare nu se extind asupra discursurilor care incită la ură sau la violenţă.”

108. Articolul 7 din Legea nr. 64/2010:

„(1) Orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie.

(2) Persoana lezată prin răspîndirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informaţia cumulează următoarele condiţii:

a) este falsă;

b) este defăimătoare;

c) permite identificarea persoanei vizate de informaţie.

(3) Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (2) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat.

(4) Persoana lezată prin răspîndirea unor judecăţi de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecăţile de valoare cumulează următoarele condiţii:

a) nu se bazează pe un substrat factologic suficient;

b) au un caracter defăimător;

c) permit identificarea persoanei vizate de informaţie.

(5) Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (4) poate solicita rectificarea sau dezminţirea informaţiei, sau publicarea unei replici, precum şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat.

(6) Se consideră injurie exprimarea care cumulează următoarele condiţii:

a) exprimarea intenţionată verbală, scrisă sau nonverbală nu corespunde normelor de conduită general acceptate într-o societate democratică;

b) permite identificarea persoanei vizate.

(7) Persoana care se consideră lezată în modul stabilit la alin. (6) poate solicita exprimarea scuzelor şi repararea prejudiciului moral şi material cauzat.

(8) Nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru stilul umoristic şi satiric dacă prin folosirea acestuia nu se induce în eroare publicul în privinţa faptelor.”

109. Articolul 11 din Legea nr. 64/2010:

„(1) Persoanele publice şi persoanele fizice care exercită funcţii publice au dreptul la respectul vieţii private şi de familie.

(2) Informaţiile despre viaţa privată şi de familie a persoanelor publice şi a persoanelor fizice care exercită funcţii publice pot fi dezvăluite dacă aceste informaţii prezintă interes public. Răspîndirea informaţiilor respective nu trebuie să ducă la prejudicii nejustificate terţilor.

(3) Dacă persoanele publice şi persoanele fizice care exercită funcţii publice provoacă ele însele atenţia asupra aspectelor din viaţa lor privată şi de familie, mass-media are dreptul să cerceteze aceste aspecte.”

110. Articolul 24 din Legea nr. 64/2010:

„(1) Reclamantul trebuie să dovedească următoarele:

a) pîrîtul a răspîndit informaţia;

b) informaţia îl vizează şi este defăimătoare;

c) informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau

d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient;

e) existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat.

(2) Pîrîtul trebuie să dovedească următoarele:

a) informaţia nu este defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant;

b) informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient;

c) la momentul răspîndirii informaţiei, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient;

d) informaţia răspîndită este de interes public.

(3) În cazurile ce vizează restrîngerea libertăţii de exprimare, refuzul pîrîtului de a dezvălui un secret profesional sau sursa de informare nu constituie temei suficient pentru admiterea acţiunii.”

111. Articolul 26 alineatele (1)-(3) din Legea nr. 64/2010:

„(1) Orice persoană este în drept să ceară în instanţa de judecată dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare cu privire la fapte.

(2) În cazul în care instanţa de judecată va stabili că acţiunea cu privire la răspîndirea informaţiei false şi defăimătoare este întemeiată, iar reclamantul solicită publicarea unei dezminţiri, instanţa va dispune dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare, indicînd în dispozitivul hotărîrii textul dezminţirii.

(3) Instanţa de judecată va dispune efectuarea dezminţirii în cel mai potrivit mod pentru restabilirea drepturilor reclamantului. Dacă informaţia falsă şi defăimătoare a fost răspîndită prin intermediul mass-mediei, instanţa va obliga mass-media care a răspîndit această informaţie să publice şi/sau să răspîndească dezminţirea la aceeaşi rubrică, pagină, în acelaşi program, la aceeaşi oră sau în acelaşi ciclu de emisiuni. În cazul în care informaţia falsă şi defăimătoare a fost răspîndită prin alte mijloace decît mass-media, instanţa va stabili aceeaşi modalitate de dezminţire sau, după caz, alta adecvată situaţiei.”

112. Articolul 29 din Legea nr. 64/2010:

„(1) Instanţa de judecată va acorda o compensaţie de natură să aducă satisfacţie persoanei lezate. La stabilirea cuantumului compensaţiei pentru prejudiciul moral, acordată persoanei fizice, instanţa de judecată va lua în consideraţie caracterul şi gravitatea suferinţelor fizice şi psihice cauzate reclamantului, caracterul informaţiei răspîndite, gradul de răspîndire a informaţiei, personalitatea reclamantului, reputaţia pîrîtului, gradul de vinovăţie a pîrîtului, consecinţele răspîndirii informaţiei defăimătoare, starea materială a reclamantului şi cea a pîrîtului, publicarea rectificării, dezminţirii sau acordarea dreptului la replică pînă la depunerea cererii de chemare în judecată şi alte circumstanţe importante pentru examinarea cauzei.

(2) Se acordă compensaţie pentru prejudiciul moral cauzat persoanei publice doar în cazul în care persoana publică a fost defăimată cu rea-credinţă.

(3) Compensaţia pentru prejudiciul moral se acordă persoanei juridice doar dacă răspîndirea informaţiei i-a periclitat managementul.

(4) Nu se acordă compensaţie pentru prejudiciul moral cauzat prin defăimarea persoanei juridice care nu mai are denumirea avută la momentul defăimării.

(5) Compensarea prejudiciilor morale cauzate de mass-media prin răspîndirea unor informaţii de interes public care s-au dovedit a fi false sau fără un substrat factologic suficient se efectuează doar în cazul în care mass-media a acţionat cu rea-credinţă sau cu încălcarea altor obligaţii profesionale.”

113. Articolul 19 alin.(1), (2), (3), (5) din Codul Civil:

„(1) În condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial şi nepatrimonial cauzat astfel.

(2) Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum şi profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat).

(3) Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferințele fizice şi psihice, precum şi diminuarea calității vieții. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic).

(5) Repararea prejudiciului presupune repunerea persoanei lezate în situația în care s-ar fi aflat dacă prejudiciul nu se producea.”

114. Articolul 2036 alin.(1)-(3) din Codul civil:

„(1) În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri.

(2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existența şi întinderea prejudiciului patrimonial.

(3) Reparația prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului , muncii neremunerate în folosul comunității şi în alte cazuri prevăzute de lege.”

115. Articolul 2037 alin.(1) și (3) din Codul Civil:

„(1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcție de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

(3) La determinarea despăgubirii, instanţa de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.”

MOTIVAREA INSTANȚEI.

116. Audiind explicațiile participanților la proces, cercetând înscrisurile și probele administrate la dosarul cauzei, verificând temeinicia argumentelor expuse de reclamant și apărărilor formulate de pârât, instanța de judecată conchide asupra temeiniciei parțiale a acțiunii depuse de Vasile PLEVAN, pentru următoarele considerente.

A. Circumstanțele de fapt constatate și elucidate la examinarea cauzei în fond.

117. Materialele administrate la dosarul cauzei și cercetate nemijlocit în ședințele de judecată denotă că la 3 aprilie 2015, în R-1 al Inspectoratului de Poliție Ialoveni a fost înregistrată informația precum că *****, la domiciliul său din satul Puhoi, raionul Ialoveni, a întreținut relații sexuale cu fiica sa cu grad de dizabilitate severă, care a fost examinat de către organul de urmărire penală în conformitate cu prevederile art. 274 din Codul de procedură penală.

118. Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1783-S din 9 aprilie 2015, întocmit de centrul de Medicină Legală, în rezultatul examinării medico-legale a *****, anul nașterii 1994 și în conformitate cu întrebările expuse soluționării s-a conchis: la examinarea medico-legală ginecologică s-a depistat himenul intact. Particularitățile anatomice individuale ale himenului permit întreținerea unui raport sexual fără deflorarea acestuia. De apreciat dacă *****a avut posibilitatea de a efectua careva mișcări active, în vederea întreținerii unui raport sexual, nu este de competența expertizei medico-legale. La momentul examinării medico-legale, conform aspectului organelor genitale externe, careva semne, care ar putea confirma efectuarea unui avort nu au fost depistate (volumul II, filele dosarului 164-166).

119. Prin ordonanța Procuraturii raionului Ialoveni din 3 mai 2015, s-a dispus neînceperea urmăririi penale pe faptele ce rezultă din materialele înregistrate în R-1 nr. 590 din 3 aprilie 2015 din motivul lipsei faptei infracțiunii (volumul II, filele dosarului 167-168).

120. Prin ordonanța prim-adjunctului Procurorului General, Eduard HARUNJEN din 29 decembrie 2015, a fost anulată ordonanța Procuraturii raionului Ialoveni din 3 mai 2015, cu reluarea investigațiilor asupra faptului sesizat (volumul II, filele dosarului 169-170). În partea de motivare a ordonanței, s-au indicat următoarele concluzii și argumente „ (...) *În astfel de situație, se impunea dispunerea unei expertize psihiatrico-psihologice, în temeiul căreia urma să fie constatat dacă ultima suferă de vreo boală psihică, își dădea seama de acțiunile avute loc în privința ei (sexuale), este responsabilă sau iresponsabilă, există devieri de la nivelul normal de dezvoltare psihică pentru vârsta ei calendaristică, se observă *****, cărei vârste corespunde dezvoltarea ei, dacă se observă retardarea psihică, putea ea să-și dirijeze acțiunile sale, să le conștientizeze, să perceapă corect circumstanțele de fapt și dacă este capabilă de a face declarații veridice despre sine. În consecință, se relevă faptul că procurorul, la adoptarea hotărârii de refuz în pornirea urmăririi penale din 3 mai 2015, a apreciat necorespunzător circumstanțele cazului, a admis erori de drept și de fapt, ceea ce l-a lipsit de obiectivitate în aprecierea situației de fapt și care exclude caracterul legal al hotărârii procesuale în cauză* (...)”.

121. Din conținutul raportului de expertiză psihiatrico-sihologică ambulatorie nr. 208 a – 2016, întocmit de Spitalul Clinic de Psihiatrie, rezultă că *****de maladii psihice cronice nu suferă, dar reprezintă diagnosticul „retardare mentală profundă”, fapt confirmat prin datele anamnestice despre ereditatea împovărată cu maladii psihice, despre

retenția dezvoltării psiho-fizice precoce, cu nedezvoltarea funcțiilor psihice principale, care au împiedicat instruirea școlară a examinatei, au condiționat necesitatea supravegherii psihiatrice, cât și invalidizarea profundă a examinatei, cu necesitatea determinării gradului I de invaliditate. Gradul deficitului intelectual depistat la ea echivalează cu noțiunea de alienație mentală, lipsind-o de capacitatea de a conștientiza și de a dirija cu acțiunile sale. În perioada săvârșirii asupra ei a acțiunilor de viol (perioada anilor 2014-2015), ea nu putea recepționa corect evenimentele ce aveau loc cu ea, nu le putea percepe și la moment nu le poate reda. Pe marginea cazului dat nu poate depune declarații (volumul II, filele dosarului 173-175).

122. Prin ordonanța Procurorului în Procuratura raionului Ialoveni, Vasile PLEVAN din 4 mai 2016, s-a refuzat în pornirea urmăririi penale, din motivul lipsei faptului infracțiunii (volumul II, filele dosarului 176-178).

123. Nefiind de acord cu această ordonanță, avocatul Elena ANDRIUȚA în interesele minorei *****a formulat plângere în ordinea art. 299[1] din Codul de procedură penală, iar prin ordonanța procurorului-șef al Procuraturii raionului Ialoveni din 24 noiembrie 2017, plângerea depusă a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (volumul II, fila dosarului 179).

124. Prin încheierea Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 2 februarie 2018, a fost admisă plângerea formulată de avocata Violeta ANDRIUȚA în interesele *****. S-a anulat ordonanța Procurorului în Procuratura raionului Ialoveni, Vasile PLEVAN din 4 mai 2016 și ordonanța procurorului-șef al Procuraturii raionului Ialoveni din 24 noiembrie 2017 (volumul II, filele dosarului 180-181). Potrivit părții de motivare a încheierii (...) *organul de urmărire penală a analizat rezultatele raportului de expertiză medico-legală din 22 aprilie 2015, care indică himenul victimei putea rămâne intact chiar în cazul întreținerii unui raport sexual. De asemenea, este evidentă necesitatea de audiere a fratelui și sorei victimei care spun că au văzut abuzul sexual al tatălui față de Cristina. Mai mult ca atât, organul de urmărire penală nu poate nega versiunea apărării referitor la presiunile la care au fost supuse victimele violenței în familie, inclusiv *****, de către inculpatul *****, aflat în arest preventiv și care, în esență, au dus la darea declarațiilor contradictorii, fapt ce a putut influența și la concluziile experților psihiatri. De asemenea, instanța de judecată atrage atenție asupra faptului, că recentele modificări ale legislației în domeniul sănătății mentale, va obliga organul de urmărire penală la inițierea cauzei penale și să dispună întocmirea unui raport de expertiză privind capacitatea victimei abuzului sexual în speța dată, de a depune declarații* (...).

125. Prin ordonanța ofițerului de urmărire penală al S.U.P. al Inspectoratului de Poliție Ialoveni, Ana CHIRUȚA din 15 februarie 2018, a fost începută urmărirea penală în baza art. 171 alin. (2) lit. b[2]) din Codul Penal, pe faptul violului săvârșit asupra unui membru de familie (volumul II, fila dosarului 182).

126. Urmare efectuării acțiunilor de urmărire penală, procurorul în Procuratura raionului Ialoveni, Vasile PLEVAN a întocmit rechizitoriu în cauza penală nr. 208440117, potrivit căruia ***** a fost învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 201[1] alin. (2) lit. a), 171 alin. (3) lit. a), 172 alin. (3) lit. a[1]) din Codul Penal (volumul II, filele dosarului 183-198).

127. Prin sentința Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 23 noiembrie 2021, ***** a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. a), 172 alin. (3) lit. a[1]) și art. 201[1] alin. (2) lit. a) din Codul Penal, în baza căruia i s-a stabilit: pe art. 171 alin. (3) lit. a) din Codul Penal – pedeapsa de 10 ani închisoare în penitenciar de tip închis; pe art. 172 alin. (3) lit. a[1]) din Codul Penal – pedeapsa de 10 ani închisoare în penitenciar de tip închis; pe art. 201[1] alin. (2) lit. a) din Codul Penal – pedeapsa de trei ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis. Conform art. 84 alin. (1) din Codul Penal, pentru concurs de infracțiuni, lui ***** i s-a stabilit, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, pedeapsa definitivă de 14 ani privațiune de libertate în penitenciar de tip închis. Conform prevederilor art. 84 alin. (4) din Codul Penal, prin cumul de sentințe, i s-a adăugat parțial la pedeapsa aplicată partea neexecutată a pedepsei stabilită prin sentința Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni din 29 iunie 2018 și i s-a stabilit lui ***** o pedeapsă definitivă de 17 ani privațiune de libertate în penitenciar de tip închis (volumul II, filele dosarului 65-67).

128. Concomitent, actele cauzei atestă că *****a depus la Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității plângere, iar prin decizia nr. 04/18 din 6 martie 2018, s-a decis că faptele constatate reprezintă discriminare pe criteriul de dizabilitate și sex în realizarea dreptului la protecție egală din partea legii. Consiliul a recomandat Procuraturii Generale să aducă la cunoștința procurorilor din cadrul procuraturii această decizie și să întreprindă toate măsurile posibile pentru a nu admite fapte similare pe viitor (volumul II, filele dosarului 43-51).

129. Invocând ilegalitatea acestei decizii, la 22 mai 2018, Vasile PLEVAN și Igor EȘANU au înaintat în instanță acțiune în ordinea contenciosului administrativ, formulată împotriva Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, Ian FELDMAN, Oxana GUMENNAIA, Andrei BRIGHIDIN, Lucia GAVRILIȚĂ, intervenienți accesorii *****, ***** și Veaceslav CEBAN prin care au solicitat anularea deciziei nr. 04/18 din 6 martie 2018 emisă de Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, ca fiind ilegală în fond, contrară prevederilor legii, cu încălcarea competenței și constatarea imixtiunii Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității în activitatea procurorului și organului de urmărire penală, pe marginea procesului penal 20154400590.

130. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 28 septembrie 2018, acțiunea a fost admisă parțial, fiind dispusă anularea integrală a deciziei din 6 martie 2018, pe marginea cauzei nr. 04/18, adoptată de Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității ca fiind ilegală. În rest, acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată.

131. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2019, s-au admis apelurile declarate de Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității și de *****, s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 28 septembrie 2018 și s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care cererea de chemare în judecată depusă de Vasile PLEVAN și Igor EȘANU, a fost respinsă (volumul II, filele dosarului 143-162).

132. În partea de motivare a deciziei respective *inter alia* Colegiul a formulat următoarele constatări și concluzii – (...) ***contrar scopului legii penale, precum și obligațiilor pozitive și negative ale reclamanților, procurorul Procuraturii raionului Ialoveni, Vasile PLEVAN și adjunctul procurorului-șef al Procuraturii raionului Ialoveni****, pe de o parte nu au apărat persoana (*****) de infracțiuni, nu a purces în vederea aflării adevărului, dar* ***din start au discriminat-o pe *****pe criteriu de dizabilitate și sex,*** *deși autoritățile statului sunt obligate să asigure accesul la actele de justiție pentru persoanele cu dizabilități în condiții de egalitate cu ceilalți, inclusiv prin asigurarea de ajustări de ordin procedural și adecvate vârstei, pentru a le facilita un rol activ ca participanți direcți și indirecți, inclusiv ca martori, în toate procedurile legale, inclusiv etapele de investigație și alte etape preliminare. Astfel,* ***contrar rigorilor legale*** *prevăzute în Constituție, Legea nr. 121/2012 cu privire la asigurarea egalității, Legea privind incluziunea socială a persoanelor cu dizabilități, Convenția ONU privind drepturile persoanelor cu dizabilități (ratificată de Republica Moldova prin Legea nr. 166 din 9 iulie 2010), Legea cu privire la asigurarea egalității de șanse între femei și bărbați nr. 5 din 9 februarie 2006 și alte acte normative* ***au admis aceste încălcări, au admis faptul discriminării în procesul emiterii ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale pe marginea procesului penal nr. 20154400590***. (...) *în condițiile în care au fost întrunite în acțiunile reclamanților elementele care cataloghează faptele acestora ca fiind discriminatorii, s-a stabilit cu certitudine faptul discriminării *****, ceea ce denotă privind conținutul discriminator al ordonanței de refuz în începerea urmăririi penale, indiferent de starea de sănătate a acestei categorii de persoane ce pot deveni victime ale infracțiunilor și respectiv, se bucură de protecție egală în fața legii, ceea ce denotă și privind legalitatea deciziei contestate și netemeiniciei acțiunii, or organul de urmărire penală a refuzat începerea urmăririi penale nu prin prisma normelor procesual-penale, dar prin prisma Legii nr. 121/2012*.

133. Decizia Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2019, a devenit irevocabilă odată cu emiterea de către Curtea Supremă de Justiție a încheierii nr. 3ra-698/19 (volumul II, filele dosarului 52-58).

134. Actele cauzei mai denotă că la 8 octombrie 2019, *****a depus acțiune împotriva Procuraturii Generale, intervenienți accesorii Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității și procurorii Vasile PLEVAN și Igor EȘANU, cu privire la repararea prejudiciului cauzat ca urmare a discriminării pe criteriu de dizabilitate și sex în realizarea dreptului la protecție egală conform legii. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 9 iulie 2020, s-a respins acțiunea depusă de *****.

135. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2021, s-a respins apelul declarat de *****și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 9 iulie 2020. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 3 noiembrie 2021, s-a admis recursul declarat de *****, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2021 și s-a trimis cauza la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 9 februarie 2022, s-a admis apelul declarat de *****, s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 9 iulie 2020 și s-a

emis o nouă hotărâre prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de *****și s-a încasat de la Procuratura Generală în beneficiul ***** suma de 25.000 MDL, drept compensație pentru prejudiciu moral cauzat prin faptul discriminării. În rest, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 17 august 2022, s-a respins recursul declarat de Procuratura Generală și s-a menținut decizia Curții de Apel Chișinău din 9 februarie 2022 (volumul II, filele dosarului 59-64).

136. La fila a șasea din această decizie, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție a făcut următoarea mențiune „(...) *în susținerea acțiunii sale, *****a invocat că procurorii care instrumentau dosarul în cadrul căruia ea avea statut de victimă a violenței sexuale din partea tatălui biologic* (...) *distinct obligațiunilor sale, procurorii au discriminat-o direct, refuzând pornirea urmăririi penale* (...) ***iar în rezultatul acestui fapt, tatăl său a continuat să o abuzeze sexual, fizic și psihologic o perioadă de peste trei ani de la data depunerii plângerii***.

137. Instanța de judecată a mai constatat că prin sentinţa Judecătoriei Hînceşti, sediul Ialoveni din 29 iunie 2018, ***** a fost recunoscut vinovat şi condamnat în baza art. 201[1] alin. (3) lit. a) Cod penal la 6 ani închisoare şi în baza art.201[1] alin.(2) lit.c) Cod penal la 4 ani închisoare. În temeiul art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracţiuni, prin cumulul parţial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Acţiunea civilă a fost admisă parţial, dispunându-se încasarea din contul lui ***** în beneficiul părţii vătămate Cebanu Ala a prejudiciului moral în mărime de 50.000 MDL.

138. Pentru a se pronunța astfel, instanța a constatat că *****, *la data de 24 decembrie 2014, aproximativ ora 13:00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în timp ce se afla la domiciliul său, având scopul comiterii violenţei în familie, manifestată fizic şi verbal, în rezultatul unei certi repetate iscate între el şi soţia sa ***** a numit-o cu cuvinte necenzurate, apoi i-a aplicat multiple lovituri peste diferite părţi ale corpului, de la care aceasta a căzut pe spate apărându-se cu mâinile să nu mai fie lovită. După care ***** continuându-şi acţiunile ilegale a luat un cuţit de bucătărie şi i-a aplicat o lovitură în regiunea ochiului stâng, care îndată a început a sângera, astfel provocându-i dureri fizice*.

139. S-a constatat că avocatul Igor HLOPEȚCHI a depus la Procuratura Generală plângere prin care a solicitat tragerea la răspundere penală a lui Vasile PLEVAN pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 166[1] alin. (2) lit. e) din Codul Penal, art. 176 alin. (1) lit. a) și d) din Codul Penal, art. 327 alin. (2) lit. c) din Codul Penal și art. 352[1] din Codul Penal.

140. În procesul examinării plângerii respective, procurorul delegat în Procuratura Generală pentru exercitarea atribuțiilor de procuror pentru misiuni speciale, la 18 martie 2024 a audiat-o pe Ala CEBAN, iar în cadrul declarației martora a comunicat că „*eu nu am împuternicit pe avocatul Igor HLOPEȚCHI să depună plângere din numele meu sau a fiicei mele. Nici nu cunosc cine este acest avocat Igor HLOPEȚCHI. Fiica mea *****nu poate da declarații de sine stătător, deoarece, cuvintele folosite de dânsa le înțeleg eu și cei care vorbesc permanent cu ea.* Procesul-verbal de audiere a martorului

atestă că audierea martorului s-a desfășurat în incinta sediului Procuraturii Generale (volumul I, filele dosarului 95-98).

141. Prin ordonanța procurorului delegat în Procuratura Generală pentru exercitarea atribuțiilor de procuror pentru misiuni speciale, Ion PRIPA din 19 martie 2024, s-a refuzat în pornirea urmăririi penale pe faptele denunțate de către Igor HLOPEȚCHI din motivul lipsei în acțiunile adjunctului interimar al Procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, Vasile PLEVAN a elementelor constitutive ale componențelor de infracțiune de art. 166^1 alin. (2) lit. e) din Codul Penal, art. 176 alin. (1) lit. a) și d) din Codul Penal, art. 327 alin. (2) lit. c) din Codul Penal și art. 352^1 din Codul Penal (volumul I, filele dosarului 84-94).

142. În cadrul cercetării judecătorești, instanța a vizualizat o secvență video a emisiunii „Morari Live" cu Natalia MORARI, ediția din 9 iunie 2022. Din această secvență, rezultă următoarele:

1:00 Natalia MORARI: Între timp cât noi ne pregăteam de această emisiune, pe mine m-a contactat încă o persoană, care din motive obiective nu se poate afla fizic în platou, pentru că există are interdicția de a părăsi localitatea în care trăiește, impusă de către procurori. Este vorba de avocatul Igor HLOPEȚCHI. Povestea lui veți afla un pic mai târziu, dar acum voi face mai teaser doar ca să înțelegeți despre ce este vorba. Săptămâna trecută de exemplu procurorii au ajuns la consiliul Uniunii Avocaților cu un demers prin care cereau ca acestuia să-i fie ridicată imunitatea de avocat și aplicat arest pentru 30 de zile. Uniunea a refuzat. Consiliul uniunii Avocaților a refuzat. Dosarul penal deja pornit peste 7 zile după ce acesta a depus plângere pe actualul Procuror General interimar – Dumitru ROBU. Detalii aflăm mai târziu, dar Igor HLOPEȚCHI deja este conectat la noi prin Zoom. Buna seara Igor, vă mulțumesc că ați avut posibilitatea să vă conectați la noi. Îmi pare rău că nu fizic în platou. Ne auziți bine?

2:40 – Igor HLOPEȚCHI: Și eu vă mulțumesc pentru invitație

39:39 – Natalia MORARI: Dar mai este și un alt cetățean cu noi, doar că prin Zoom, Igor HLOPEȚCHI, avocat. Domnul HLOPEȚCHI sper că ne auziți bine.

39:47 – Igor HLOPEȚCHI: Da desigur, vă salut în mod repetat.

57:50 – Natalia MORARI: Eu cer scuze, regia mă anunță că domnul PLEVAN cere dreptul la replică, eu vă rog pe cei din regie încercați să-i găsiți numărul de telefon ca să-l introducem chiar în direct să discutăm împreună cu domnul HLOPEȚCHI care vine cu acuzații la adresa sa.

1:05:10 – Natalia MORARI: Eu cer scuze domnule PAVLOVSCHI, domnule PLEVAN buna seara!

1:05:13 –Vasile PLEVAN: Bună seara.

1:05:15 – Natalia MORARI: Da, sunteți în direct la emisiunea Morari live, ați cerut dreptul la replică. Da, cred-că ați auzit toate informațiile prezentate în cadrul emisiunii de către avocatul Igor HLOPEȚCHI, vă oferim dreptul la replică, ce aveți de spus aici?

1:05:28 – Vasile PLEVAN: Da. Deci, eu am să fiu foarte succint. Referitor la învinuirile aduse, deci nu am dreptul să comentez fiindcă este o cauză pendinte. Ce ține de fata violată de opt ori și respectiv refuzul în începerea urmăririi penale de opt ori, nu corespunde realității. Deci, spun cu toată certitudinea că prima dată a fost refuzată, de un alt procuror, începerea urmăririi penale. Ulterior mi-a fost dat acest proces penal mie. Am emis o ordonanță absolut legală care a fost bazată pe declarațiile mamei (indescifrabil) faptului violului. Această ordonanță, deci a fost menținută de procurorul ierarhic superior. Ulte....(indescifrabil)...în baza

acestor probe am reluat ancheta, am făcut investigațiile de rigoare, deci am întocmit personal rechizitoriul ca...(indescifrabil)...în judecată. Respectiv persoana este condamnată la șaptesprezece ani de închisoare. Ceea ce spune domnul HLOPEȚCHI nu corespunde realității.

1:06:24 – Natalia MORARI: A existat vreo decizie, eu așa și nu am înțeles, decizie a Curții sau a Consiliului de Nediscriminare, care a constatat...care a constatat faptul de discriminare a acestei victime pe bază de gen?

1:06:32 – Vasile PLEVAN: ...pot să vă comunic. Referitor la discriminare, deci prima instanță a anulat ca ilegală, deci hotărârea Consiliului Antidiscriminare și a constatat că eu corect am procedat. Curtea de Apel mi-a respins cererea mea de chemare în judecată pe alte motive și anume că nu am avut împuterniciri corespunzătoare de a reprezenta procuratura în instanța de judecată. Informațiile care au fost oferite sunt distorsionate și denaturate. Eu vă mulțumesc frumos pentru dreptul la replică și vă spun o seară bună. (stenograma acestei părți din emisiune este redată în actul de la filele dosarului 105-106 de la volumul I).

143. La fel, înscrisurile cauzei confirmă că la 5 iulie 2022, Procuratura Generală a publicat o dezmințire cu următorul text „*Procuratura Generală dezminte informațiile răspândite în mass-media de către avocatul Hlopețchi Igor, în adresa procurorului în Procuratura Anticorupție, Vasile Plevan, referitoare la pretinsa muşamalizare a unui caz de viol, acțiuni imputate acestuia în perioada când deținea funcția de procuror în Procuratura raionului Ialoveni. Aşadar, aducem la cunoştința opiniei publică că, informațiile răspândite de avocatul menționat supra, nu corespund realizării, sunt distorsionate și reprezintă un act de discreditare, în scopul intimidării procurorului, pentru a împiedica examinarea obiectivă, rapidă și sub toate aspectele, a cauzei penale de învinuire a acestui avocat. În acest context, precizăm că, cazul de viol, la care face referire avocatul Hlopețchi Igor, a constituit obiect de investigație al unei cauze penale, pornite în anul 2018 și care s-a aflat în gestiunea procurorului Vasile Plevan. Prin urmare, în baza probelor administrate care confirmau vinovăția persoanei în acest caz, procurorul Vasile Plevan, la 28 septembrie 2018, a întocmit rechizitoriu și a expediat cauza penală în instanța de judecată pentru examinare în fond (...)* (volumul II, fila dosarului 37).

144. Prin decizia Completului de judecată special, instituit în cadrul Curţii Supreme de Justiţie, pentru examinarea contestațiilor declarate împotriva deciziilor Comisiei independente de evaluare a integrității candidaților la funcţia de membru în organele de autoadministrare ale judecătorilor și procurorilor din 21 decembrie 2023, s-a respins cererea de contestare depusă de Vasile Plevan împotriva Comisiei independente de evaluare a integrității candidaților la funcția de membru în organele de autoadministrare ale judecătorilor și procurorilor, privind anularea deciziei nr. 44 din 04 iulie 2023 cu privire la candidatura lui Vasile Plevan, candidat la funcţia de membru în Consiliul Superior al Procuraturii și dispunerea reluării procedurii de evaluare a candidatului. În motivarea deciziei respective, *inter alia* au fost formulate următoarele constatări și concluzii: „*candidatul Vasile Plevan, nu a înlăturat dubiile Comisiei de evaluare și nu a convins instanța de judecată că a respectat cele mai înalte standarde ale eticii conduitei profesionale de procuror și nu a demonstrat că nu a admis, în activitatea sa, inacțiuni reprobabile, care ar fi inexplicabile din punctul de vedere al unui profesionist în domeniul dreptului și al unui observator imparțial. Or, în condițiile speței,*

era vorba despre o pretinsă victimă, minoră, cu dizabilități intelectuale și presupuse dificultăți de a înțelege situațiile cu care se confruntă și care odată cu sesizarea organelor statului, în concret a Poliției, Organului de Urmărire Penală și Procuraturii, avea așteptarea legitimă că va fi protejată și i se va face dreptate. Reieșind din aceasta, reclamantul Vasile Plevan, în calitatea sa de procuror ce supraveghea ancheta, avea obligația să joace un rol activ în protejarea drepturilor pretinsei victime, să se asigure că în cadrul anchetei au fost efectuate investigațiile necesare și rezonabile, înainte de a lua decizia de a refuza în începerea urmăririi penale. Astfel, reclamantul Vasile Plevan, în calitatea sa de procuror, trebuia să se asigure că oferă un temei juridic clar, motivat și transparent al deciziei sale de a refuza în pornirea urmăririi penale a presupusului act de violență, viol și abuz sexual săvârșit în privința unei victime minore, cu dizabilități intelectuale și presupuse dificultăți de a înțelege situațiile cu care se confruntă, iar din partea motivată a ordonanței sale trebuia să rezulte că soluția este ghidată doar de voința de a asigura respectarea legii. Ba mai mult ca atât, ulterior, Statul Republica Moldova a remediat pretinsei victime în acest dosar penal daunele provocate inter alia ca rezultat al exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor profesionale de către procurorii pe caz. (...) *Completul de judecată special concluzionează că din argumentele reclamantului, prezentate în fața instanței de judecată, nu se constată existența unor circumstanțe care puteau duce la promovarea evaluării sale în fața Comisiei de evaluare și care ar justifica reluarea procedurii de evaluare a candidatului, nefiind înlăturate dubiile serioase formulate de Comisia de evaluare (art. 13 alin. (5) din Legea nr. 26/2022) cu privire la conformitatea candidatului cu criteriul de integritate etică, conform art. 8 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 26/2022, cu referire la ordonanța sa din 04 mai 2016*.

145. Instanța de judecată reține că la 21 februarie 2026, pe canalul de YouTube al avocatului Dorin PODLISNIC, a fost difuzat Podcastul „VERDICT”, cu participarea avocatului Igor HLOPEȚCHI, în cadrul căruia au fost făcute următoarele afirmații:

„Igor HLOPEȚCHI: Foarte grav a fost ceea ce ieri s-a întâmplat la Consiliul Superior al Magistraturii. A procurorilor, îmi cer scuze.

Dorin PODLISNIC: Despre ce vorbim?

Igor HLOPEȚCHI: Vorbesc despre cazul fostului adjunct al procurorului-șef din Procuratura Anticorupție, cetățeanul Vasile PLEVAN.

Dorin PODLISNIC: Așa.

Igor HLOPEȚCHI: Există o hotărâre irevocabilă a Curții Supreme de Justiție unde s-a constatat că acest individ, în perioada când era procuror la Procuratura raionului Ialoveni, a acordat protecționist și a refuzat să pornească urmărirea penală pe un caz de viol de opt ori timp de trei ani. Respectiv, el a favorizat ca o copilă aflată în scaun cu rotile cu deficiențe de dezvoltare să fie violată de propriul tată.

Dorin PODLISNIC: O încurajat infractorul prin refuz?

Igor HLOPEȚCHI: Evident. După care, un alt procuror, deja trecut în eternitate, Dumnezeu să-l ierte, a preluat acest dosar și a transmis dosarul în judecată, a susținut acuzarea și acea persoană a fost condamnată la ani grei de închisoare.

Dorin PODLISNIC: Un moment, domnul HLOPEȚCHI, deci, noi vorbim despre un minor cu dizabilități, într-o stare de neputință, într-o imposibilitate de a se apăra, pe care tatăl sistematic în violează?

Igor HLOPEȚCHI: Trei ani de zile. Fără întrerupere.

Dorin PODLISNIC: și ulterior, instanța constată acest fapt și îl condamnă?

Igor HLOPEȚCHI: Da.

Dorin PODLISNIC: Dar domnul în cauză despre care vorbiți dumneavoastră, a refuzat chiar în pornire sau l-a scos de sub urmărire?

Igor HLOPEȚCHI: A refuzat în pornire de opt ori, deși toate actele sale au fost anulate, el încontinuu refuza să pornească, îl proteja pe acest infractor. Acest procuror este mai periculos pentru societate decât însăși violatorul.

...

Comisia de evaluare externă se axează pe aspectul financiar, corespunderea veniturilor cu cheltuielile și aspectul etic. Prin urmare, Comisia de PRE-VETTING când a examinat candidații la funcțiile de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii și a Procurorilor, au constatat că cetățeanul Vasile PLEVAN nu corespunde criteriilor de etică profesională. El este unicul procuror care a fost externat din această cursă anume pe motive etice și anume pe cazul acestui viol, pentru care Curtea Supremă de Justiție a obligat Procuratura Generală printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă să achite compensații acelei fete violate, pentru inacțiunea și ilegalitatea conduitei cetățeanului Vasile PLEVAN. Respectiv, Curtea Supremă de Justiție, verificând legalitatea raportului Comisiei de PRE-VETTING, a menținut această hotărâre. După care, peste câțiva ani, acest individ din nou este verificat deja de Comisia PRE-VETTING...de VETTING, îmi cer scuze. Comisia de VETTING constată că în virtutea acestui viol tăinuit în privința căruia deja există trei hotărâri definitive și irevocabile, acest individ nu are ce căuta în sistemul procuraturii. După care, în modul prevăzut de lege, această hotărâre, acest raport este transmis Consiliului Superior al Procurorilor pentru aprobare. Ce face acest individ, Vasile PLEVAN? Prin intermediul unui actual adjunct al Procuraturii Anticorupție, e vorba de Ion PRIPA, o identifică pe mama acestei fete violate, care este adusă la Procuratura Anticorupție și depun o declarație precum că ea nu are pretenții față de Vasile PLEVAN și cu această foaie, în virtutea faptului că există trei hotărâri definitive și irevocabile prin care e constatat că acest procuror a comis ilegalități, comisia, Consiliul Superior al Magistraturii îl trimite la reevaluare, al Procurorilor, da aveți dreptate, îl trimite la reevaluare pe acest individ și justifică menținerea lui în continuare în funcție.

Eu am impresia că aici există o problemă de corupție. Pentru că, pentru mine ca cetățean de rând, apare o întrebare foarte simplă, de ce cineva a cumpărat de exemplu patlagele la un preț mai mic decât prețul de piață și el este exclus din sistem pe motiv de necorespundere a criteriilor de etică financiară, însă, când avem un caz de viol, ascuns de un procuror care a dat jurământul să apere drepturile omului și interesele generale ale societății, acesta este tratat într-un mod preferențial? Aici apar două ipoteze: fie membrii Consiliului Superior al Procurorilor au luat bani pentru a promova acest individ, fie ei sunt niște incompetenți și ei sunt părtași la aceste ilegalități pe care le-a comis acest individ și vorba din popor „O mână spală pe alta".

Dorin PODLISNIC: Dar mie nu mi-i clar un lucru, această mamă ani de zile a luptat pentru ca, violatorul să fie condamnat și abia după ce dosarul a trecut la alt procuror s-a mers în instanță, s-a obținut sentință, ce a făcut-o pe ea acum să zică că totul e în regulă și nu are pretenții. Dacă aveți vre-o închipuire, cât de vagă măcar.

Igor HLOPEȚCHI: Această mamă nu doar a luptat, această mama și-a pierdut vederea la un ochi, pentru că procurorul Vasile PLEVAN fiind la Ialoveni, l-a informat pe violator că există o plângere legată de viol și violatorul știți ce a făcut?

Dorin PODLISNIC: Nu.

Igor HLOPEȚCHI: a lovit-o pe mama acestei fete cu furculița în ochi.

Dorin PODLISNIC: deci asta este vătămare gravă a integrității corporale intenționată.

Igor HLOPEȚCHI: Da.

Dorin PODLISNIC: Ele a fost condamnat și pentru asta?

Igor HLOPEȚCHI: Pentru asta nu a fost condamnat. Dosarul este în procedură. După care, peste câțiva ani, pentru a se spăla în fața Comisiei de evaluare, procurorul, folosindu-se de influența pe care o are, nu a făcut el personal, a făcut prin colegii lui, domnul PRIPA, o invită pe mama acestei persoane și o întreabă: da îl cunoașteți pe avocatul HLOPEȚCHI Igor: Ea spune că nu, nu, n-am avut tangență cu el. Da pretenții față de Vasile PLEVAN așa că n-aveți? Ea spune: da, numai dați-mi pace să mă duc de aici.

Dorin PODLISNIC: Bine, ea putea să fie și omorâtă cu furculița.

Igor HLOPEȚCHI: Evident... Evident... Iaca acest procuror acum este transmis...trimis_la reevaluare. Da de cine? Da-ți să vedem. Cine din membrii Consiliului Superior al Magis...al Procurorilor a votat pentru reevaluarea sa. Aliona NESTEROVA — procuror, vine din Procuratura Anticorupție, colegă de subdiviziune cu Vasile PLEVAN, Dumitru OBADĂ — coleg la Institutul Național de Justiție cu cetățeanul PLEVAN, Eduard PANEA — coleg de subdiviziune cu Vasile PLEVAN. Oare cetățeanul de rând acuma poate să aibă încredere în o astfel de procuratură și un astfel de Consiliu Superior al Procurorilor unde pentru caz de viol ascuns care a fost demonstrat cu lux de amănunte, persoana este spălată. Eu vreau doar un singur lucră să spun, că acest individ Vasile PLEVAN își va finaliza cariera în Penitenciarul numărul treisprezece. Asta inevitabil se va întâmpla. Prescripția pentru faptele pe care acesta le-a comis durează cam mai mult decât două mandate de a regimului de guvernare.

Dorin PODLISNIC: Deci, miza o puneți pe schimbarea guvernării, atunci va fi și...investigat totul.

Igor HLOPEȚCHI: Evident. Aceste persoane cum ar fi GUZUN, PLEVAN și alții care comit ilegalități au acoperire politică. ..."

146. Considerând că afirmațiile făcute de avocatul Igor HLOPEȚCHI în cadrul podcastului „VERDICT" din 21 februarie 2026 i-au lezat onoarea, demnitatea și reputația profesională, Vasile PLEVAN a expediat în adresa pârâtului o cerere prealabilă, prin care a solicitat dezmințirea informației defăimătoare și exprimarea scuzelor publice de către avocatul Igor HLOPEȚCHI, în termen de 15 zile, prin aceleași mijloace prin care a răspândit informațiile defăimătoare indicate în partea descriptivă a cererii, precum și compensarea prejudiciului moral în valoare de 200.000 MDL (volumul I, filele dosarului 40-44), însă, până la depunerea prezentei acțiuni, pârâtul nu a reacționat la solicitările formulate în cererea prealabilă.

147. Concomitent, se constată că prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-73/2026 din 5 martie 2026, a fost admisă cererea procurorului Vasile PLEVAN privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale și s-a constatat că afirmațiile avocatului Igor HLOPEȚCHI expuse în cadrul Podcastului „VERDICT", publicat pe canalul de YouTube al avocatului Dorin PODLISNIC, prin conținutul și

modul lor de prezentare, sunt de natură să aducă atingere onoarei, demnității și reputației profesionale a procurorului Vasile PLEVAN, precum și prestigiului funcției de procuror.

148. Potrivit susținerilor pârâtului Igor HLOPEȚCHI, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-73/2026 din 5 martie 2026 a fost contestată la Curtea Supremă de Justiție, însă, până la data soluționării prezentului litigiu în fond, instanța supremă nu a fixat o ședință de examinare a acțiunii depuse de Igor HLOPEȚCHI.

B. Obiectul acțiunii și limitele judecării

149. Prin acțiunea depusă, reclamantul Vasile PLEVAN solicită constatarea caracterului fals și defăimător al mai multor afirmații făcute de avocatul Igor HLOPEȚCHI la 21 februarie 2026, în cadrul Podcastului „VERDICT" cu Dorin PODLISNIC, obligarea pârâtului la prezentarea scuzelor publice și la dezmințirea informațiilor contestate, radierea conținutului difuzat, încasarea sumei de 200.000 MDL cu titlu de prejudiciu moral și compensarea cheltuielilor de judecată. Reclamantul solicită, de asemenea, obligarea lui Dorin PODLISNIC la radierea conținutului podcastului referitor la persoana sa. Afirmațiile supuse controlului instanței sunt următoarele: „*în perioada în care era procuror la Procuratura raionului Ialoveni, a acordat protecționism și a refuzat să pornească urmărirea penală pe un caz de viol de opt ori timp de trei ani. Respectiv, el a favorizat ca o copilă aflată în scaunul cu rotile cu deficiențe de dezvoltare să fie violată de propriul său tată"; „un alt procuror, deja trecut în eternitate, Dumnezeu să-l ierte, a preluat acest dosar și a trimis dosarul în judecată"; „un minor cu dizabilitate a fost violat sistematic de tatăl lui, trei ani de zile. Fără întrerupere"; „a refuzat în pornire de opt ori, deși toate actele sale au fost anulate, el încontinuu refuză să pornească, îl proteja pe acest infractor. Acest procuror este mai periculos pentru societate decât însuși violatorul"; „a tăinuit și ascuns un viol"; „această mamă nu doar a luptat, această mamă și-a pierdut vederea la un ochi, pentru că procurorul Vasile PLEVAN, fiind la Ialoveni, l-a informat pe violator că există o plângere legată de viol și violatorul știți ce a făcut? A lovit-o pe mama acestei fete cu furculița în ochi"; „ce face acest individ, Vasile PLEVAN? Prin intermediul unui actual adjunct al Procuraturii Anticorupție, e vorba de Ion PRIPA, o identifică pe mama acestei fete violate, care este adusă la Procuratura Anticorupție și depun o declarație precum că ea nu are pretenții față de Vasile PLEVAN"; „peste câțiva ani, pentru a se spăla în fața Comisiei de evaluare, procurorul, folosindu-se de influența pe care o are, nu a făcut el personal, a făcut prin colegii lui, domnul PRIPA o invită pe mama acestei persoane și o întreabă: da îl cunoașteți pe avocatul HLOPEȚCHI Igor? Ea spune că: nu, nu, n-am avut tangență cu el. Da pretenții față de Vasile PLEVAN așa că n-aveți? Ea spune: da, numai dați-mi pace să mă duc de aici"; „Dumitru OBADĂ – coleg la Institutul Național al Justiției cu cetățeanul PLEVAN, Eduard PANEA – coleg de subdiviziune cu Vasile PLEVAN. Oare cetățeanul de rând acum poate să aibă încredere într-o astfel de procuratură și într-un astfel de Consiliu Superior al Procurorilor, unde, pentru caz de viol ascuns care a fost demonstrat cu lux de amănunte, persoana este spălată"; „aceste persoane, cum ar fi [...], PLEVAN [...], care comit ilegalități, au acoperire politică";*

„acest individ Vasile PLEVAN îşi va finaliza cariera în Penitenciarul numărul treisprezece. Asta inevitabil se va întâmpla. Prescripţia pentru faptele pe care acesta le-a comis durează cam mai mult decât două mandate ale regimului de guvernare".

150. În limitele art. 240 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța examinează numai afirmațiile individualizate de reclamant și măsurile de restabilire solicitate. Instanța nu este chemată să stabilească din nou vinovăția lui *****, durata exactă a tuturor actelor de abuz asupra *****, legalitatea tuturor actelor emise în procedurile penale sau temeinicia concluziilor Comisiei de evaluare. Aceste împrejurări sunt examinate numai în măsura în care permit stabilirea naturii declarațiilor, a veridicității relatărilor despre fapte, a existenței unui substrat factologic pentru opiniile exprimate și a bunei-credințe a autorului.

151. Instanța nu poate atribui tuturor fragmentelor aceeași natură juridică numai pentru că au fost rostite în cadrul aceluiași podcast. O declarație poate cuprinde simultan o relatare verificabilă, o deducție formulată pe baza unor împrejurări cunoscute și o exprimare hiperbolică. Fiecare nucleu de semnificație trebuie identificat separat, după care trebuie stabilit dacă publicul l-ar percepe drept comunicarea unei împrejurări certe sau drept opinia autorului asupra unor împrejurări deja cunoscute.

152. Declarațiile vor fi examinate în contextul întregii intervenții, al întrebărilor moderatorului, al succesiunii ideilor, al tonului utilizat, al calității autorului, al calității persoanei vizate și al informațiilor care puteau fi cunoscute la momentul difuzării. Instanța nu poate atribui cuvintelor un sens pur tehnic, desprins de impresia pe care discursul, privit în ansamblu, era apt să o producă asupra publicului.

153. Întrucât reclamantul urmărește angajarea răspunderii civile pentru exercitarea libertății de exprimare, instanța trebuie să asigure un echilibru între dreptul lui Vasile PLEVAN la protecția reputației, garantat de art. 8 din Convenție, și dreptul lui Igor HLOPEȚCHI la libertatea de exprimare, garantat de art. 10 din Convenție. Niciunul dintre aceste drepturi nu beneficiază de o prioritate abstractă. Importanța fiecăruia urmează a fi stabilită în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

C. Cadrul normativ și principiile generale

a) Libertatea de exprimare şi condiţiile restrângerii sale

154. Articolul 32 alin. (1) din Constituție garantează oricărui cetățean libertatea gândirii, a opiniei și libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil. Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie. Articolul 54 din Constituție permite restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților numai în condițiile legii, pentru un scop legitim, într-o manieră proporțională scopului urmărit.

155. Articolul 10 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale garantează libertatea de opinie și libertatea de a primi sau comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice. Potrivit § 2 al aceluiași articol, exercitarea acestor libertăți comportă îndatoriri și responsabilități și poate fi

supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, între altele, pentru protecția reputației sau a drepturilor altora și pentru garantarea autorității și imparțialității sistemului de justiție.

156. Instanța pornește de la premisa, constant reafirmată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, potrivit căreia libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una dintre condițiile primordiale ale progresului său și ale împlinirii fiecărei persoane. Sub rezerva art. 10 § 2, ea nu se aplică numai informațiilor sau ideilor primite favorabil ori considerate inofensive sau indiferente: protecția se extinde deopotrivă asupra celor care ofensează, șochează sau neliniștesc statul ori un segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, ale toleranței și ale spiritului deschis, fără de care nu există o societate democratică (*Handyside v. Regatul Unit*, nr. 5493/72, § 49; *Morice v. Franța* [MC], nr. 29369/10, § 124).

157. Această libertate nu este însă absolută, iar exercitarea sa presupune, potrivit chiar textului convențional, îndatoriri și responsabilități, care se amplifică în funcție de situația concretă, de procedeul tehnic utilizat pentru comunicarea informației și de posibilitatea reacției imediate a persoanei vizate. Posibilitatea restrângerii libertății de exprimare nu transformă însă excepția prevăzută de art. 10 § 2 într-o autorizare generală de a sancționa exprimările neplăcute, exagerate sau ofensatoare. Orice ingerință trebuie să treacă succesiv testul legalității, al scopului legitim și al necesității într-o societate democratică, iar sarcina justificării fiecăreia dintre aceste condiții revine autorității care dispune restrângerea, în speță - instanței de judecată.

158. Într-un litigiu civil între particulari, eventuala obligare a autorului declarației la dezmințire ori la plata unei despăgubiri este dispusă printr-o hotărâre judecătorească, adică printr-un act al unei autorități publice. Hotărârea reprezintă, din această perspectivă, o ingerință în exercitarea libertății de exprimare a pârâtului, dar nu doar un instrument neutru de arbitrare a unui conflict privat. Instanței îi revine, pentru fiecare măsură pe care o dispune, obligația de a arăta de ce ingerința este prevăzută de lege, ce scop legitim urmărește, de ce corespunde unei nevoi sociale imperioase și de ce rămâne proporțională cu scopul urmărit, fără a se limita la o formulă generală de trimitere la marja de apreciere.

159. Adjectivul „necesară”, în sensul art. 10 § 2, presupune existența unei nevoi sociale imperioase, și nu simpla utilitate sau caracterul rezonabil al măsurii. Statelor le revine o marjă de apreciere în evaluarea existenței unei asemenea nevoi, dar această marjă este însoțită de un control judecătoresc care privește atât legea aplicabilă, cât și hotărârile prin care aceasta este pusă în aplicare, chiar și cele pronunțate de o instanță independentă. Curtea Europeană nu se limitează la a verifica dacă statul pârât a acționat cu bună-credință, cu grijă și în mod rezonabil; ea examinează, în schimb, dacă motivele invocate de instanțele naționale pentru a justifica ingerința sunt relevante și suficiente, apreciate în lumina cauzei privite în ansamblul ei (*Morice v. Franța* [MC], §§ 124-127; *Busuioc v. Moldova*, nr. 61513/00, § 62).

160. Articolul 10 § 2 lasă un spațiu redus pentru limitarea discursului politic sau a dezbaterilor privind chestiuni de interes public. Atunci când declarațiile analizate se raportează la o problemă de interes general, nivelul de protecție acordat exprimării este

ridicat, iar marja de apreciere lăsată instanței naționale este, în consecință, restrânsă. Nici ostilitatea limbajului, nici gravitatea potențială a unor afirmații nu înlătură, prin ele însele, protecția art. 10, atâta vreme cât dezbaterea rămâne racordată la o chestiune care privește funcționarea instituțiilor statului (*Stoll v. Elveția* [MC], nr. 69698/01, § 106; *Morice v. Franța* [MC], § 125).

161. Atunci când dreptul la protecția reputației intră în conflict cu libertatea de exprimare, exercițiul de ponderare pe care instanța trebuie să îl realizeze nu poate fi redus la o simplă enumerare a unor criterii abstracte. El presupune verificarea contribuției declarației la o dezbatere de interes public, a notorietății și a conduitei anterioare a persoanei vizate, a obiectului discursului, a modalității de obținere și verificare a informațiilor difuzate, a conținutului, a formei și a consecințelor comunicării, precum și a naturii și a severității măsurii solicitate de reclamant. Aceste elemente nu funcționează izolat, dar se influențează reciproc, iar concluzia asupra proporționalității ingerinței rezultă din aprecierea lor unitară, și nu din verificarea separată a fiecăruia (*Von Hannover v. Germania* (nr. 2) [MC], nr. 40660/08 și 60641/08, §§ 108-113; *Axel Springer AG v. Germania* [MC], nr. 39954/08, §§ 89-95; *Couderc și Hachette Filipacchi Associés v. Franța* [MC], nr. 40454/07, § 93).

162. Reputația unei persoane intră în domeniul de protecție al art. 8 din Convenție numai atunci când atacul la adresa ei atinge un anumit nivel de gravitate și este de natură să aducă atingere exercițiului efectiv al dreptului la respectarea vieții private (*Axel Springer AG v. Germania* [MC], § 83). Reputația profesională poate constitui o componentă a identității și a integrității sociale a persoanei, iar atribuirea unei conduite ilegale ori profund contrare îndatoririlor de serviciu poate atinge pragul de gravitate cerut pentru aplicarea art. 8, mai ales atunci când consecințele afirmațiilor depășesc simplul disconfort subiectiv și sunt apte să compromită, în percepția publicului, capacitatea persoanei de a-și exercita funcția (*Medžlis Islamske Zajednice Brčko și alții v. Bosnia și Herțegovina* [MC], nr. 17224/11, § 79). Art. 8 nu poate fi însă invocat pentru a proteja o persoană împotriva consecințelor previzibile ale propriilor sale acte profesionale, atunci când acestea sunt supuse, în mod legitim, controlului public.

163. Atunci când instanța națională a pus în balanță cele două drepturi, respectând criteriile dezvoltate de jurisprudența Curții Europene, iar considerentele sale sunt relevante și suficiente, rezultatul acestui exercițiu de ponderare beneficiază de o marjă de apreciere pe care instanța europeană o respectă, fără a substitui propria evaluare celei realizate la nivel național. O enumerare formală a criteriilor, urmată de o concluzie generală, nu satisface însă această cerință. Motivarea trebuie să explice concret de ce interesul protejării reputației prevalează pentru o anumită afirmație și de ce libertatea de exprimare prevalează pentru alta, mai ales într-un litigiu care privește un discurs alcătuit din fragmente eterogene, unele verificabile prin probe, altele preponderent apreciative. Fuziunea nediferențiată a acestor fragmente într-o apreciere globală riscă fie să sancționeze opinii protejate, fie să lase nesancționate relatări false grave (*Busuioc v. Moldova*, §§ 66-93).

b) Distincția dintre relatarea cu privire la fapte și judecata de valoare

164. Articolul 2 din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare definește relatarea cu privire la fapte drept relatarea despre evenimente, procese sau fenomene care au avut ori au loc și a căror veridicitate poate fi dovedită. Judecata de valoare reprezintă opinia, comentariul, teoria sau ideea care reflectă atitudinea autorului față de un fapt și a cărei veridicitate nu poate fi dovedită. Judecata de valoare fără substrat factologic suficient este judecata de valoare întemeiată pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate.

165. Potrivit art. 7 alin. (1) din aceeași lege, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale lezate prin răspândirea unor relatări false cu privire la fapte, a unor judecăți de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Restabilirea în drepturi, în cazul unei relatări despre fapte, presupune ca informația să fie falsă, defăimătoare și să permită identificarea persoanei vizate. Art. 24 din lege distribuie sarcina probei: reclamantului îi revine să demonstreze răspândirea informației, caracterul ei defăimător, natura de relatare cu privire la fapte și falsitatea acesteia, iar pârâtului îi rămâne deschisă posibilitatea de a dovedi veridicitatea relatării, existența unui substrat factologic suficient pentru opinia exprimată sau incidența unui alt temei de exonerare prevăzut de lege.

166. Distincția dintre fapte și judecăți de valoare are o importanță determinantă pentru soarta oricărei pretenții de dezmințire. Existența unui fapt poate fi demonstrată prin probe directe, în timp ce adevărul unei judecăți de valoare nu este, prin natura sa, susceptibil de o asemenea demonstrație. A pretinde autorului unei opinii să dovedească adevărul acesteia este o cerință imposibil de îndeplinit, care încalcă însăși libertatea de opinie, garantată de art. 10 din Convenție (*Lingens v. Austria*, nr. 9815/82, § 46; *Jerusalem v. Austria*, nr. 26958/95, § 42; *Busuioc v. Moldova*, § 61).

167. Recunoașterea acestei distincții nu înseamnă însă că o judecată de valoare rămâne, în orice împrejurare, în afara controlului judiciar. Chiar și o opinie severă trebuie să se sprijine pe un substrat factologic suficient, întrucât, în absența unei asemenea baze, ea devine excesivă și se îndepărtează de funcția pe care libertatea de exprimare o îndeplinește într-o societate democratică, aceea de a contribui, prin conținut verificabil, la o dezbatere reală (*Pedersen și Baadsgaard v. Danemarca* [MC], nr. 49017/99, § 76; *Morice v. Franța* [MC], § 126). Instanța trebuie, așadar, să verifice, pentru fiecare judecată de valoare formulată de pârât, dacă există împrejurări reale care să o susțină, fără a repeta, pentru fiecare dintre ele, un cadru teoretic deja expus, dar raportând direct opinia la probele administrate.

168. Calificarea unei declarații ca relatare cu privire la fapte sau ca judecată de valoare nu depinde de forma gramaticală aleasă de autor, depinzând, în schimb, de conținutul și de impresia pe care declarația, privită în întregul ei, o produce asupra unui observator rezonabil, obiectiv și informat. O întrebare retorică, o metaforă, o presupunere sau o formulare referitoare la un eveniment viitor poate transmite publicului acuzația că o anumită conduită ilegală a avut deja loc. Curtea Europeană a acceptat, în cauza *Panioglu v. România*, că un text redactat preponderent sub forma relatării unor experiențe

personale și a unor întrebări retorice conținea, în realitate, acuzații privind conduite determinate, aptă să inducă publicului ideea că actele ilegale imputate erau fapte stabilite și incontestabile (*Panioglu v. România*, nr. 33794/14, §§ 115-118).

169. Instanța trebuie, prin urmare, să identifice nucleul concret al fiecărei afirmații și să verifice dacă acesta poate fi izolat și supus probei. Folosirea verbelor la modul indicativ sau a unor termeni categorici nu transformă automat o opinie într-o relatare despre fapte, la fel cum forma interogativă sau ipotetică nu exclude, prin ea însăși, existența unei relatări. Expresii precum „a protejat", „a favorizat", „a tăinuit", „este mai periculos" sau „a fost spălat" pot rămâne calificări subiective atunci când exprimă concluzia autorului asupra semnificației unor împrejurări deja cunoscute publicului, dar pot deveni relatări despre fapte atunci când comunică o succesiune determinată de evenimente, individualizează persoanele, descriu o acțiune concretă și prezintă consecința ei drept certă.

170. Substratul factologic nu se confundă cu dovada deplină a opiniei și nu presupune ca instanța să împărtășească aprecierea autorului sau să constate că intenția pe care acesta o sugerează s-a produs efectiv. Este suficient să existe împrejurări reale, suficient de apropiate de concluzia exprimată, care să permită unui observator rezonabil să înțeleagă traseul care leagă faptele de opinie. În cauza *Busuioc v. Moldova*, Curtea Europeană a diferențiat exact în acest fel: pe de o parte, informațiile neverificate care puneau în discuție competența profesională a persoanei vizate, sancționabile pentru lipsa oricărei verificări prealabile, iar pe de altă parte, opiniile severe pentru care existau împrejurări obiective, cercetări rezonabile sau documente oficiale, protejate chiar dacă formulate în termeni duri (§§ 69-79 și 84-90). Cu cât acuzația comunicată publicului este mai gravă și mai precisă, cu atât baza probatorie necesară pentru a o proteja ca judecată de valoare trebuie să fie mai solidă.

171. Buna-credință a autorului declarației nu se reduce la convingerea sa subiectivă că afirmația este adevărată. Ea presupune diligența de a verifica informațiile accesibile înaintea formulării unor acuzații grave, claritatea cu care sunt separate faptele certe de cele incerte și disponibilitatea de a corecta o eroare adusă la cunoștință. Instanța reține, în acest sens, că în *Busuioc v. Moldova* ingerința a fost considerată justificată în privința unor acuzații neverificate care afectau centrul reputației profesionale a persoanei vizate (§§ 69-72 și 77-79), în timp ce în *Karpetas v. Grecia* s-a acordat o importanță determinantă lipsei oricărei baze pentru insinuarea corupției unor magistrați, formulată tocmai de un avocat, adică de un profesionist al dreptului (§§ 69 și 78). Standardul de diligență cerut variază, așadar, în funcție de calitatea autorului: unui avocat, în virtutea pregătirii sale juridice și a accesului la actele dosarului, îi este opozabilă o capacitate sporită de a distinge între conținutul unei hotărâri judecătorești, pozițiile părților reproduse în cuprinsul ei și constatările proprii, definitive, ale instanței.

172. Severitatea sau caracterul provocator al limbajului nu echivalează, prin ea însăși, cu absența unui substrat factologic suficient. Libertatea de exprimare protejează și recurgerea la o anumită doză de exagerare sau de provocare, atâta vreme cât aceasta servește exprimării unei opinii veritabile într-o dezbatere de interes public, dar nu comunicării unei fapte determinate sub o formă retorică (*De Haes și Gijsels v. Belgia*, nr.

19983/92, § 47). Distincția dintre exagerarea admisibilă a unei opinii și relatarea falsă îmbrăcată în formă hiperbolică rămâne, în fiecare caz, o chestiune de conținut concret, nu de asprime a limbajului folosit.

c) Libertatea de exprimare a avocatului și autoritatea sistemului de justiție

173. Statutul avocaților le conferă o poziție centrală în administrarea justiției, aceea de intermediari între justițiabili și instanțele judecătorești, poziție care explică existența unor reguli deontologice specifice și contribuie, în același timp, la încrederea publicului în modul de funcționare a sistemului judiciar. Avocații sunt ținuți să acționeze cu discreție, onestitate și demnitate, dar libertatea lor de exprimare include, fără îndoială, dreptul de a comenta public funcționarea sistemului de justiție, inclusiv sub forma unor critici severe (*Schöpfer v. Elveția*, nr. 25405/94, §§ 29-30; *Nikula v. Finlanda*, nr. 31611/96, § 45; *Steur v. Țările de Jos*, nr. 39657/98, § 38; *Morice v. Franța* [MC], §§ 132-134).

174. Libertatea de exprimare a avocatului este strâns legată de independența profesiei juridice, indispensabilă funcționării efective și echitabile a justiției, motiv pentru care numai în situații excepționale poate fi acceptată restrângerea acesteia (*Nikula v. Finlanda*, § 55; *Morice v. Franța* [MC], § 135). Întinderea protecției depinde însă în mod decisiv de cadrul concret în care avocatul se exprimă. În cauza *Nikula*, critica formulată de avocat privea strategia de acuzare, era exprimată în cursul nemijlocit al apărării și rămânea limitată la conduita procurorului în cauza respectivă, fără a viza calitățile sale profesionale generale (§§ 49-51 și 54). Curtea Europeană a recunoscut un nivel ridicat de protecție și criticilor formulate de avocat în legătură nemijlocită cu apărarea propriului client, chiar în lipsa unei proceduri pendinte, atâta vreme cât critica rămânea legată de un mandat de apărare concret (*Radobuljac v. Croația*, nr. 51000/11, §§ 56-61).

175. Această libertate sporită, specifică exercitării apărării în sala de judecată sau în legătură directă cu un mandat determinat, nu poate fi transpusă automat asupra unor acuzații comunicate publicului larg, în afara exercitării nemijlocite a apărării și fără nicio legătură cu un dosar concret aflat pe rolul avocatului. Cu cât distanța dintre exprimarea avocatului și exercitarea unui mandat de apărare identificabil este mai mare, cu atât rămâne mai redus temeiul pentru a acorda acuzațiilor sale un regim distinct de cel aplicabil oricărui alt participant la dezbaterea publică.

176. În afara sălii de judecată, avocatul poate, desigur, atrage atenția publicului asupra neajunsurilor unei investigații sau ale administrării justiției, iar o asemenea intervenție rămâne, în principiu, protejată de art. 10. Posibilitatea de a se exprima public nu îl eliberează însă de îndatoririle și responsabilitățile aferente profesiei sale. În *Schöpfer v. Elveția*, Curtea Europeană a examinat distinct gravitatea, caracterul general și tonul acuzațiilor prezentate presei, împrejurarea că procedura vizată era pendinte și faptul că avocatul nu utilizase mai întâi căile juridice disponibile pentru a-și expune nemulțumirea (§§ 31-34). Avocatul nu poate depăși limitele comentariului admisibil prin acuzații lipsite de o bază solidă (*Karpetas v. Grecia*, § 78; *Morice v. Franța* [MC], § 139) și nu poate prezenta drept certă o împrejurare infirmată de actele pe care le cunoștea sau

pe care le putea verifica în mod rezonabil, întrucât tocmai calitatea sa profesională îi permite o asemenea verificare, spre deosebire de un simplu comentator.

177. Avocatul nu poate fi asimilat unui jurnalist. Jurnalistul are misiunea de a comunica informații și idei asupra problemelor de interes public, în calitate de „*câine de pază*” al societății democratice, în timp ce avocatul este un participant direct la funcționarea sistemului de justiție, implicat, prin natura profesiei, în apărarea unei părți determinate. Pozițiile și îndatoririle lor nu sunt identice, iar standardul de diligență aplicabil fiecăruia nu poate fi confundat. Această deosebire nu înlătură însă protecția art. 10 atunci când avocatul contribuie, dincolo de interesul unui client concret, la o dezbatere reală privind funcționarea justiției ca instituție (*Morice v. Franța* [MC], §§ 148 și 168).

178. Chestiunile referitoare la funcționarea sistemului de justiție țin, prin natura lor, de interesul public. Sistemul de justiție trebuie să se bucure de încrederea publicului pentru a-și putea îndeplini misiunea, iar această încredere poate necesita, în anumite împrejurări, protecție împotriva unor atacuri grav prejudiciabile și lipsite, în esență, de temei, mai ales atunci când persoanele vizate sunt ținute de o obligație de rezervă care le limitează posibilitatea de a răspunde public acuzațiilor formulate împotriva lor. În afara unor asemenea atacuri, persoanele care exercită funcții în sistemul de justiție, inclusiv procurorii, pot fi supuse unor critici personale în limite mai largi decât persoanele particulare, tocmai pentru că exercitarea unei funcții publice presupune, ca și contrapartidă, o expunere sporită la controlul societății (*Morice v. Franța* [MC], §§ 128-131; *Lešník v. Slovacia*, nr. 35640/97, §§ 54-55).

d) Statutul procurorului și poziția de conducere în cadrul Procuraturii Anticorupție

179. Menținerea independenței, imparțialității și autorității deciziilor procurorilor constituie un element important al încrederii publicului în funcționarea justiției, a cărui pondere variază în funcție de locul concret al procurorului în sistemul național și de natura funcției exercitate. Procurorii contribuie la buna administrare a justiției și acționează ca garanți ai libertăților individuale și ai statului de drept, dar, mai ales atunci când dețin o funcție publică vizibilă, sunt supuși unor limite mai largi ale criticii decât persoanele particulare ori profesioniștii care nu exercită atribuții publice (*Stancu și alții v. România*, nr. 22953/13 și 3 altele, §§ 106-108 și 113-115).

180. Procuratura este, potrivit cadrului constituțional și legal, o instituție publică autonomă din cadrul autorității judecătorești, care contribuie, în cadrul procedurilor penale și al altor proceduri prevăzute de lege, la respectarea ordinii de drept, la înfăptuirea justiției și la apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății. Procurorul exercită o funcție de demnitate publică, iar soluțiile sale determină, în mod direct, dacă o acuzație penală va fi investigată, dacă o persoană va fi pusă sub învinuire și dacă o cauză va fi deferită justiției. Puterea aferentă acestei funcții impune independență, imparțialitate, rigoare profesională și respectarea drepturilor persoanelor implicate în procedură, inclusiv ale celor mai vulnerabile dintre ele.

181. Modul în care procurorul examinează plângerea unei victime vulnerabile, precum o persoană minoră cu dizabilitate severă, influențează în mod direct încrederea publicului în capacitatea statului de a asigura o protecție efectivă împotriva unor infracțiuni deosebit de grave. Activitatea procurorului nu poate fi, din acest motiv, exclusă de la controlul public, iar deficiențele constatate într-o investigație concretă pot forma obiectul unei critici severe, inclusiv atunci când critica provine de la un avocat implicat, ca reprezentant al altor persoane, în proceduri conexe. Publicul este îndreptățit să comenteze și să critice administrarea justiției și funcționarii implicați în aceasta (*Lešník v. Slovacia*, § 55; *Stancu și alții v. România*, §§ 113-115).

182. Funcția reclamantului prezintă, în prezenta cauză, o importanță suplimentară. Vasile PLEVAN a exercitat interimatul funcției de adjunct al procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, procuratură specializată, competentă într-un domeniu în care independența, integritatea și rezistența la influențe necorespunzătoare au o importanță determinantă pentru încrederea societății în statul de drept. Conducerea unei asemenea instituții nu se limitează la exercitarea unor atribuții administrative lipsite de impact public: ea presupune organizarea activității instituției, coordonarea și supravegherea modului de exercitare a atribuțiilor de către procurorii subordonați, asigurarea coerenței practicii instituționale și reprezentarea unei procuraturi chemate să investigheze acte de corupție la nivel înalt.

183. Persoana care acceptă o asemenea funcție de conducere trebuie să accepte, ca și contrapartidă firească, un nivel sporit de control public asupra conduitei sale profesionale, inclusiv critici ferme privind soluțiile adoptate anterior, integritatea sa și modul în care a parcurs o eventuală procedură de evaluare externă a integrității. Limitele criticii admisibile sunt, pentru o asemenea persoană, considerabil mai largi decât în cazul unui particular. Acest statut nu autorizează însă răspândirea unor relatări determinate și grave, prezentate publicului drept adevăruri certe, atunci când ele sunt infirmate de documente pe care autorul lor le avea la dispoziție sau le putea verifica în mod rezonabil.

184. Protejarea reputației unui procuror aflat într-o funcție de conducere urmărește, deopotrivă, apărarea drepturilor sale individuale, garantate de art. 8 din Convenție, și menținerea încrederii publicului în sistemul de justiție ca instituție. Protecția acestei încrederi nu poate însă servi la suprimarea criticii legitime privind funcționarea instituției pe care persoana o reprezintă. Echilibrul dintre cele două interese se realizează, în mod necesar, prin separarea strictă a relatărilor false, susceptibile de dezmințire pentru că denaturează o realitate verificabilă, de opiniile critice, chiar severe, care se sprijină pe împrejurări reale și contribuie, prin conținutul lor, la o dezbatere autentică de interes public asupra funcționării instituțiilor statului. Aceste principii, expuse cu titlu general, orientează întreaga examinare care urmează, fiind aplicate direct, în cele ce succedă, fiecărei afirmații supuse controlului instanței, fără a fi reluate ca atare pentru fiecare dintre ele.

D. Aplicarea principiilor generale în prezenta cauză

185. Nu există divergență între părți asupra faptului că Igor HLOPEȚCHI a formulat declarațiile contestate în cadrul Podcastului „VERDICT”, difuzat la 21 februarie 2026 pe canalul de YouTube administrat de intervenientul accesoriu Dorin PODLISNIC, și că aceste declarații îl vizează în mod direct și identificabil pe reclamant, menționat expres, pe nume și prin funcția deținută. Admiterea, chiar și parțială, a acțiunii și aplicarea măsurilor solicitate de reclamant ar constitui o ingerință în exercitarea libertății de exprimare a pârâtului, iar această ingerință ar fi rezultatul direct al unei hotărâri pronunțate de o autoritate publică, în sensul §§ 133-138.

186. Ingerința pe care instanța ar dispune-o, în măsura în care acțiunea va fi admisă, este prevăzută de lege. Ea își găsește temeiul în art. 7, 24 și 26 din Legea nr. 64/2010, în art. 19, 2036 și 2037 din Codul civil și în art. 32 alin. (2) din Constituție, norme al căror conținut a fost redat integral în secțiunea consacrată legislației relevante și care nu vor fi reproduse din nou, urmând a fi aplicate direct faptelor cauzei. Scopul urmărit prin restrângerea eventuală a libertății de exprimare a pârâtului este, la rândul lui, unul dintre scopurile expres recunoscute de art. 10 § 2 din Convenție, respectiv protecția reputației unei alte persoane. Rămâne, prin urmare, de stabilit dacă, pentru fiecare fragment contestat din discursul pârâtului, restrângerea răspunde unei nevoi sociale imperioase și dacă rămâne proporțională cu scopul urmărit, verificare care nu poate fi realizată global, ea impunându-se separat, pentru fiecare grup de afirmații care poartă o calificare juridică proprie.

187. Declarațiile contestate au privit modul în care fusese examinată, de-a lungul mai multor ani, o sesizare de viol asupra unei persoane cu dizabilitate intelectuală severă, eficiența reacției instituționale a Procuraturii, procedura de evaluare externă a integrității unor procurori, printre care reclamantul, și reacția Consiliului Superior al Procurorilor față de rezultatul acestei evaluări. Este vorba, așadar, despre o dezbatere care privește funcționarea unor instituții publice esențiale, respectiv modul în care statul protejează victimele vulnerabile ale infracțiunilor sexuale și modul în care sistemul de autoadministrare a Procuraturii verifică integritatea propriilor săi membri. O asemenea dezbatere ține, fără îndoială, de interesul public în sensul §§ 135-136, iar marja de apreciere a instanței, atunci când limitează exprimarea privitoare la ea, este redusă.

188. Pârâtul este avocat, adică un participant calificat la administrarea justiției, nu un simplu particular lipsit de acces la actele procedurii. Calitatea sa îi permite să participe la dezbaterea privind funcționarea instituțiilor judiciare, inclusiv prin formularea unor critici severe, dar îi și impune, potrivit considerentelor expuse la §§ 148-153, o diligență sporită atunci când transformă o critică instituțională într-o acuzație precisă, îndreptată nominal împotriva unui anumit procuror, referitoare la acte procesuale concrete pe care le putea verifica direct din dosarul pe care îl invoca el însuși.

189. Reclamantul este procuror și a exercitat, la data relevantă, o funcție importantă de conducere în cadrul Procuraturii Anticorupție, astfel cum s-a reținut la § 182. Activitatea sa profesională era, prin urmare, supusă unui nivel ridicat de control public, iar limitele criticii admisibile la adresa sa depășesc, în mod semnificativ, limitele aplicabile unui particular. Această poziție nu îl privează însă de dreptul la protecția reputației sale profesionale, garantat de art. 8 din Convenție și de art. 7 din Legea nr.

64/2010, atunci când afirmațiile îndreptate împotriva sa depășesc critica legitimă și comunică, sub forma unor relatări precise, o realitate infirmată de probe.

190. Afirmațiile referitoare la modul în care Vasile PLEVAN a examinat sesizarea privind violul ***** nu au fost formulate izolat, fiind plasate în cadrul unui discurs mai amplu, care a cuprins referiri la propria activitate profesională a pârâtului, la episoade conexe privind pe Ion PRIPA, pe Dumitru OBADĂ și pe Eduard PANEA, precum și la procedura de evaluare externă a integrității reclamantului și la reacția Consiliului Superior al Procurorilor. Acest context prezintă relevanță din două perspective care se completează reciproc. Pe de o parte, pârâtul avea dreptul să revină, în cadrul unei asemenea dezbateri, asupra unei chestiuni pe care o mai adusese anterior în atenția publicului, inclusiv în emisiunea „Morari Live" din 9 iunie 2022, la care a participat și reclamantul. Pe de altă parte, tocmai participarea sa la acea emisiune anterioară demonstrează că pârâtul cunoștea, cu mai mult de un an și jumătate înainte de difuzarea Podcastului „VERDICT", poziția publică a reclamantului cu privire la numărul refuzurilor de pornire a urmăririi penale și la identitatea procurorului care a întocmit rechizitoriul, împrejurare care va fi valorificată, pentru fiecare afirmație în parte, la aprecierea diligenței pârâtului.

191. Instanța nu va relua, pentru fiecare afirmație examinată în continuare, expunerea acestui context comun, cadrul normativ deja prezentat sau principiile generale dezvoltate la §§ 129-159. Verificarea care urmează se limitează la aplicarea directă a acestor principii asupra fiecărui fragment contestat din discursul pârâtului, prin raportare la circumstanțele de fapt constatate și elucidate la examinarea cauzei în fond, expuse în secțiunea corespunzătoare a prezentei hotărâri.

Afirmația privind cele opt refuzuri de pornire a urmăririi penale, protecționismul și pericolul atribuit reclamantului

192. Reclamantul contestă, în primul rând, afirmația potrivit căreia, în perioada în care activa la Procuratura raionului Ialoveni, ar fi acordat protecționism și ar fi refuzat pornirea urmăririi penale pe un caz de viol de opt ori timp de trei ani, favorizând astfel ca o copilă aflată în scaunul cu rotile, cu deficiențe de dezvoltare, să fie violată de propriul tată, precum și că ar fi continuat să refuze pornirea urmăririi penale după anularea actelor sale. Declarația reunește, în realitate, mai multe elemente distincte, care nu pot primi aceeași calificare juridică și trebuie disociate.

193. Mențiunea privind numărul de opt refuzuri, emise de-a lungul a trei ani, precum și mențiunea privind continuarea refuzurilor după anularea actelor reclamantului comunică o împrejurare precisă, privind identitatea autorului actelor procesuale, numărul acestora, natura soluției adoptate și intervalul în care ele ar fi fost pronunțate. O asemenea împrejurare este susceptibilă de verificare directă prin confruntarea declarației cu ordonanțele și hotărârile administrate la dosar și reprezintă, prin urmare, o relatare cu privire la fapte, în sensul art. 2 din Legea nr. 64/2010, și nu o apreciere subiectivă a pârâtului.

194. Astfel cum s-a reținut *supra*, la § 119 din secțiunea consacrată circumstanțelor de fapt, primul refuz de pornire a urmăririi penale, dispus la 3 mai 2015, a fost emis de un alt procuror al Procuraturii raionului Ialoveni, dar nu de reclamant, pe marginea materialelor înregistrate în R-1 nr. 590 din 3 aprilie 2015. Această ordonanță a fost anulată prin ordonanța prim-adjunctului Procurorului General, Eduard HARUNJEN, din 29 decembrie 2015, fiind dispusă reluarea investigațiilor pentru motivul lipsei unei expertize psihiatrico-psihologice necesare stabilirii capacității victimei de a percepe corect faptele și de a depune declarații credibile.

195. Abia ulterior, prin ordonanța din 4 mai 2016, Vasile PLEVAN a dispus, la rândul său, refuzul pornirii urmăririi penale, invocând lipsa faptului infracțiunii. Plângerea formulată împotriva acestei a doua ordonanțe a fost respinsă de procurorul ierarhic superior prin ordonanța din 24 noiembrie 2017, iar prin încheierea Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni, din 2 februarie 2018, atât ordonanța emisă de reclamant la 4 mai 2016, cât și ordonanța procurorului ierarhic superior din 24 noiembrie 2017 au fost anulate, judecătorul de instrucție reținând necesitatea audierii fratelui și a surorii victimei și posibilitatea exercitării unor presiuni asupra martorilor.

196. Din coroborarea acestor înscrisuri rezultă, fără echivoc, că reclamantul a emis o singură ordonanță de refuz al pornirii urmăririi penale, dar nu opt, și că aceasta a fost adoptată la aproape un an de la anularea primului refuz, emis de un alt procuror. Ordonanța din 24 noiembrie 2017, prin care s-a respins plângerea împotriva actului reclamantului, nu constituie un nou refuz emis de acesta, reprezentând un act al procurorului ierarhic superior, în exercitarea controlului asupra actului din 4 mai 2016. Nici reunirea tuturor actelor emise, de oricare dintre procurorii implicați, în întreaga procedură, nu permite atingerea cifrei de opt refuzuri, iar actele cauzei nu conțin nicio urmă a vreunui alt refuz emis de reclamant ulterior anulării ordonanței sale din 4 mai 2016, urmărirea penală fiind pornită la 15 februarie 2018, la scurt timp după încheierea judecătorului de instrucție.

197. Diferența dintre un singur refuz și opt refuzuri succesive, imputați aceleiași persoane pe parcursul a trei ani, nu privește un detaliu secundar al relatării: ea modifică, în mod esențial, imaginea conduitei profesionale atribuite reclamantului. Un singur act procesual, chiar dacă a fost ulterior anulat și criticat de instanțele care l-au controlat, nu este echivalent, sub aspectul gravității conduitei imputate, cu o conduită repetată, prin care un procuror s-ar fi opus, în mod constant și deliberat, pornirii urmăririi penale, în pofida anulării succesive a propriilor sale acte. Formula utilizată de pârât era aptă să inducă publicului ideea unei rezistențe instituționale prelungite și intenționate, și nu a unei singure soluții, discutabile în sine, dar circumscrise unui moment determinat.

198. Reclamantul dispunea de posibilitatea reală de a verifica această informație înainte de a o difuza public, iar probele administrate demonstrează că a și avut, efectiv, cunoștință de inexactitatea ei cu mult înaintea Podcastului „VERDICT”. În cadrul emisiunii „Morari Live” din 9 iunie 2022, la care pârâtul a participat, Vasile PLEVAN a intervenit și a precizat că primul refuz fusese emis de un alt procuror, iar el emisese o singură ordonanță de refuz, reluând ulterior investigațiile și întocmind personal rechizitoriul. Aceeași informație a fost comunicată public și prin dezmințirea Procuraturii

Generale din 5 iulie 2022, care a menționat expres că dosarul s-a aflat în gestiunea reclamantului, că acesta a întocmit rechizitoriul la 28 septembrie 2018 și a expediat cauza penală în instanța de judecată.

199. Fiind avocat și participant nemijlocit la ambele momente în care aceste precizări au fost aduse la cunoștința publicului, pârâtul nu poate pretinde că s-a întemeiat pe o informație inaccesibilă ori că diferența dintre un refuz și opt refuzuri nu putea fi verificată prin mijloace rezonabile. Jurisprudența Curții Europene nu înlătură, în asemenea împrejurări, îndatorirea de a verifica o acuzație precisă care atinge centrul reputației profesionale a persoanei vizate, mai ales atunci când autorul dispune, așa cum dispunea pârâtul, de documente oficiale și de o declarație publică anterioară a persoanei vizate, care infirmă exact acuzația pe care urmează să o repete (Busuioc v. Moldova, §§ 69-72 și 77-79; Karpetas v. Grecia, § 78).

200. Pentru aceste motive, instanța constată că partea din declarație potrivit căreia Vasile PLEVAN ar fi refuzat pornirea urmăririi penale de opt ori timp de trei ani și ar fi continuat să refuze după anularea actelor sale este falsă și defăimătoare, în sensul art. 7 din Legea nr. 64/2010. Afirmația atribuie reclamantului o conduită profesională repetată, persistentă și vădit contrară obligației de investigare a unei infracțiuni deosebit de grave, comisă asupra unei victime vulnerabile, fiind aptă, prin gravitatea și precizia ei, să afecteze semnificativ încrederea publicului în integritatea și în competența profesională a reclamantului, dincolo de ceea ce ar rezulta din simpla critică a soluției efectiv adoptate de acesta.

201. Expresiile potrivit cărora reclamantul „a acordat protecționism” și a „favorizat” continuarea abuzului au o natură juridică diferită de relatarea privind numărul refuzurilor. Pârâtul nu a descris un act concret prin care reclamantul ar fi încheiat o înțelegere cu *****, ar fi urmărit obținerea unui folos ori ar fi întreprins o acțiune distinctă, destinată în mod specific protejării acestuia. Termenii exprimă, în schimb, concluzia proprie a pârâtului asupra semnificației și a efectelor obiective ale ordonanței de refuz din 4 mai 2016.

202. Această concluzie nu este lipsită, în întregime, de o bază obiectivă. Ordonanța reclamantului din 4 mai 2016 a fost anulată de judecătorul de instrucție la 2 februarie 2018, urmărirea penală fiind pornită abia la 15 februarie 2018, după exercitarea controlului judecătoresc. Prin decizia nr. 04/18 din 6 martie 2018, Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității a constatat discriminarea ***** pe criteriu de dizabilitate și sex în realizarea dreptului la protecție egală, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2019, devenită irevocabilă prin încheierea Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-698/19, s-a reținut caracterul discriminatoriu al modului de examinare a sesizării și lipsa unor măsuri adecvate pentru protejarea unei persoane aflate într-o situație de vulnerabilitate accentuată.

203. Aceste circumstanțe, oricât de grave, nu demonstrează că reclamantul a urmărit, în mod subiectiv, protejarea agresorului. Ele puteau însă determina un observator independent, informat asupra parcursului dosarului, să aprecieze că, prin menținerea soluției de refuz până la intervenția judecătorului de instrucție, persoana suspectată a beneficiat, în fapt și indiferent de intenția reclamantului, de absența unei urmăriri penale

efective pe parcursul unei perioade semnificative. Substratul factologic al acestei opinii este constituit tocmai de existența ordonanței de refuz, de anularea ei pe cale judiciară, de pornirea urmăririi penale numai după acest control și de constatările definitive privind caracterul discriminatoriu al examinării sesizării, toate elemente reținute deja în secțiunea consacrată circumstanțelor de fapt ale cauzei.

204. Pentru protejarea unei judecăți de valoare nu este necesar ca instanța să constate drept adevărată intenția atribuită autorului actelor criticate, fiind suficient ca opinia exprimată să păstreze o legătură suficient de apropiată cu împrejurări reale și verificabile (*Morice v. Franța* [MC], § 126; *Busuioc v. Moldova*, §§ 74-75 și 84-90). Această legătură există, în privința expresiilor „a acordat protecționism" și „a favorizat" continuarea abuzului, motiv pentru care ele constituie judecăți de valoare severe, dar suficient de ancorate în împrejurările stabilite ale cauzei pentru a rămâne protejate de art. 10.

205. Aceeași analiză se impune și în privința afirmațiilor conexe potrivit cărora reclamantul „îl proteja pe acest infractor" și ar fi „mai periculos pentru societate decât însuși violatorul". Prima exprimă concluzia pârâtului asupra efectelor ordonanței de refuz și ale intervalului în care urmărirea penală nu a fost pornită, concluzie care se sprijină pe același substrat factologic descris la §§ 202-203. A doua constituie o comparație vădit hiperbolică, prin care pârâtul exprimă convingerea sa că inacțiunea unui reprezentant al statului poate produce, în anumite împrejurări, un pericol social mai amplu decât conduita autorului nemijlocit al infracțiunii, fără ca un observator rezonabil să înțeleagă formularea drept rezultatul unei evaluări juridice sau criminologice riguroase a gradului de pericol social comparat al celor două persoane.

206. Limbajul folosit este, fără îndoială, ofensator, lipsit de moderație și incompatibil cu standardul unei exprimări profesionale echilibrate. Art. 10 din Convenție protejează însă și forma ideilor care ofensează sau șochează (*Handyside v. Regatul Unit*, § 49), iar libertatea de exprimare acoperă și recurgerea la o anumită doză de exagerare sau de provocare, atunci când aceasta servește exprimării unei opinii reale într-o dezbatere de interes public major (*De Haes și Gijsels v. Belgia*, § 47). Raportat la interesul public al dezbaterii, la funcția reclamantului, care presupune, potrivit celor reținute la §§ 179-183, o toleranță sporită la critică, și la substratul factologic descris la §§ 202-205, severitatea comparației folosite de pârât nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a justifica angajarea răspunderii sale civile.

207. În concluzie, pretenția reclamantului privind această primă afirmație urmează a fi admisă numai în partea privitoare la relatarea potrivit căreia el ar fi refuzat pornirea urmăririi penale de opt ori timp de trei ani și ar fi continuat să refuze după anularea actelor sale, relatare pe care instanța o constată falsă, defăimătoare și lipsită de orice substrat factologic. În rest, respectiv în privința expresiilor referitoare la protecționism, la favorizarea continuării abuzului, la protejarea infractorului și la compararea reclamantului cu agresorul sub aspectul pericolului social, pretenția urmează a fi respinsă, aceste fragmente constituind judecăți de valoare care dispun de un substrat factologic suficient și care se înscriu în limitele criticii admisibile la adresa unui procuror aflat într-o funcție de conducere.

Afirmația privind preluarea dosarului de către un alt procuror și durata violului comis asupra victimei

208. Reclamantul contestă, în al doilea rând, afirmația potrivit căreia un alt procuror, „deja trecut în eternitate, Dumnezeu să-l ierte”, ar fi preluat dosarul și l-ar fi trimis în judecată, precum și afirmația conexă potrivit căreia o minoră cu dizabilitate ar fi fost violată de tatăl ei „trei ani de zile, fără întrerupere”. Ambele afirmații comunică împrejurări precise, verificabile prin înscrisurile administrate la dosar, și nu simple aprecieri asupra unor fapte necontestate.

209. Astfel cum s-a reținut la §§ 126 și 143 din secțiunea consacrată circumstanțelor de fapt, chiar reclamantul, dar nu un alt procuror, a efectuat acțiunile de urmărire penală ulterioare pornirii acesteia, a formulat învinuirea împotriva lui ***** și a întocmit rechizitoriul în cauza penală nr. 208440117, expediind cauza în instanța de judecată la 28 septembrie 2018. Această împrejurare rezultă atât din rechizitoriul însuși, cât și din dezmințirea Procuraturii Generale din 5 iulie 2022, care a precizat expres că dosarul s-a aflat în gestiunea lui Vasile PLEVAN, iar acesta a fost cel care a finalizat urmărirea penală.

210. Aceeași împrejurare i-a fost adusă direct la cunoștință pârâtului cu aproape patru ani înaintea difuzării Podcastului „VERDICT”, în cadrul emisiunii „Morari Live” din 9 iunie 2022, unde reclamantul a declarat, în prezența nemijlocită a pârâtului, că a reluat investigațiile, a efectuat acțiunile necesare și a întocmit personal rechizitoriul, cauza fiind trimisă în judecată ca urmare a activității sale procesuale, dar nu a intervenției unei alte persoane. La data difuzării declarației contestate, pârâtul dispunea, așadar, deopotrivă de declarația publică a reclamantului, de dezmințirea Procuraturii Generale și de rechizitoriul însuși, toate indicând, fără echivoc, aceeași concluzie: cauza penală privind violul a fost trimisă în judecată de Vasile PLEVAN, nu de un alt procuror.

211. Afirmația respectivă nu privește un detaliu lipsit de relevanță pentru imaginea publică a reclamantului. În structura discursului pârâtului, intervenția unui alt procuror era prezentată drept momentul care ar fi pus capăt, prin substituirea reclamantului, conduitei de obstrucționare imputate acestuia din urmă. Publicului i s-a transmis astfel ideea că Vasile PLEVAN s-a limitat, pe toată durata implicării sale, la emiterea unor refuzuri, iar finalizarea urmăririi penale a devenit posibilă numai după preluarea dosarului de către o altă persoană, ceea ce este contrazis direct de actele cauzei și de propriile declarații publice ale reclamantului, cunoscute pârâtului.

212. În privința perioadei de comitere a violului, actele cauzei, astfel cum s-a reținut la § 136 din secțiunea consacrată circumstanțelor de fapt, indică o perioadă de peste trei ani de la data depunerii plângerii, în care *****a continuat să fie abuzată sexual, fizic și psihologic, potrivit celor reținute chiar de Curtea Supremă de Justiție într-o cauză conexă. Această perioadă privește însă intervalul ulterior sesizării autorităților, dar nu durata comiterii nemijlocite a infracțiunii de viol, care, potrivit sentinței de condamnare a lui *****, s-a circumscris perioadei anilor 2014-2015. Afirmația pârâtului, potrivit căreia victima ar fi fost violată „trei ani de zile, fără întrerupere”, amalgamează,

astfel, durata infracțiunii cu durata procedurii ulterioare, iar formularea „fără întrerupere” sugerează publicului o continuitate absolută a actelor de agresiune sexuală pe întreaga perioadă indicată, neconfirmată ca atare de probele administrate.

213. Instanța reține totodată, astfel cum s-a stabilit la §§ 27-28 din secțiunea privind argumentele reclamantului, că reclamantul nici măcar nu activa, la data comiterii infracțiunii, în cadrul Procuraturii raionului Ialoveni, activitatea sa desfășurându-se, la acel moment, în cadrul Procuraturii raionului Strășeni, fiind transferat la Ialoveni abia la 18 mai 2015 și primind materialele privind pretinsul viol spre examinare abia la 22 aprilie 2016, cu mult după încheierea perioadei de comitere a infracțiunii. Legătura pe care declarația pârâtului o sugerează, aceea a unei implicări a reclamantului contemporane cu întreaga durată a abuzului, este, prin urmare, lipsită de orice substrat factologic.

214. Prezentarea unei durate exagerate a comiterii infracțiunii, combinată cu atribuirea eronată a finalizării urmăririi penale unui alt procuror, amplifică artificial gravitatea conduitei imputate reclamantului, sugerând publicului o pasivitate instituțională prelungită pe întreaga durată a violului și o corectare a acesteia venită din exterior, prin intervenția altcuiva. Or, astfel cum s-a arătat, reclamantul nu avea nicio legătură cu cauza în perioada de comitere a infracțiunii, iar corectarea situației, în măsura în care a intervenit, a fost rezultatul propriei sale activități procesuale, iar nu al substituirii sale de către un alt procuror.

215. Cu toate acestea, instanța reține că datele cu privire la durata violului, nu reprezintă o faptă certă făcută de pârât, acesta concretizând la examinarea cauzei în fond că aceasta afirmație se fundamentează pe un act judecătoresc, conținutul relevant al căruia este relevat la § 132. Respectiv, afirmația pârâtului, chiar dacă nu ar corespunde adevărului, are la bază o afirmație făcută de însăși victimă, prin intermediul reprezentantului său, atunci când aceasta a depus în instanță acțiune de reparare a prejudiciului moral cauzet prin discriminare. Deși reclamantul a invocat că această mențiune nu reprezintă o constatare a Curții Supreme de Justiție, instanța precizează că acest fapt nu are relevanță în contextul prezentului litigiu, așa cum, informația cu privire la durata violului a fost desprinsă de pârât din argumentele invocate de victimă în susținerea acțiunii de despăgubire.

216. Pentru aceste motive, instanța constată că afirmația potrivit căreia un alt procuror ar fi preluat dosarul și l-ar fi trimis în judecată este falsă și defăimătoare, fiind infirmată direct de rechizitoriu, de dezmințirea Procuraturii Generale și de propria declarație publică anterioară a reclamantului, cunoscută pârâtului. O altă concluzie se impune cu privire la afirmația potrivit căreia victima ar fi fost violată „*trei ani de zile, fără întrerupere*”, în măsura în care aceasta se fundamentează pe însăși argumentele expuse de victimă într-o acțiune, redate în conținutul unui act judecătoresc.

217. Pretenția privind acest al doilea grup de afirmații urmează, prin urmare, a fi admisă în parte, așa cum componenta privind finisarea urmăririi penale, întocmirea rechizitoriului și trimiterea cauzei penale în instanță de un alt procuror, constituind relatări false cu privire la fapte, apte să afecteze reputația profesională a reclamantului prin sugerarea unei pasivități instituționale prelungite și nereale, corectate abia prin intervenția unui alt procuror.

Afirmația privind informarea agresorului despre plângerea de viol și vătămarea mamei victimei

218. Reclamantul contestă, în al treilea rând, afirmația potrivit căreia ***** și-ar fi pierdut vederea la un ochi întrucât Vasile PLEVAN l-ar fi informat pe agresor, aflat la Ialoveni, despre existența plângerii privind violul, iar acesta, aflând astfel de plângere, ar fi lovit-o ulterior cu furculița în ochi. Spre deosebire de afirmațiile examinate la §§ 192-217, care reuneau relatări cu privire la fapte și elemente apreciative, această a treia afirmație este, în întregul ei, o relatare cu privire la fapte, întrucât individualizează persoanele implicate, descrie o acțiune concretă atribuită reclamantului, informația pretins divulgată de acesta, reacția agresorului, instrumentul utilizat de acesta din urmă și consecința vătămătoare produsă victimei, prezentând între toate aceste elemente o legătură cauzală certă și determinată.

219. Probele administrate infirmă, sub toate aspectele, această relatare. Astfel cum s-a reținut la §§ 137-138 din secțiunea consacrată circumstanțelor de fapt, prin sentința Judecătoriei Hâncești, sediul Ialoveni, din 29 iunie 2018, s-a stabilit că ***** a agresat-o pe ***** la 24 decembrie 2014, aplicându-i o lovitură cu un cuțit de bucătărie în regiunea ochiului stâng, în urma unei certe domestice legate de violența în familie, fără nicio legătură, potrivit constatărilor definitive ale instanței penale, cu vreo informație privind un viol. Informația privind pretinsul viol asupra ***** a fost înregistrată la organul de urmărire penală abia la 3 aprilie 2015, cu peste trei luni după producerea agresiunii asupra mamei victimei.

220. Cronologia astfel stabilită demonstrează, în mod cert, imposibilitatea materială a legăturii cauzale sugerate de pârât: o informare privind o plângere care, la data agresiunii, nu fusese încă depusă, nu poate fi cauza acelei agresiuni. La aceasta se adaugă, astfel cum s-a reținut la §§ 27 și 28 din secțiunea privind argumentele reclamantului, că la 24 decembrie 2014 reclamantul activa în Procuratura raionului Strășeni, fiind transferat la Procuratura raionului Ialoveni abia la 18 mai 2015, și că a primit materialele privind pretinsul viol spre examinare abia la 22 aprilie 2016, adică la mai bine de un an de la agresiunea asupra mamei victimei. Reclamantul nu putea, prin urmare, informa agresorul despre o plângere care nu exista încă, referitoare la un dosar pe care nu îl avea în examinare și în privința unei proceduri de la care era, la acel moment, complet străin din punct de vedere instituțional.

221. Pârâtul cunoștea, sau putea cunoaște prin mijloace rezonabile, parcursul profesional al reclamantului, fiind el însuși cel care a evocat, în repetate rânduri, funcțiile succesive deținute de acesta în cadrul Procuraturii. Fiind avocat, avea totodată posibilitatea de a consulta hotărârea publicată în cauza privind violența în familie comisă asupra Alei CEBANU, act din care rezultau, fără echivoc, data agresiunii, împrejurările producerii ei și instrumentul folosit. O verificare minimă, constând în simpla confruntare a datei plângerii de viol cu data agresiunii asupra mamei victimei, ar fi demonstrat imposibilitatea cronologică a legăturii cauzale pe care pârâtul a prezentat-o publicului drept certă.

222. Nu este vorba, în acest caz, despre o eroare minoră privind o dată sau un detaliu secundar al unei relatări în esență corecte. Întreaga acuzație este construită pe ideea că reclamantul a divulgat conținutul unei plângeri și a determinat, prin această divulgare, o agresiune fizică gravă asupra mamei unei victime cu dizabilitate. Cronologia stabilită prin probe demonstrează însă că agresiunea asupra Alei CEBANU a precedat, cu luni întregi, atât sesizarea organelor de urmărire penală, cât și orice implicare a reclamantului în cauza respectivă. Afirmația îi atribuie, așadar, reclamantului o conduită ilegală deosebit de gravă, echivalentă cu o formă de complicitate morală la o infracțiune violentă, și o responsabilitate directă pentru vătămarea unei persoane care, la momentul faptelor, nu avea nicio legătură procesuală cu reclamantul.

223. Aplicând raționamentul dezvoltat în cauza *Panioglu v. România*, instanța reține că publicul era îndreptățit să perceapă conduita ilegală imputată reclamantului drept un fapt stabilit și incontestabil, nu drept o simplă supoziție a pârâtului (§§ 115-118). Aplicând criteriile din *Morice v. Franța*, calitatea de avocat a pârâtului nu poate proteja o acuzație precisă, lipsită de orice bază solidă și infirmată direct de actele pe care el însuși le-a invocat în alte părți ale discursului său (§§ 139 și 155). Diligența cerută unui autor este cu atât mai importantă cu cât gravitatea acuzației și forma categorică a prezentării sale sunt apte să producă un prejudiciu profesional și personal substanțial, iar în privința acestei a treia afirmații ambele elemente ating un nivel maxim (*Karpetas v. Grecia*, § 78; *Busuioc v. Moldova*, §§ 69-72).

224. Pentru aceste motive, instanța constată că afirmația privind informarea agresorului despre plângerea de viol și legătura cauzală cu vătămarea mamei victimei este falsă, defăimătoare și lipsită de orice substrat factologic, verificarea ei minimă fiind la îndemâna pârâtului. Motivele pentru admiterea pretenției reclamantului cu privire la această afirmație sunt, prin urmare, relevante și suficiente, iar pretenția privind această afirmație urmează a fi admisă în întregime.

Afirmația privind tăinuirea și ascunderea violului

225. Reclamantul contestă, de asemenea, expresia potrivit căreia ar fi „*tăinuit și ascuns un viol*”. Examinată izolat, formularea ar putea sugera o acțiune intenționată de disimulare a existenței sesizării sau a dosarului penal. Privită însă în contextul integral al Podcastului „VERDICT”, pârâtul nu a afirmat că sesizarea ar fi fost ștearsă din actele de evidență ale procuraturii, că materialele ar fi fost distruse sau că reclamantul ar fi negat, față de organele competente ori față de public, existența cauzei. Termenii au fost folosiți, în structura discursului pârâtului, pentru a caracteriza soluția de refuz emisă de reclamant și modul de investigare a cauzei anterior intervenției judecătorului de instrucție.

226. Este stabilit, astfel cum s-a arătat la §§ 193-196, că sesizarea privind violul a fost înregistrată și examinată de organele competente și că reclamantul a întocmit, ulterior, chiar el, rechizitoriul și a trimis cauza în judecată. Nu există, prin urmare, nicio probă că reclamantul ar fi ascuns, în sens material, existența sesizării sau a dosarului penal, iar sub acest aspect expresia contestată nu poate fi calificată drept relatare falsă cu privire la fapte.

227. Ordonanța de refuz emisă de reclamant la 4 mai 2016 a împiedicat însă, pentru o perioadă semnificativă, desfășurarea urmăririi penale, a fost anulată de judecătorul de instrucție, iar instanțele, prin hotărâri devenite irevocabile, au constatat ulterior deficiențe grave în examinarea sesizării și discriminarea victimei pe criteriu de dizabilitate. Din perspectiva unui observator independent, care nu are acces la nuanțele procedurale ale fiecărui act, dar percepe rezultatul de ansamblu al conduitei instituționale, soluțiile și inacțiunile adoptate până la intervenția judecătorului de instrucție puteau fi percepute drept o formă de împiedicare a investigării efective a violului, apropiată, în percepția publicului, de ideea de tăinuire, chiar dacă nu identică cu aceasta din punct de vedere tehnic.

228. În aceste împrejurări, sintagma contestată reprezintă o calificare polemică a efectelor atribuite conduitei profesionale a reclamantului, și nu o relatare distinctă asupra unei acțiuni intenționate de disimulare materială a dosarului. Ea nu dovedește existența unei asemenea intenții, dar dispune de un substrat factologic suficient, constituit din anularea ordonanței de refuz, din constatările definitive privind discriminarea victimei și din intervalul semnificativ scurs până la pornirea efectivă a urmăririi penale, astfel cum s-a reținut la §§ 202-203.

229. Raportat la limitele mai largi ale criticii admisibile la adresa reclamantului, la interesul public major al dezbaterii privind protecția victimelor vulnerabile ale infracțiunilor sexuale și la caracterul preponderent apreciativ al sintagmei folosite, constatarea caracterului defăimător al acestei expresii nu ar fi proporțională cu scopul urmărit. Pretenția privind acest fragment urmează, prin urmare, a fi respinsă.

Afirmațiile privind audierea Alei CEBANU de către procurorul Ion PRIPA

230. Reclamantul contestă, în continuare, afirmațiile pârâtului privind împrejurările în care a fost audiată ***** de către procurorul Ion PRIPA, în cadrul examinării plângerii penale formulate chiar de pârât împotriva reclamantului. Nucleul acestei relatări este confirmat de actele cauzei: astfel cum s-a reținut la §§ 140-141 din secțiunea de fapt, la 18 martie 2024, procurorul Ion PRIPA a audiat-o pe *****, iar a doua zi, la 19 martie 2024, a emis ordonanța de refuz al pornirii urmăririi penale pe faptele denunțate de pârât împotriva reclamantului.

231. Audierea s-a desfășurat, potrivit procesului-verbal cercetat în ședința de judecată, în incinta Procuraturii Generale, dar nu în sediul Procuraturii Anticorupție, astfel cum a sugerat pârâtul. Procesul-verbal care indica locul exact al audierii nu era însă accesibil publicului, iar probele administrate nu demonstrează că pârâtul l-a consultat înaintea difuzării podcastului. Întrucât audierea propriu-zisă a avut loc, în mod cert, în cadrul unei proceduri desfășurate de Procuratura Generală, indicarea eronată a sediului exact nu modifică esența relatării și nu este, prin ea însăși, de natură să demonstreze reaua-credință a pârâtului.

232. Din același proces-verbal rezultă că ***** a declarat că nu l-a împuternicit pe Igor HLOPEȚCHI să depună plângeri în numele său sau al fiicei sale, că nu îl cunoaște și că fiica sa nu poate depune declarații de sine stătător, cuvintele folosite de aceasta fiind înțelese doar de mamă și de persoanele care vorbesc permanent cu ea. Declarația

conținea, așadar, elemente clare prin care martora se delimita de demersurile pârâtului și nega existența oricărei împuterniciri acordate acestuia.

233. Pârâtul nu a reprodus însă exact conținutul acestei declarații. Afirmația potrivit căreia martora ar fi spus că nu are pretenții față de Vasile PLEVAN și că dorește să fie lăsată în pace nu se regăsește, sub această formă, în procesul-verbal administrat la dosar. Redarea este imprecisă și regretabilă, dar reprezintă, în esență, interpretarea polemică pe care pârâtul a dat-o unei declarații reale, prin care martora a negat că îl cunoaște și că l-ar fi împuternicit să acționeze în numele său ori al fiicei sale, dar nu o relatare complet lipsită de orice legătură cu conținutul real al audierii.

234. Afirmațiile potrivit cărora audierea ar fi fost organizată „*pentru a se spăla în fața Comisiei de evaluare*" și prin folosirea influenței reclamantului exprimă concluzia proprie a pârâtului asupra scopului urmărit prin această acțiune procesuală. Instanța nu a identificat, în probele administrate, niciun element care să confirme că reclamantul a dispus audierea respectivă ori a exercitat vreo influență asupra procurorului Ion PRIPA în legătură cu ea.

235. Au existat totuși, în mod cert, audierea martorei de către Ion PRIPA, declarația prin care aceasta s-a delimitat de demersurile pârâtului, emiterea ordonanței de refuz chiar în ziua următoare acestei audieri și desfășurarea, în același interval, a procedurii de evaluare externă a integrității reclamantului. Succesiunea acestor împrejurări, chiar dacă nu demonstrează în mod direct scopul atribuit de pârât audierii, constituia un substrat factologic suficient pentru formularea unei suspiciuni cu privire la finalitatea acesteia, suspiciune care nu a fost confirmată prin probe directe, dar nici nu a fost complet lipsită de orice ancorare în realitate.

236. Potrivit criteriului dezvoltat în *Morice v. Franța*, nu este necesară o identitate literală între opinia exprimată de autor și formularea fiecărui înscris pe care aceasta se întemeiază, fiind suficientă o legătură suficient de apropiată între opinie și împrejurările reale (§ 126). Curtea Europeană examinează dacă baza informației a fost suficient de precisă și de fiabilă, raportat la natura și la intensitatea acuzației concrete formulate, fără a transforma orice imprecizie secundară într-un motiv autonom de sancționare (*Stancu și alții v. România*, §§ 136 și 139-145). Inexactitatea privind sediul audierii și redarea aproximativă a declarației Alei CEBANU nu elimină, în prezenta cauză, existența certă a audierii și sensul general, corect perceput de pârât, al răspunsurilor date de martoră.

237. Raportat la interesul public major al evaluării integrității unui procuror care anterior a deținut o funcție de conducere, la lipsa accesului direct al pârâtului la procesul-verbal de audiere și la existența unui nucleu real, verificat, al relatării, măsurile solicitate de reclamant ar fi disproporționate în privința acestui fragment al discursului pârâtului. Pretențiile referitoare la afirmațiile privind audierea Alei CEBANU urmează, prin urmare, a fi respinse.

Afirmațiile privind relațiile de colegialitate și „spălarea" reclamantului de către Consiliul Superior al Procurorilor

238. Pârâtul a afirmat, în cadrul aceluiași discurs, că Dumitru OBADĂ ar fi fost coleg cu reclamantul la Institutul Național al Justiției, iar Eduard PANEA ar fi colegul său de subdiviziune, împrejurări invocate în legătură cu votul prin care Consiliul Superior al Procurorilor a remis materialele privind evaluarea reclamantului pentru reevaluare, în loc să dispună o soluție considerată de pârât mai severă.

239. Probele administrate nu confirmă că Vasile PLEVAN și Dumitru OBADĂ au fost colegi la Institutul Național al Justiției, iar Eduard PANEA a activat, la rândul lui, într-un alt oficiu al Procuraturii Anticorupție decât cel în care a activat reclamantul. Ambii au făcut însă parte, în sens instituțional larg, din aceeași procuratură specializată în care reclamantul a exercitat funcția de conducere. Relatarea pârâtului nu redă, așadar, cu precizie tehnică raporturile profesionale exacte dintre persoanele menționate, dar nici nu este complet străină de apartenența lor comună la aceeași instituție.

240. Pentru angajarea răspunderii civile nu este suficientă, potrivit art. 7 din Legea nr. 64/2010, simpla existență a unei inexactități, informația trebuind să fie, în plus, defăimătoare, adică apță să lezeze onoarea, demnitatea sau reputația profesională a persoanei vizate. Afirmația că două persoane au fost colegi la Institutul Național al Justiției sau au activat în cadrul aceleiași instituții nu atribuie, prin ea însăși, reclamantului o conduită ilegală ori imorală și nu este de natură să îi afecteze reputația, independent de precizia tehnică a relatării.

241. Caracterul potențial defăimător al acestui fragment nu rezultă, așadar, din inexactitatea privind raporturile de colegialitate; el rezultă din expresia potrivit căreia reclamantul ar fi fost „spălat” de Consiliul Superior al Procurorilor. Această metaforă exprimă dezacordul pârâtului față de decizia Consiliului de a remite materialele pentru reevaluare Comisiei Vetting, precum și suspiciunea sa, formulată în termeni duri, potrivit căreia relațiile profesionale dintre reclamant și membri ai Consiliului ar fi influențat rezultatul votului.

242. Procedura de evaluare externă a integrității procurorilor și reacția Consiliului Superior al Procurorilor față de constatările organului de evaluare constituie, fără îndoială, chestiuni de interes public major, mai ales atunci când privesc un procuror care a exercitat o funcție importantă de conducere într-o procuratură specializată. Rezultatul evaluării integrității reclamantului și modul în care organul de autoadministrare a reacționat la constatările evaluatorilor erau, prin urmare, supuse unei critici publice ample, inclusiv din partea unui avocat implicat activ în discuția publică asupra funcționării sistemului de justiție.

243. Instanța nu constată, în baza probelor administrate, că membrii Consiliului Superior al Procurorilor l-au favorizat pe reclamant în mod nelegal. Existența raportului organului de evaluare, votul exprimat de membrii Consiliului și remiterea materialelor pentru reevaluare, ofereau însă o bază obiectivă suficientă pentru exprimarea unei opinii critice, chiar severă, asupra rezultatului acestei proceduri. Termenul „*spălat*” este, fără îndoială, depreciativ, dar are un caracter metaforic evident, ușor recognoscibil ca atare de către un terț, și vizează modul în care o procedură publică a fost soluționată, dar nu o acuzație distinctă, formulată sub forma unei relatări cu privire la fapte, de comitere a unei fapte determinate. În aprecierea unor asemenea formulări, contextul dezbaterii și

existența unei baze documentare minimale contează mai mult decât caracterul deranjant, în sine, al termenului ales de autor (*Busuioc v. Moldova*, §§ 84-90; *Stancu și alții v. România*, §§ 139-145).

244. Pentru aceste motive, instanța constată că inexactitățile privind relațiile de colegialitate dintre reclamant, Dumitru OBADĂ și Eduard PANEA nu au, prin ele însele, un caracter defăimător, iar expresia referitoare la „spălarea" reclamantului de către Consiliul Superior al Procurorilor reprezintă o critică admisibilă, chiar dacă formulată în termeni duri, asupra rezultatului unei proceduri publice de evaluare a integrității unui funcționar public. Pretenția reclamantului privind acest fragment urmează a fi respinsă.

Afirmația potrivit căreia reclamantul comite ilegalități și beneficiază de acoperire politică

245. Reclamantul contestă și afirmația potrivit căreia persoane precum el ar „*comite ilegalități*" și ar „*avea acoperire politică*". Este vorba despre o acuzație gravă, prin natura ei, întrucât sugerează existența unei complicități instituționale de natură politică în favoarea reclamantului. Pârâtul nu a identificat însă, în cadrul discursului contestat, o înțelegere concretă între reclamant și o anumită persoană sau formațiune politică și nu a prezentat probe directe privind acordarea, în concret, a unei asemenea protecții.

246. Declarația a fost formulată ca răspuns la o întrebare a moderatoarei privind o eventuală schimbare a guvernării și posibilitatea investigării ulterioare a faptelor discutate în cadrul emisiunii. În acest context specific, expresia comunica, mai degrabă, aprecierea pârâtului asupra motivelor pentru care reclamantul ar fi beneficiat, în percepția sa subiectivă, de un tratament instituțional favorabil în cadrul procedurii de evaluare, fără a individualiza un act determinat de intervenție politică și fără a identifica autorul concret al unei asemenea intervenții.

247. Referirea la „*ilegalități*" se raportează, în context, la ordonanța de refuz anulată, la constatările definitive privind discriminarea victimei, la dubiile formulate în cadrul procedurii de evaluare externă și la reacția Consiliului Superior al Procurorilor, toate elemente deja examinate în secțiunile precedente. Pârâtul a calificat drept ilegale conduitele profesionale deja discutate, fără a comunica publicului existența unei noi infracțiuni, a unei anchete distincte sau a unei condamnări suplimentare a reclamantului.

248. Afirmația privind „*acoperirea politică*" constituie, la rândul ei, o deducție speculativă, care exprimă o suspiciune, dar nu o relatare fermă asupra unei realități verificate. Baza ei este redusă, dar nu inexistentă: pârâtul s-a raportat, în formularea acestei suspiciuni, la rezultatul procedurii de evaluare, la remiterea materialelor pentru reevaluare, în locul unei sancțiuni imediate, și la funcția de conducere deținută de reclamant într-o procuratură specializată, totul într-un context mai amplu de dezbatere publică asupra raporturilor dintre sistemul politic și instituțiile de aplicare a legii.

249. Un observator rezonabil, care ascultă discursul pârâtului în ansamblul lui, putea înțelege că acesta propune propria sa explicație, personală și subiectivă, asupra rezultatului unei proceduri publice, dar nu că relatează existența dovedită a unei înțelegeri

politice determinate, cu un conținut și cu participanți identificabili. Caracterul general al exprimării, lipsa individualizării unei persoane politice anume și contextul întrebării moderatoarei susțin, în mod convergent, calificarea acestui fragment drept judecată de valoare, dar nu relatare cu privire la fapte.

250. Ținând seama de nivelul ridicat al funcției exercitate de reclamant, de importanța publică majoră a evaluării externe a integrității procurorilor și de marja deosebit de restrânsă pentru limitarea discursului privind raporturile dintre putere politică și instituțiile justiției, instanța constată că severitatea și caracterul speculativ al acestei opinii nu sunt suficiente pentru a demonstra existența unei nevoi sociale imperioase, aptă să justifice o restrângere a libertății de exprimare a pârâtului. Un anumit grad de ostilitate nu înlătură protecția acordată discursului asupra unei chestiuni de interes general (*Morice v. Franța* [MC], § 125), iar opiniile severe nu devin excesive numai pentru că baza lor nu dovedește, în mod complet, concluzia autorului (*Busuioc v. Moldova*, §§ 84-90). Pretenția reclamantului privind acest fragment urmează a fi respinsă.

Afirmația privind finalizarea carierei reclamantului în Penitenciarul nr. 13

251. În sfârșit, reclamantul contestă afirmația potrivit căreia își va finaliza cariera în Penitenciarul nr. 13, aceasta urmând să se întâmple „*inevitabil*”, întrucât prescripția pentru faptele pe care le-ar fi comis „*durează cam mai mult decât două mandate ale regimului de guvernare*”. Declarația este severă, provocatoare și formulată într-un limbaj incompatibil cu moderația specifică unei dezbateri profesionale echilibrate.

252. Declarația nu comunică însă existența unei condamnări deja pronunțate sau a unei acuzații penale pendinte împotriva reclamantului. Ea se referă la un eveniment viitor și exprimă convingerea personală a pârâtului potrivit căreia, după o eventuală schimbare a guvernării, conduita profesională imputată reclamantului în cadrul discursului analizat va fi investigată și, în opinia sa, sancționată penal. O asemenea predicție, prin chiar natura ei, nu poate fi supusă probei adevărului în același mod ca un eveniment deja produs, verificabil prin înscrisuri.

253. Declarația a fost formulată, în structura discursului pârâtului, imediat după ce acesta expusese propria interpretare asupra ordonanței de refuz emise de reclamant, asupra anulării acesteia, asupra constatărilor privind discriminarea victimei și asupra rezultatului procedurii de evaluare externă. Afirmația privind eventuala răspundere penală viitoare reprezintă, așadar, concluzia pe care pârâtul a desprins-o, subiectiv, din aceste împrejurări, dar nu comunicarea existenței unei condamnări deja pronunțate sau a unei urmăriri penale pornite efectiv împotriva reclamantului.

254. Înscrisurile administrate la dosar nu confirmă, desigur, că reclamantul a fost condamnat sau că privarea sa de libertate ar fi inevitabilă, dar aceasta nu este natura declarației contestate. Certitudinea exprimată prin termenul „*inevitabil*” reflectă intensitatea convingerii personale a pârâtului, fără a transforma predicția respectivă într-o relatare despre un eveniment deja produs, susceptibilă de a fi calificată drept falsă sau adevărată în sensul art. 2 din Legea nr. 64/2010.

255. Afirmația rămâne, prin urmare, o judecată de valoare privind eventuala răspundere viitoare a reclamantului. Ea păstrează o legătură, chiar dacă una speculativă, cu actele profesionale deja criticate în alte fragmente ale discursului și nu reprezintă o insultă complet desprinsă de obiectul dezbaterii publice purtate de pârât. Adevărul unei asemenea predicții nu este, prin natura sa, susceptibil de demonstrare, iar impunerea unei asemenea probe ar încălca însăși libertatea de opinie garantată de art. 10 (*Lingens v. Austria*, § 46; *Busuioc v. Moldova*, § 61). Deși limbajul folosit poate fi, în mod legitim, dezaprobat de instanță ca lipsit de măsură, severitatea sa nu este suficientă pentru a justifica măsurile de restabilire solicitate de reclamant. Pretenția privind acest fragment urmează a fi respinsă.

256. Din ansamblul considerentelor expuse la §§ 192-255, instanța reține că acțiunea este întemeiată numai în privința a trei nuclee distincte de informație, cuprinse în discursul pârâtului: relatarea potrivit căreia Vasile PLEVAN ar fi refuzat pornirea urmăririi penale de opt ori timp de trei ani și ar fi continuat să refuze pornirea urmăririi penale după anularea actelor sale; relatarea potrivit căreia un alt procuror, dar nu reclamantul, ar fi preluat dosarul și l-ar fi trimis în judecată, precum și relatarea potrivit căreia reclamantul l-ar fi informat pe agresor despre existența plângerii privind violul, informare care ar fi determinat agresarea mamei victimei.

257. Aceste trei nuclee de informație conțin împrejurări precise, individualizate și susceptibile de verificare directă prin înscrisuri, dar nu simple opinii sau exagerări retorice. Ele sunt infirmate, fără echivoc, de probele cercetate în ședințele de judecată, au fost apte să afecteze grav reputația profesională a reclamantului, atribuindu-i o conduită instituțională repetată de obstrucționare a justiției într-o cauză de o gravitate extremă și, în cazul celei de-a treia relatări, o formă de complicitate morală la vătămarea unei persoane, și au fost răspândite public în condițiile în care pârâtul cunoștea sau, cu o diligență minimă, putea cunoaște informațiile contrare, care îi fuseseră comunicate direct, cu ani înaintea difuzării Podcastului „VERDICT”. Baza unei acuzații trebuie să fie suficient de precisă și de fiabilă, raportat la natura și la intensitatea ei (*Stancu și alții v. România*, § 136); în privința acestor trei nuclee, acest standard minim nu a fost respectat, iar protejarea reputației reclamantului răspunde, pentru fiecare dintre ele, unei nevoi sociale imperioase.

258. Celelalte afirmații examinate, respectiv cele privind protecționismul și favorizarea continuării abuzului, pericolul social comparat al reclamantului și al agresorului, pretinsa tăinuire a violului, împrejurările audierii Alei CEBANU de către procurorul Ion PRIPA, relațiile de colegialitate și metafora „*spălării*” reclamantului de către Consiliul Superior al Procurorilor, precum și afirmațiile privind ilegalitățile, acoperirea politică și finalizarea carierei reclamantului în Penitenciarul nr. 13, reprezintă judecăți de valoare, exprimări hiperbolice sau inexactități lipsite, prin ele însele, de caracter defăimător. Ele păstrează o legătură suficientă cu împrejurările stabilite ale cauzei, cu actele procesuale existente și cu procedura de evaluare externă a integrității reclamantului. Contextul dezbaterii, forma orală și spontană a intervenției pârâtului, contribuția reală a acestor fragmente la o dezbatere de interes public major și existența unui substrat factologic minim, dar suficient, împiedică tratarea fiecărei exagerări sau

imprecizii drept relatare falsă, susceptibilă de sancționare civilă (*Morice v. Franța* [MC], §§ 126 și 155-161; *Stancu și alții v. România*, §§ 139-145). În raport cu interesul public al dezbaterii și cu funcția exercitată de reclamant, angajarea răspunderii pârâtului pentru aceste fragmente ar depăși marja de apreciere permisă instanței naționale și ar transforma protecția reputației într-o restrângere disproporționată a libertății de exprimare.

E. Proporționalitatea măsurilor de restabilire solicitate

259. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene, orice ingerință a unei autorități publice în exercitarea libertății de exprimare, inclusiv cea rezultată dintr-o hotărâre judecătorească pronunțată într-un litigiu privat, nu este compatibilă cu art. 10 din Convenție decât dacă trece succesiv testul triplu dezvoltat încă din cauza *Sunday Times v. Regatul Unit* (nr. 1): ingerința trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească unul dintre scopurile legitime enumerate exhaustiv la art. 10 § 2 și să fie necesară într-o societate democratică pentru atingerea acelui scop (*Sunday Times v. Regatul Unit* (nr. 1), nr. 6538/74, § 45; *Handyside v. Regatul Unit*, § 48). Cele trei componente ale testului nu funcționează izolat: ele se verifică succesiv, absența oricăreia dintre ele fiind suficientă pentru a lipsi ingerința de legitimitate convențională.

260. Instanța a stabilit deja, la §§ 192-255, care dintre afirmațiile pârâtului constituie relatări false și defăimătoare, susceptibile să justifice o restrângere a libertății sale de exprimare, și care rămân judecăți de valoare protejate de art. 10. Rămâne, în continuare, de verificat, pentru fiecare dintre măsurile de restabilire solicitate de reclamant, dacă ingerința pe care admiterea ei ar constitui-o trece cele trei etape ale testului menționat. Această verificare nu se poate limita la o formulă generală de trimitere la marja de apreciere a instanței naționale, ea trebuind realizată distinct pentru fiecare măsură în parte, proporțional cu gravitatea și cu natura sa.

261. ***Prima componentă a testului, legalitatea***, impune ca ingerința să aibă un temei clar în dreptul intern, accesibil justițiabililor și previzibil în aplicarea sa. Măsurile pe care instanța le poate dispune prin prezenta hotărâre, respectiv dezmințirea informațiilor constatate false și repararea prejudiciului moral, își găsesc temeiul expres în art. 7, 24 și 26 din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, precum și în art. 19, 2036 și 2037 din Codul civil, norme al căror conținut a fost redat integral în secțiunea consacrată legislației relevante. Aceste dispoziții sunt publicate, erau în vigoare la data faptelor și previzibile pentru orice persoană care, asemenea pârâtului, exercită profesia de avocat, întrucât condiționează în mod expres angajarea răspunderii civile de caracterul fals și defăimător al unei relatări despre fapte sau de absența unui substrat factologic suficient pentru o judecată de valoare, criterii pe care instanța le-a aplicat, pentru fiecare afirmație în parte, la §§ 192-255. Condiția legalității este, prin urmare, îndeplinită pentru ambele măsuri avute în vedere.

262. ***Cea de-a doua componentă a testului*** presupune ca ingerința să urmărească unul dintre scopurile enumerate limitativ la art. 10 § 2 din Convenție. Măsurile solicitate de reclamant urmăresc protecția reputației unei alte persoane, scop expres recunoscut de această dispoziție, precum și, prin dimensiunea sa instituțională, garantarea autorității

sistemului de justiție, scop distinct, dar conex, recunoscut de aceeași normă convențională. Astfel cum s-a reținut la §§ 179-184, reclamantul a exercitat, la data relevantă, o funcție importantă de conducere în cadrul unei procuraturi specializate, iar atingerea adusă reputației sale profesionale, în măsura în care rezultă din relatări false, afectează deopotrivă percepția publicului asupra integrității corpului procurorilor și încrederea generală în modul de funcționare a instituțiilor de urmărire penală. Scopul urmărit prin restrângerea eventuală a libertății de exprimare a pârâtului este, prin urmare, unul legitim, în sensul art. 10 § 2 din Convenție, condiție care, la rândul ei, este îndeplinită.

263. Constatarea caracterului fals și defăimător al celor trei nuclee de informație identificate la § 259 nu epuizează, prin ea însăși, examinarea proporționalității. Instanța trebuie să verifice, distinct, dacă fiecare ***măsură de restabilire solicitată*** de reclamant, apreciată individual și prin raportare la ansamblul celorlalte măsuri deja dispuse, ***păstrează un raport rezonabil de proporționalitate cu scopul legitim urmărit***, respectiv protecția reputației profesionale a reclamantului, fără a impune pârâtului o sarcină care ar depăși ceea ce este necesar într-o societate democratică.

264. Potrivit art. 26 din Legea nr. 64/2010, dezmințirea trebuie dispusă în modalitatea cea mai potrivită pentru restabilirea drepturilor persoanei lezate. Măsura urmărește corectarea percepției publicului asupra unor împrejurări verificabile și infirmate de probe, iar nu sancționarea opiniilor exprimate de pârât, motiv pentru care întinderea ei trebuie să corespundă exact întinderii relatărilor constatate ca fiind false.

265. În prezenta cauză, dezmințirea este măsura adecvată pentru cele trei nuclee de informație identificate la § 259. Afirmațiile respective au fost făcute public, prin intermediul unui podcast accesibil unui număr semnificativ de persoane, iar simpla constatare a caracterului lor fals în considerentele prezentei hotărâri, opozabilă doar părților din proces, nu ar asigura informarea aceluiași public, care a receptat inițial afirmațiile, asupra caracterului lor neadevărat. Dezmințirea, difuzată pe același canal și, în măsura posibilului, într-o formă comparabilă ca vizibilitate cu declarația inițială, permite restabilirea adevărului fără a elimina opiniile care rămân protejate de art. 10, constituind, prin natura ei, o măsură semnificativ mai puțin restrictivă decât radierea integrală a conținutului.

266. Conținutul dezmințirii trebuie limitat strict la cele trei relatări declarate false, fără a se extinde asupra judecăților de valoare pentru care instanța a constatat existența unui substrat factologic suficient. Pârâtului nu i se poate impune să dezmintă opinii, întrucât adevărul unei opinii nu este, prin natura sa, susceptibil de demonstrare, iar instanța a constatat deja, pentru fiecare dintre aceste opinii, existența unei baze reale suficiente. O dezmințire extinsă asupra întregului discurs al pârâtului, dincolo de cele trei nuclee identificate, ar depăși scopul legitim urmărit și ar încălca echilibrul impus de art. 10 din Convenție, transformând o măsură reparatorie legitimă într-un instrument de descurajare a criticii publice privind funcționarea Procuraturii.

267. Pretenția privind obligarea pârâtului la prezentarea de scuze publice urmează a fi respinsă. Dezmințirea, astfel cum a fost circumscrisă la §§ 264-262, restabilește adevărul asupra împrejurărilor constatate ca fiind false și informează publicul asupra

rezultatului procesului, ceea ce constituie forma de satisfacție adecvată pentru un litigiu privind protecția reputației profesionale. Obligarea pârâtului la exprimarea unei atitudini personale de regret, distinctă de simpla dezmințire a informațiilor false, ar presupune impunerea exteriorizării unei convingeri interioare pe care instanța nu o poate dicta fără a depăși ceea ce este strict necesar pentru protejarea reputației reclamantului, riscând să transforme o măsură reparatorie într-una cu funcție predominant punitivă.

268. Cererea de radiere integrală a Podcastului „VERDICT” sau a tuturor fragmentelor referitoare la reclamant ar suprima, deopotrivă, atât cele trei relatări false identificate la § 259, cât și ansamblul opiniilor rămase protejate de art. 10, expuse la § 261. Numai o parte limitată a declarațiilor pârâtului a fost constatată drept defăimătoare, restul discursului rămânând o contribuție legitimă la o dezbatere de interes public major privind funcționarea sistemului de justiție și protecția victimelor vulnerabile. Eliminarea integrală a materialului audiovizual nu ar păstra, în aceste condiții, un raport rezonabil de proporționalitate cu scopul urmărit, ea producând, dimpotrivă, un efect disproporționat, echivalent unei cenzurări a întregii dezbateri pentru inexactitatea unei părți limitate a conținutului acesteia.

269. Existența unei măsuri semnificativ mai puțin restrictive, respectiv dezmințirea precisă a celor trei nuclee de informație false, demonstrează, prin ea însăși, că radierea integrală a conținutului nu este necesară într-o societate democratică pentru atingerea scopului legitim urmărit de reclamant. Chiar și o sancțiune civilă poate produce un efect de descurajare asupra libertății de exprimare a autorului ei și, mai general, asupra dezbaterii publice privind funcționarea instituțiilor statului, motiv pentru care instanțele trebuie să aleagă, între măsurile posibile, pe cea mai puțin invazivă care rămâne totuși efectivă (*Cumpănă și Mazăre v. România* [MC], nr. 33348/96, § 111; *Morice v. Franța* [MC], § 176). Pretenția formulată împotriva lui Igor HLOPEȚCHI privind radierea integrală a conținutului urmează, prin urmare, a fi respinsă.

270. Reclamantul solicită, printre altele, obligarea lui Dorin PODLISNIC la radierea conținutului Podcastului „VERDICT”. Dorin PODLISNIC a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu, potrivit art. 67 din Codul de procedură civilă, dar nu în calitate de pârât. Pretenția formulată împotriva sa urmărește însă constituirea, în sarcina sa, a unei obligații materiale proprii, susceptibilă de executare silită, ceea ce impune verificarea prealabilă a calității sale procesuale.

271. Potrivit art. 59 din Codul de procedură civilă, poate avea calitatea de parte în proces persoana despre care se presupune că este subiect al raportului material litigios dedus judecății. Pârâtul este persoana împotriva căreia este formulată pretenția și în sarcina căreia hotărârea judecătorească poate stabili, în mod nemijlocit, o obligație. Calitatea procesuală pasivă presupune, așadar, identitatea dintre persoana chemată în judecată în această calitate și subiectul concret al obligației materiale pretinse de reclamant.

272. Articolul 67 din Codul de procedură civilă reglementează o poziție procesuală distinctă. Intervenientul accesoriu este persoana care participă la proces alături de reclamant sau de pârât întrucât hotărârea ce urmează a fi pronunțată ar putea influența, pentru viitor, drepturile sau obligațiile sale față de una dintre aceste părți. Interesul său

procesual are, prin urmare, un caracter dependent de raportul juridic principal dedus judecății, iar nu unul autonom. Intervenientul accesoriu nu formulează pretenții proprii asupra obiectului litigiului și nu este persoana împotriva căreia se judecă, în mod direct, pretenția reclamantului.

273. Influențarea eventuală, pentru viitor, a raporturilor dintre intervenient și una dintre părțile principale nu poate fi confundată cu stabilirea directă, prin dispozitivul hotărârii, a unei obligații materiale în sarcina intervenientului. Prima reprezintă exact efectul permis, și urmărit, de art. 67 din Codul de procedură civilă. Cea de-a doua presupune judecarea unui raport material distinct, opozabil intervenientului, ceea ce necesită participarea acestuia la proces în calitate de pârât, cu toate garanțiile procesuale aferente unei asemenea calități.

274. Această delimitare nu are un caracter formal, lipsit de consecințe practice. Pârâtul dispune de plenitudinea garanțiilor procesuale specifice persoanei împotriva căreia este îndreptată acțiunea: cunoaște, din chiar cererea de chemare în judecată, că se solicită obligarea sa la o prestație determinată, își organizează apărarea în raport cu pretenția materială concretă formulată împotriva sa, poate recunoaște acțiunea, poate formula cerere reconvențională, poate încheia o tranzacție cu privire la obiectul litigiului și suportă, în final, efectele executorii ale hotărârii. Potrivit art. 68 din Codul de procedură civilă, intervenientul accesoriu nu dispune de toate aceste drepturi procesuale și nu poate fi transformat, la momentul pronunțării hotărârii, în debitorul unei obligații care nu a fost judecată împotriva sa în calitate de parte principală, cu respectarea contradictorialității specifice unei asemenea judecăți.

275. Împrejurarea că Podcastul „VERDICT” a fost publicat pe canalul de YouTube administrat de Dorin PODLISNIC poate prezenta relevanță pentru existența unui eventual raport material distinct între acesta și reclamant, legat de rolul său de administrator al platformei pe care conținutul defăimător a fost difuzat. Această împrejurare nu remediază însă lipsa calității procesuale pasive a intervenientului accesoriu în cadrul procesual concret al prezentei cauze, configurat de reclamant prin propria cerere de chemare în judecată. Instanța nu poate eluda regulile privind componența părților și dreptul la apărare numai pentru că intervenientul a avut cunoștință despre existența procesului și a participat la administrarea probelor.

276. Reclamantului îi revine obligația procesuală de a identifica, prin cererea de chemare în judecată, persoana împotriva căreia formulează fiecare pretenție în parte. Instanța nu poate schimba din oficiu calitatea procesuală a intervenientului accesoriu, transformându-l, prin propria hotărâre, în pârât, și nu poate extinde efectele obligatorii ale acțiunii asupra sa fără respectarea garanțiilor procesuale corespunzătoare. O asemenea soluție ar depăși limitele obiective ale judecății, astfel cum au fost fixate de reclamant, și ar încălca principiile contradictorialității, disponibilității și egalității armelor, aplicabile deopotrivă tuturor participanților la proces.

277. Pentru aceste motive, instanța constată că, în cadrul procesual configurat de reclamant, între calitatea în care Dorin PODLISNIC participă efectiv la proces și calitatea necesară pentru a putea fi obligat la radierea conținutului nu există identitate. Pretenția formulată împotriva sa este, prin urmare, îndreptată împotriva unei persoane fără calitate

procesuală pasivă și urmează a fi respinsă ca atare, această respingere având un caracter exclusiv procesual, raportat la actuala componență a participanților la proces, și nereprezentând o constatare asupra existenței sau inexistenței unui eventual drept material al reclamantului împotriva administratorului canalului, drept pe care instanța nu îl examinează și asupra căruia nu se pronunță în prezenta cauză.

278. Potrivit art. 29 din Legea nr. 64/2010, coroborat cu art. 2036 și art. 2037 din Codul civil, la stabilirea cuantumului compensației pentru prejudiciul moral cauzat prin răspândirea unor relatări false, instanța trebuie să acorde o compensație care să aducă o satisfacție echitabilă persoanei lezate, fără a impune pârâtului o sarcină disproporționată. Sunt relevante, în acest sens, gravitatea și întinderea lezării, amploarea răspândirii informațiilor false, statutul și conduita părților, consecințele concret produse, buna sau reaua-credință a autorului, măsurile nepatrimoniale deja acordate prin aceeași hotărâre și necesitatea evitării unui efect de descurajare disproporționat asupra dezbaterilor viitoare privind chestiuni de interes public.

279. Cele trei nuclee de informație admise, astfel cum au fost identificate la § 259, prezintă o gravitate reală și nu pot fi minimalizate. Ele au atribuit reclamantului opt refuzuri succesive de pornire a urmăririi penale într-o cauză de viol asupra unei persoane minore cu dizabilitate severă, au negat rolul său efectiv în finalizarea urmăririi penale și în trimiterea cauzei în judecată și l-au prezentat, în percepția publicului, drept persoana care ar fi informat agresorul despre existența plângerii, determinând astfel, prin propria conduită, vătămarea fizică gravă a mamei victimei. Calitatea de avocat a autorului acestor afirmații, persoană percepută de public drept un profesionist al dreptului cu acces la informații verificate, era aptă să confere un plus de credibilitate declarațiilor sale, amplificând impactul lor asupra reputației reclamantului.

280. Instanța ia în considerare, la stabilirea cuantumului compensației, difuzarea declarațiilor prin intermediul unui podcast accesibil unui public larg, amploarea răspândirii acestuia, stabilită prin probele administrate, absența unei dezmințiri voluntare din partea pârâtului după primirea cererii prealabile a reclamantului, precum și faptul, deja stabilit la §§ 198-199 și 215, că pârâtul avea acces direct la informațiile care infirmau exact relatările constatate ca fiind false, informații pe care el însuși le primise public, cu ani înaintea difuzării podcastului contestat.

281. În același timp, instanța nu poate face abstracție de faptul că numai o parte restrânsă a afirmațiilor contestate de reclamant a fost constatată drept falsă și defăimătoare, astfel cum rezultă din § 261. Majoritatea expresiilor folosite de pârât reprezintă judecăți de valoare formulate în cadrul unei dezbateri autentice de interes public asupra activității unui procuror aflat într-o funcție importantă de conducere și asupra procedurii sale de evaluare externă. Compensația pentru prejudiciul moral nu poate fi calculată ca și cum întreaga intervenție publică a pârâtului ar fi fost ilicită; ea trebuie raportată, cu strictețe, la prejudiciul cauzat exclusiv prin cele trei nuclee de informație admise.

282. Reclamantul nu a demonstrat, prin probele administrate, pierderea funcției deținute, diminuarea veniturilor sale, afectarea concretă a stării de sănătate ori producerea vreunei alte consecințe patrimoniale sau nepatrimoniale de o gravitate comparabilă cu

suma de 200.000 MDL solicitată cu titlu de prejudiciu moral. Acordarea dezmințirii, astfel cum a fost circumscrisă la §§ 264-262, reprezintă măsura principală de restabilire a reputației profesionale a reclamantului și reduce, în mod corespunzător, necesitatea unei compensații bănești de o întindere substanțială pentru asigurarea unei satisfacții echitabile.

283. Instanța reține și declarația reclamantului potrivit căreia suma care i-ar fi acordată cu titlu de prejudiciu moral urmează să fie donată unei case de copii. Destinația ulterioară pe care reclamantul intenționează să o dea despăgubirii nu înlătură existența prejudiciului suferit și nu poate fi folosită pentru a nega, în sine, dreptul său la compensație. Această declarație demonstrează însă că reclamantul nu a atribuit compensației bănești rolul principal în satisfacția pe care o urmărește prin prezenta acțiune și că suma de 200.000 MDL, integral solicitată, nu a fost raportată la o necesitate personală, concretă, de compensare a unor consecințe patrimoniale suferite, apropiindu-se, mai degrabă, de o dimensiune simbolică pe care instanța trebuie să o aprecieze prin raportare la întinderea reală a prejudiciului dovedit, iar nu la valoarea nominală solicitată.

284. Despăgubirea pentru prejudiciul moral nu îndeplinește, potrivit principiilor răspunderii civile consacrate de Codul civil, o funcție punitivă. Ea nu poate fi folosită pentru sancționarea exemplară a pârâtului și nici pentru descurajarea generală a criticilor viitoare îndreptate împotriva procurorilor sau a altor funcționari publici. Natura și severitatea sancțiunii civile constituie, ele însele, elemente ale testului de proporționalitate impus de art. 10 din Convenție, iar chiar și o sancțiune de natură civilă, de o valoare relativ modestă în termeni absoluți, poate produce, prin însuși faptul angajării răspunderii, un efect de descurajare asupra libertății de exprimare a autorului și, mai larg, asupra disponibilității altor persoane de a formula critici similare în viitor (*Morice v. Franța* [MC], § 176; *Stancu și alții v. România*, § 148; *Cumpănă și Mazăre v. România* [MC], §§ 113-119).

285. Punând în balanță gravitatea reală a celor trei relatări false admise, forma și amploarea difuzării lor, calitatea profesională a autorului și posibilitatea sa concretă de a verifica informațiile înaintea difuzării, admiterea acțiunii numai în privința unei părți restrânse a pretențiilor formulate, acordarea măsurii principale a dezmințirii, absența unor consecințe patrimoniale sau medicale demonstrate în privința reclamantului și caracterul secundar pe care reclamantul însuși l-a atribuit, prin declarația privind destinația donației, compensației bănești solicitate, instanța apreciază că suma de 5.000 MDL reprezintă o satisfacție echitabilă, proporțională atât cu gravitatea reală a faptelor constatate, cât și cu necesitatea de a nu produce, prin cuantumul despăgubirii, un efect de descurajare disproporționat asupra libertății de exprimare a pârâtului sau asupra dezbaterii publice privind funcționarea instituțiilor justiției.

286. În partea care depășește suma de 5.000 MDL, pretenția privind repararea prejudiciului moral urmează a fi respinsă. Acordarea sumei integrale de 200.000 MDL solicitate de reclamant nu ar păstra un raport rezonabil cu întinderea concretă a admiterii acțiunii, limitată la trei nuclee de informație dintr-un discurs mult mai amplu, și ar transforma repararea prejudiciului moral într-o sancțiune disproporționată, incompatibilă

cu echilibrul pe care art. 10 din Convenție îl impune între protecția reputației și libertatea de exprimare.

287. Cuantumul unei despăgubiri pentru defăimare constituie, el însuși, un element supus controlului de proporționalitate impus de art. 10 din Convenție, iar o sumă vădit disproporționată în raport cu prejudiciul dovedit poate, prin ea însăși, să constituie o încălcare a acestei dispoziții, independent de temeinicia constatării caracterului defăimător al afirmațiilor în litigiu (*Tolstoy Miloslavsky v. Regatul Unit*, nr. 18139/91, §§ 49-51). Suma de 200.000 MDL solicitată de reclamant, raportată la venitul mediu și la practica instanțelor naționale în cauze comparabile, ar depăși cu mult ceea ce este necesar pentru a asigura o satisfacție echitabilă limitată la cele trei nuclee de informație admise, riscând să producă, prin cuantumul ei disuasiv, exact efectul de descurajare a dezbaterii publice pe care art. 10 din Convenție urmărește să îl prevină. Suma de 5.000 MDL, stabilită la § 284, păstrează, dimpotrivă, un raport rezonabil cu gravitatea reală a celor trei relatări false și cu absența unor consecințe patrimoniale demonstrate, reprezentând intervenția minimă necesară pentru restabilirea echitabilă a reputației reclamantului, fără a exercita, asupra pârâtului sau asupra altor participanți la dezbaterea publică privind funcționarea sistemului de justiție, o presiune financiară de natură să descurajeze critici viitoare, legitime, la adresa autorităților.

288. Instanța constată, în urma întregii analize expuse la §§ 116-287, că măsurile pe care urmează să le dispună prin prezenta hotărâre, respectiv obligarea pârâtului la dezmințirea celor trei nuclee de informație identificate la § 259 și încasarea sumei de 5.000 MDL cu titlu de prejudiciu moral, sunt prevăzute de lege, urmăresc scopul legitim al protejării reputației profesionale a reclamantului și răspund, exclusiv în privința acestor trei nuclee, unei nevoi sociale imperioase, întrucât ele comunică fapte precise, infirmate categoric de probele administrate și de natură să afecteze grav reputația profesională a unui procuror aflat, la data relevantă, într-o funcție importantă de conducere.

289. Limitarea dezmințirii strict la informațiile constatate false și acordarea unei compensații de 5.000 MDL, în locul sumei integrale de 200.000 MDL solicitate, păstrează un raport rezonabil de proporționalitate cu scopul urmărit prin ingerință. Respingerea, în același timp, a cererii de prezentare a scuzelor publice, a cererii de radiere integrală a conținutului Podcastului „VERDICT” și a pretenției formulate împotriva lui Dorin PODLISNIC, precum și respingerea despăgubirii bănești în partea sa excedentară, împiedică transformarea protecției reputației reclamantului într-o restrângere excesivă a unei dezbateri legitime privind funcționarea sistemului de justiție și protecția victimelor vulnerabile ale infracțiunilor sexuale.

290. Soluția la care instanța ajunge asigură, în ansamblul ei, un echilibru just între dreptul reclamantului la protecția reputației sale profesionale, garantat de art. 8 din Convenție și de art. 7 din Legea nr. 64/2010, și dreptul pârâtului la libertatea de exprimare, garantat de art. 10 din Convenție și de art. 32 din Constituție. Ea protejează reclamantul împotriva unor relatări false, precise și grave, care depășesc limitele oricărei critici admisibile, fără a-l izola, în considerarea funcției publice pe care a exercitat-o, de criticile severe, de opiniile polemice și de exagerările inerente unei dezbateri libere

asupra activității procurorilor și a modului în care statul protejează, prin instituțiile sale, victimele cele mai vulnerabile ale infracțiunilor grave.

291. În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compensează proporțional părții admise din acțiune, atunci când acțiunea a fost admisă doar în parte. Înscrisurile de plată administrate la dosar confirmă achitarea, de către reclamant, a taxei de timbru și a taxei de stat aferente cererii de chemare în judecată.

292. Având în vedere admiterea limitată a acțiunii, circumscrisă celor trei nuclee de informație identificate la § 259, obligarea pârâtului la dezmințirea acestora și acordarea sumei de 5.000 MDL cu titlu de prejudiciu moral, instanța consideră justificată încasarea din contul lui Igor HLOPEȚCHI, în beneficiul lui Vasile PLEVAN, a sumei de 200 MDL cu titlu de taxă de timbru și a sumei de 250 MDL cu titlu de taxă de stat, proporțional părții din acțiune care a fost admisă.

293. În lumina tuturor considerentelor expuse la §§ 116-292, acțiunea depusă de Vasile PLEVAN urmează a fi admisă parțial. Instanța constată că nu corespund realității și lezează reputația profesională a lui Vasile PLEVAN afirmațiile potrivit cărora acesta a refuzat pornirea urmăririi penale de opt ori timp de trei ani și a continuat să refuze după anularea actelor sale, că un alt procuror ar fi preluat dosarul și l-ar fi trimis în judecată, precum și că reclamantul l-a informat pe agresor despre existența plângerii privind violul, iar această informare a determinat agresarea mamei victimei.

294. Restabilirea dreptului lezat impune obligarea lui Igor HLOPEȚCHI la dezmințirea publică a acestor trei nuclee de informație, în modalitatea și în termenul care vor fi stabilite prin dispozitivul prezentei hotărâri, precum și încasarea din contul acestuia, în beneficiul lui Vasile PLEVAN, a sumei de 5.000 MDL cu titlu de prejudiciu moral. Pretenția privind prezentarea de scuze publice și pretenția privind radierea integrală a conținutului urmează a fi respinse ca neîntemeiate, în privința reclamantului rămânând incidentă doar dezmințirea limitată la cele trei nuclee de informație constatate false. Pretenția formulată împotriva lui Dorin PODLISNIC urmează a fi respinsă ca fiind îndreptată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă în prezentul litigiu, iar celelalte pretenții formulate de Vasile PLEVAN, referitoare la afirmațiile calificate drept judecăți de valoare cu substrat factologic suficient, urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

În conformitate cu prevederile articolelor 90, 94, 236, 238–241, din Codul de procedură civilă, instanța de judecată,-

h o t ă r ă ș t e :

Cererea de chemare în judecată înaintată de Vasile PLEVAN împotriva lui Igor HLOPEȚCHI, cu participarea intervenientului accesoriu Dorin PODLISNIC, privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, obligarea prezentării scuzelor publice și dezmințirii informațiilor defăimătoare, obligarea radierii conținutului defăimător, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, ***se admite parțial***.

Se constată că nu corespund realității și lezează reputația profesională a lui Vasile PLEVAN următoarele afirmații făcute de Igor HLOPEȚCHI în cadrul Podcastului „VERDICT” cu Dorin PODLISNIC din 21 februarie 2026:

- ***„a refuzat să pornească urmărirea penală pe un caz de viol de opt ori, timp de trei ani”;***
- ***„un alt procuror [...] a preluat acest dosar și a trimis dosarul în judecată”;***
- ***„a refuzat în pornire de opt ori”;***
- ***„această mamă și-a pierdut vederea la un ochi, pentru că procurorul Vasile PLEVAN, fiind la Ialoveni, l-a informat pe violator că există o plângere legată de viol și violatorul [...] a lovit-o pe mama acestei fete cu furculița în ochi”.***

Se obligă Igor HLOPEȚCHI să dezmintă informațiile constatate ca necorespunzătoare realității și defăimătoare, prin publicarea, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, pe aceeași platformă ori pe aceeași pagină publică prin intermediul căreia a fost distribuit Podcastul „VERDICT” din 21 februarie 2026, în măsura în care aceasta se află sub controlul său, a următorului text:

„Prin hotărâre judecătorească s-a constatat că nu corespund realității și sunt defăimătoare afirmațiile făcute de Igor HLOPEȚCHI la 21 februarie 2026, în cadrul Podcastului „VERDICT”, potrivit cărora procurorul Vasile PLEVAN ar fi refuzat să pornească urmărirea penală pe un caz de viol de opt ori, timp de trei ani; că un alt procuror ar fi preluat dosarul și l-ar fi trimis în judecată; că procurorul Vasile PLEVAN ar fi refuzat pornirea urmăririi penale de opt ori; precum și că mama victimei minore și-ar fi pierdut vederea la un ochi deoarece procurorul Vasile PLEVAN l-ar fi informat pe agresor despre existența plângerii privind violul, iar agresorul ar fi lovit-o pe mama victimei minore cu furculița în ochi.”

Se încasează de la Igor HLOPEȚCHI în beneficiul lui Vasile PLEVAN, suma de 5.000 MDL (cinci mii lei), cu titlu de prejudiciu moral, suma de 200 MDL (două sute lei), cu titlu de taxă de timbru și suma de 250 MDL (două sute cincizeci lei), cu titlu de taxă de stat, proporțional părții admise din acțiune.

Pretenția lui Vasile PLEVAN împotriva lui Igor HLOPEȚCHI, intervenient accesoriu Dorin PODLISNIC, privind obligarea avocatului Dorin PODLISNIC la radierea conținutului defăimător al Podcastului „VERDICT” din 21 februarie 2026, referitor la persoana lui Vasile PLEVAN, ***se respinge ca fiind îndreptată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă în prezentul litigiu***.

În rest, pretențiile formulate de Vasile PLEVAN ***se resping ca neîntemeiate***.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii.

Cererea de apel se depune la Judecătoria Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței,
Judecătorul,

Ion BOCAN